

**ΑΝΔΡΕΑΣ
ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ**

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

**ΑΝΔΡΕΑΣ
ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ**

**ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ
ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ**

ΑΘΗΝΑΙ 1981

ελευθερη σκεψις

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει τήν υπογραφή τοῦ συγγραφέως

© Ἀποκλειστικά δικαιώματα:
Ἐκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ
καί
ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ χρήσις μερῶν τοῦ βιβλίου, ὑπό τόν ὅρο
ἀναφορᾶς σ' αὐτό.

«Κατηραμένος ἅς εἶναι ἐκεῖνος,
ὅστις τὴν τοῦ Ἑλλήνος σοφίαν διδάσκει
τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ»
(Ταλμούδ)

Ἀφιερώνεται στοὺς Ἕλληνας πού ἔπесαν θύματα τοῦ Σιωνι-
σμοῦ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ	5
2. ΕΙΣΑΓΩΓΗ	13
3. ΟΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ	17
4. Η ΑΡΧΕΓΟΝΗ ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ.....	25
5. Η ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΕΠΟΧΗ	31
6. ΟΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΕΣ ΕΠΟΧΕΣ	34
7. ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ-ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ.....	38
8. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.	48
9. Η ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΤΡΟΧΟΥ.....	55
10. Η ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ	60
11. ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΣΣΩΝΙΚΕΣ ΣΤΟΕΣ	67
12. ΤΟ 1821	70
13. ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ ΤΟΥ Ι.ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ	85
14. Η ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΘΩΩΝΟΣ	87
15. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ	89
16. Ο ΑΡΧΙΣΙΩΝΙΣΤΗΣ Θ.ΧΕΡΤΣΛ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΟΣ ΤΟ 1902	94
17. ΤΟ ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ	99
18. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ	105
19. ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΕΣ	120
20. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ	165
21. ΕΠΙΛΟΓΟΣ	169

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ένα μέρος του κειμένου αυτού, σέ αρκετά περιληπτική μορφή, πρωτοδημοσιεύθηκε πρίν από αρκετά χρόνια, (τόν Σεπτέμβριο του 1972) στήν εφημερίδα «4η Αύγουστου», από έμένα. Ήταν μιά πρώτη προσπάθεια κυκλώσεως καί καταγγελίας του κρυφού καί τελείως άγνώστου ρόλου πού έπαιξε ό Σιωνισμός, περιορισμένη στό πλαίσιο τής πορείας του Έλληνισμού μέσα στους αιώνες.

Στό πρωτοφανές γιά τήν έποχή εκείνη κείμενο αυτό, άντλησαν τίς πληροφορίες καί τά στοιχεΐα του μερικοί άλλοι πού — άργότερα πολύ! — ενδιαφέρθηκαν γιά τό θέμα «Σιωνισμός-Έλληνισμός» καί απέτόλμησαν νά γράψουν, άφου τό κείμενο τούς είχε άνοίξει τόν δρόμο, χωρίς όμως ν' αναφερθούν σ' αυτό. Ίσως γιατί ό συγγραφέας του δέν είναι ομοΐδεάτης τους! Λυπηρό, γιατί ό συγγραφέας, πού ύποτίθεται ότι πρέπει νά είναι άύταρχικός καί άσυνεννόητος «όλοκληρωτικός», άναφέρεται — άν καί όχι όνομαστικά όπως ούτε κι αυτός περίμενε όνομα — στά κείμενά τους, σάν μιά άκόμη προσφορά στόν κοινό άγώνα άπελπισίας των Έλλήνων. Κι αυτοί πού ύποτίθεται ότι είναι οί δημοκρατικοί καί άνεκτικοί άνθρωποι του διαλόγου, άποσιωπούν τόν «άντίθετο», πού όμως είναι κι αυτός Έλληνας, σάν κι

αυτούς και — στο θέμα του Σιωνισμού τουλάχιστον — σύμφωνος καθ' ὅλα! Δέν τούς ἀκολουθεῖ ὁ συγγραφέας σέ μερικούς ἀπό τούς ἰσχυρισμούς τους, πού ἀφοροῦν στήν περίοδο 1965-1975, γιατί δέν θέλει νά κομματισθῇ καί θεωρεῖ ὅτι, πλὴν ὀρισμένων *γεγονότων* ἀποδεδειγμένων πιά, ἡ περίοδος εἶναι ἀκόμη πολύ κοντά καί ὑπόκειται σέ πολλά «Ἑλληνοπρεπῆ» δυστυχῶς πάθη, μίση καί ἀποκρύψεις, ὥστε νά μπορῇ κανεῖς νά «βεβαιώνη» πράγματα, πρόσωπα καί καταστάσεις. Μόνο σέ γενικές πολιτικές ἐξελίξεις, γεωστρατηγικοῦ τύπου καί στά ὡς πρὸς αὐτές σχέδια καί ἔργα τοῦ Σιωνισμού μπορεῖ κανεῖς ν' ἀναφερθῇ μέ βεβαιότητα. Πάντως, τό ἔργο τους — ὅπως κολακεύομαι νά πιστεύω καί τό πρωτοποριακό κείμενο τοῦ συγγραφέα, τό 1972 — συνετέλεσαν πολύ στήν συνειδητοποίηση τοῦ Σιωνιστικοῦ κινδύνου ἀπό τούς ἀφελεῖς Ἕλληνες. Κατά τοῦτο τούς συγχαίρω...

Εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ περισσότεροι Ἕλληνες αἰσθάνονται μιὰ ἐνστικτώδη ἀποστροφή καί δυσπιστία πρὸς τοὺς Ἑβραίους. Ἡ ἔλλειψις ἐκπαίδευσως σέ ἱστορικά, φιλοσοφικά καί θεωρητικά θέματα, αἰτιολογεῖ μιὰ τέτοια, κατά κάποιον τρόπο πρωτόγονη στάσι, πού ὑπαγορεύεται περισσότερο ἀπὸ ἀπλοϊκές θρησκευτικές δοξασίες περὶ τοῦ «ἀλάδωτου» καί ἀπὸ τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶναι οἱ «σταυρωτῆδες τοῦ Χριστοῦ». Ἡ στάσις αὐτὴ δέν εἶναι οὔτε ὀρθή, οὔτε ὀρθολογιστικὴ. Δέν ὑπαγορεύεται κἄν ἀπὸ στοιχειώδη σκέψι καί ἡ ἐπιχειρηματολογία της εἶναι εἴτε σχεδὸν ἀνύπαρκτη, εἴτε ἑωλῃ. Ἐπιπλέον, ἔρχεται ἀσφαλῶς σέ σύγκρουσι μέ ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ θεμελιώδη χαρακτηριστικά τοῦ Ἑλλήνου καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ πού ὁ ἴδιος δημιούργησε: τὸν *Ἀνθρωπισμό του* καί τὴν ἀποστολὴ πού μέ χαρά — καί μέ κάποια αὐταρέσκεια — ἀνέλαβε ἀπὸ τίς ἀρχαῖες ἐποχές καί πού εὐτύχησε νά ἔχῃ τὴν εὐκαιρία καί τὴν δυναμικὴ ἱκανότητα νά συνεχίσῃ καί νά ἐπαναλάβῃ πολλές φορές ἔκτοτε, δηλαδή τὸν *Ἐξανθρωπισμό τῆς Οἰκουμένης*.

Τό χαρακτηριστικὸ τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ θά ἔπρεπε — καί πρέπει — νά ἀπαγορεύῃ στὸν Ἕλληνα τὴν διαστροφή πού συνίσταται στήν μεταφορὰ τῆς δικαιολογημένης δυσανεσκειᾶς του καί τοῦ αἰσθήματος ἀμύνης, ἀλλὰ καί ἀνωτερότητος πού τὸν διακατέχει ἔναντι τῶν ἐναντίων του αἰωνοβίων ἐπιχειρήσεων τοῦ Σιωνισμοῦ, πρὸς τοὺς Ἑβραίους *σάν ἄτομα*.

Τό πρόβλημα μεταξύ Σιωνισμού καί Ἑλληνισμού δέν ἀφορᾷ σέ ἄτομα. Ἀφορᾷ στήν Μεγάλη Ὑλιστική Ἰδέα τοῦ Σιωνισμού γιά τήν κατάκτησι τοῦ κόσμου, στήν ὁποία βρίσκεται πάντα ἀντιμέτωπος μέ τήν Μεγάλη Πνευματική Ἰδέα τοῦ Ἑλληνισμού, ὁ ὁποῖος ἔχει ἤδη κατακτήσει τόν κόσμο πνευματικά, ἀφήνοντας κατά μέρος, ἴσως λίγο ἐπιπόλαια, τήν ὑλική πλευρά του, ἐνῶ ἡ ἴδια ἡ Ἑλληνική Σκέψις ὑπαγορεύει τήν ἀνάγκη ἰσορροπίας μεταξύ τῆς ὕλης καί τοῦ πνεύματος. Ὅπως εἶπε ὁ Σωκράτης: «Ὁ ἄνθρωπος περπατᾷ μέ δύο πόδια, τό πνεῦμα καί τήν ὕλη, τήν σκέψι καί τό σῶμα. Ἄν χάση τό ἓνα ἀπό τά δύο, ἢ τό ἓνα ἀναπτυχθῇ ὑπερβολικά ἐναντι τοῦ ἄλλου, ὁ ἄνθρωπος χάνει τήν ἰσορροπία του καί πέφτει».

Συνεπῶς, τό κείμενο αὐτό ἀσχολεῖται καί προσπαθεῖ νά δώση μιᾷ βασική γνώσι στούς Ἕλληνες πού θά θελήσουν νά τό διαβάσουν, ἡ ὁποία νά ἀφορᾷ σέ ἀναμφισβήτητα ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον γεγονότα καί στοιχεῖα τῆς διώξεως πού ὑπέστη ὁ Ἑλληνισμός σάν Πνεῦμα ἀπό τόν Σιωνισμό σάν Ὑλῃ καί τῆς πάλης πού, ἀφοῦ γνώρισε ἀρκετές ἀμφιταλαντεύσεις, σήμερα — ἀλλοίμονο — φαίνεται νά κλίνει ὑπέρ τῆς Ὑλῆς καί, συνεπῶς, τοῦ Σιωνισμού... Φιλοδοξεῖ νά δώση ἐπιχειρήματα καί συνειδητοποίησι τοῦ φοβεροῦ ἐπάθλου τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, πού δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ἢ ἡ ἀπόκτησις μιᾶς ἰσορροπίας, ἢ ἡ καταστροφή τοῦ ἑνός ἀπό τούς δύο! Ἀλλά, ἄς καταλάβῃ ὁ Σιωνισμός, ὅτι ἔστω καί ἂν νικήσῃ ὀλοκληρωτικά στόν ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, θά ἔχῃ περιπέσει κι αὐτός στήν μονόπλευρη διάστασι τῆς ὑπεραναπτύξεως τοῦ ἑνός στηρίγματος τῶν ἀνθρώπων, μέ ἀποτέλεσμα νά φύγῃ καί τήν διαδοχική δική του πτώσι στόν Ἄδη!

Ἀπό τήν ἐποχή τῆς πρώτης ἐκείνης προσπαθείας τοῦ 1972, πολλά χρόνια πέρασαν καί πολλά περισσότερα καί νεώτερα στοιχεῖα βρέθηκαν, πολλά φοβερά γεγονότα ἐγιναν, ὥστε σήμερα νά δικαιολογῆται ἀπόλυτα μιᾷ νέα συγγραφή, μέ τήν βάσι τοῦ παλαιοῦ κειμένου, ἀλλά πολύ πιό «ἐπηξημένη καί βελτιωμένη».

Θά μπορούσε κανεῖς νά ἐπιλογίσῃ ἀρκετά στό θέμα τῆς ἀνάγκης τοῦ ξυπνήματος. Θά ἦταν ὅμως μᾶλλον ὑπερβολικό. Γιατί ἐδῶ καί 20 περίπου χρόνια, τό ζύπνημα εἶναι πλέον γεγονός καί τά γραφόμενα, ἀπλῶς βάζουν μερικά πράγματα σέ μιᾷ σειρᾷ

καί σέ κάποια θέσι, ὥστε οἱ Ἕλληνες νά γνωρίζουν μέ τί πολεμοῦν ἀναγκαστικά καί ἄν βρεθοῦν πάλι στήν ἀνάγκη νά φυλάξουν Θερμοπόλες, νά ξέρουν τουλάχιστον, ὅπως ἤξεραν καί οἱ Τριακόσιοι, γιατί θά τό κάμουν...

Τά περισσότερα ἀπό τά στοιχεῖα προέρχονται ἀπό πηγές πού μπορεῖ νά ἐλεγχοῦν ἀπό ὁποιοδήποτε δύσπιστο. Ἄλλα προέρχονται ἀπό πηγές τοῦ ἰδίου τοῦ Σιωνισμοῦ, μερικά τέλος ἀπό λογικά συμπεράσματα ἱστορικῶν γεγονότων. Δέν ἀποτελοῦν αὐτό πού τόσο πολύ χρησιμοποιήθηκε σάν προκάλυψι γιά τίς ἀνενόχλητες ἐπιχειρήσεις τοῦ Σιωνισμοῦ ἐναντίον ὄλων, δηλαδή «ἀντισιμιτισμό». Γιατί Σημίτες εἶναι καί οἱ Ἄραβες καί οὐδέποτε ἀκούσθηκαν, γράφθηκαν, ἤ βγῆκαν ἀνάλογα συμπεράσματα γι' αὐτούς, μολονότι ἡ προέλασις τῶν Ἀράβων ὑπῆρξε ἀπό τοὺς πύθονας ἐχθρικούς παράγοντες γιά τήν ὑπαρξί τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί θά μπορούσε νά δικαιολογήσῃ κάτι τέτοιο. Ἀποτελοῦν ὅμως ἀναμφισβήτητα «Ἀντισιωνισμό», δηλαδή ἀποκάλυψι καί ἐπιχειρηματολογία ἐναντίον τῶν ὑποπροϊόντων τοῦ καί τῶν συνεπαγομένων γεγονότων καί προοπτικῶν.

Ἄς μή λησμονῆται, ὅτι ἕνα ἀπό τά πρῶτα θύματα τοῦ Σιωνισμοῦ εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι! Σ' αὐτόν ὀφείλουν τίς φοβερές δοκιμασίες πού ὑπέστησαν, σάν ἄτομα, ἐπὶ 20 καί πλέον αἰῶνες. Καί πολλοί ἀπ' αὐτούς θά ἠθελαν πολύ νά ἀποτινάξουν τήν βασανιστική κηδεμονία τοῦ, ἐνῶ μερικοί — καί ὄχι λίγοι — τήν κατήγγειλαν κατά ποικίλους τρόπους καί συχνά ἀποτελεσματικούς. Ἀλλά, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, εἶναι κι αὐτοί κλεισμένοι μέσα σ' ἕνα φαῦλο κύκλο, γιατί ἡ ἴδια ἡ ὑπαρξίς τοὺς καί προπάντων ἡ διαφύλαξις τῆς ὀντότητός τοὺς, στήν ὁποία, ὅπως ὅλοι, ἔχουν κι αὐτοί δικαίωμα, ἐξαρτήθηκε καί ἐξαρτᾶται ἀπό τόν ἴδιο αὐτό Σιωνισμό, πού τοὺς καταστρέφει συγχρόνως!

Α. Δ.

2. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Φίλε 'Αναγνώστη:

Αυτό πού θά διαβάσης τώρα, δέν ἔχει τήν φιλοδοξία νά εἶναι ἱστορικό ἐπιστημονικό πόνημα. Ὁ συγγραφέας του δέν εἶναι αὐτοχειροτονημένος ἱστορικός, οὔτε φιλόδοξος παραχαράκτης τῆς Ἱστορίας, ἀπ' αὐτούς πού γράφουν π.χ. «Ἱστορία τῆς Νέας Ἑλλάδος» παίρνοντας τά «στοιχεῖα» τους ἀπό ...ἐφημερίδες — καί μάλιστα «μόνο μιᾶς πλευρᾶς» — ἤ, ἀκόμη χειρότερα, ἀπό ξένα καί διεθνή κομματικά γραφεῖα προπαγάνδας. Δέν ἔχει τά χαρακτηριστικά τῆς ἐνδελεχοῦς μελέτης τῶν βιβλιοθηκῶν καί τῶν παπύρων. Εἶναι ἕνα στοιχειοθετημένο πολιτικό καί ἐθνικό κείμενο.

Σκοπός του εἶναι νά μιλήσῃ στήν *Ἑλληνική Καρδιά σου*, *πέρα ἀπό κάθε κομματική ἢ ἰδεολογική τοποθέτησι*. Ὡς ἄλλοτε, ὅσα ἀναφέρονταν στόν Ἀντισιωνισμό, τά θεωροῦσαν σάν στενοκέφαλες καί συμπλεγματικές ἀντιλήψεις μιᾶς προκαθορισμένης πολιτικῆς παρατάξεως, μιᾶς κάποιας «δεξιᾶς», ὑποκινουμένης περισσότερο ἀπό θρησκευτικό φανατισμό καί φυλετικές ἀπόψεις, παρά ἀπό ὀρθολογισμό. Ἀπό τόν πόλεμο ὅμως καί ἐδῶ, τά γεγονότα τῆς Παλαιστίνης καί γενικά τῆς Μ. Ἀνατολῆς, ἡ

σταδιακή αποκάλυψις επισήμων στοιχείων πού αναφέρονται στην φοβερή εποχή του 1905-1945, δημιούργησαν μία γενικώτερη και πολύ πιο έκτεταμένη κοινωνικά συνειδητοποίηση του Σιωνιστικού Προβλήματος. Αυτό πού άλλοτε είχε θεωρηθῇ «άντιδραστικές και μικροαστικές άντιλήψεις τῆς δεξιᾶς» ἐπεκτάθηκε σέ όλες τίς παρατάξεις, σέ σημεῖο, ὥστε σήμερα, εἶναι συχνά ἡ ἀριστερά πού βρίσκεται σέ θέσεις αἰχμῆς κατά τοῦ Σιωνισμοῦ, δεδομένου ὅτι ἡ «δεξιά», πού ἠττήθηκε τό 1945, ἀλύπητα κυνηγημένη καί θύμα μιᾶς διαρκοῦς προπαγάνδας σφυροκοπήματος, ὑποφέρει συχνά ἀπό συμπλέγματα κατωτερότητος, παράλογα καί ἀνύπαρκτα στήν οὐσία μέν, ἀλλά ὑπαρκτά καί ἐπίτηδες καλλιεργούμενα δέ.

Ἄν, στό κείμενο, ὑπάρχουν αἰχμές, κατά τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ συστήματος, εἶναι ἐπεξηγηματικές γνώμες καί δέν θέλουν νά σέ πείσουν, ἢ νά σέ μεταπεισουν, ἰδίως ἂν μπορῆς ἐσύ νά βρῆς μιάν ἄλλην, ἱκανοποιητικότερη ἐξήγησι. Τό κείμενο τοποθετεῖ ἀπλῶς τίς αἰχμές του μέσα στό συγκεκριμένο πλαίσιο τῆς Ἱστορικῆς Στιγμῆς.

Φιλοδοξία του εἶναι νά σέ κάνη νά σκεφθῆς. Νά σκεφθῆς καί νά ἐρευνήσης καί μόνος σου, ἂν θέλῃς, ἂν μπορῆς. Πάντως ὁμως νά ἐνδιαφερθῆς. Νά ἀναρωτηθῆς ἔστω, ἂν, αὐτά πού σοῦ φαίνονται παράξενα, ἀπίστευτα, ἢ ἔστω καί «συμπτωματικά», μπορεῖ νά εἶναι ἀλήθεια, ὁπότε πολλά θά σοῦ φανοῦν «ἡλίου φαεινότερα». Νά σοῦ δείξῃ «κάτι ἄλλο», κάτι πού δέν λέγεται συνήθως, εἴτε γιατί «δέν κάνει», εἴτε γιατί εἶναι ἐπικίνδυνο, εἴτε γιατί ἀκόμη ἀντιτίθεται στό «κλίμα» καί στό «ρεῦμα».

Τό ὕφος τοῦ κειμένου δέν εἶναι ἐπιστημονικό. Δέν θέλει καί δέν μπορεῖ νά εἶναι. Εἶναι ὅσο περισσότερο γίνεται μαχητικό, γιατί χτυπάει τοίχους, σάν πολιορκητικός «κριός», πού θέλει νά τούς γκρεμίση. Νά γκρεμίση τίς κοινοτοπίες, τίς καλλιεργημένες δοξασίες, τίς «μισές ἀλήθειες, τά ὁλόκληρα ψέμματα καί τίς ἔνοχες σιωπές». Θέλει νά εἶναι μιᾶ σφήνα πού θά ἀνοίξῃ λίγο τόν ἀτσάλινο πέπλο πού ἔχει ριχθῇ ἐπάνω στόν Ἑλληνισμό. Καί νά βγάλῃ τούς Ἑλληνας ἀπό τόν Λήθαργο τῆς Ἀδιαφορίας, τήν Μακαριότητα τῆς Ἀγνοίας καί τήν Μέγγενη τῶν Παθῶν τους, ὅπου ἄλλοι τούς ἔχουν ρίξει.

Δέν ἀσχολεῖται μέ ἄτομα. Οὔτε μέ τήν φωνή τῶν Ἑβραίων.

Ἀσχολεῖται μέ τίς ἐπιπτώσεις τῆς Μεσσιανικῆς Ἰδέας Κυριαρχίας, πού ὀνομάζεται «Σιωνισμός», σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στίς σχέσεις του μέ τό Πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί μέ τήν σημασία τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ.

Ἀθήνα, Σεπτέμβριος 1980

Οί βασικές ἀρχές τοῦ ἀγῶνος

Ὁ Σιωνισμός εἶναι μιά τεραστία δύναμις, στήν ὁποία τό ὑλιστικό μέρος ἔχει ἀποφασιστικό προβάδισμα ἔναντι τοῦ πνευματικοῦ. Ἡδη ἀπό τήν ἀρχή αὐτή, ὁ Σιωνισμός εἶναι φανερά ὁ Ἀντίποδας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁ ὁποῖος εἶναι τεραστία πνευματική δύναμις, στήν ὁποία τό πνευματικό μέρος ἔχει — καί εἶχε πάντα — ἀποφασιστικό προβάδισμα ἔναντι τοῦ ὑλιστικοῦ, ἀκόμη καί στίς ἐποχές τῆς παντοδυναμίας του.

Εἶναι χαρακτηριστικά ἀπεικονιστικό, ὅτι ἀκόμη καί τά ἐθνικά χρώματα τῶν δύο αὐτῶν δυνάμεων εἶναι τά ἴδια καί ἀπλῶς ἀντίθετα τοποθετημένα, ἔστω καί ἂν καί τά δύο ἐμφανίζονται χρονικά τελευταῖα: τά χρώματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τοῦ Σιωνισμοῦ εἶναι τό λευκό καί τό γαλάζιο. Ἀλλά γιά τόν Ἑλληνισμό εἶναι γαλάζιο φόντο καί λευκό σύμβολο, ἐνῶ γιά τόν Σιωνισμό εἶναι λευκό φόντο καί γαλάζιο σύμβολο!

Πρέπει ἀκόμη νά ὑπομνησθῇ — ἔτσι, γιά νά τό ξέρουν μερικοί! — ὅτι καί τά σύμβολά τους εἶναι πολύ ἀλληγορικά καί πολύ ἀντιθετικά συζητημένα. Πράγματι, τό σύμβολο τοῦ Σιωνισμοῦ, ἀντίθετα ἀπό τό νομιζόμενο ἐξάγωνο ἀστέρι τοῦ Ἰσραήλ, τό ὁποῖο δέν εἶναι παρά τό σύμβολο τοῦ βασιλέως Δαυίδ, εἶναι τό πεντάγωνο ἀστέρι — ἡ Πεντάλφα — «καββαλιστικό» σύμβολο, πού

συμβολίζει τήν ἔννοια τῆς «αἰωνιότητος καί τῆς ἐπαναλήψεως», γιατί σχεδιάζεται μέ μονοκονδυλιά... "Ὅσο γιά τό σύμβολο τοῦ Ἑλληνισμοῦ — κι ἐδῶ ἀκούγονται διάφοροι «θόρυβοι» — εἶναι βασικά ὁ ἀγκυλωτός σταυρός — ἡ Σβάστικα τῶν Ἰνδοευρωπαίων! Αὐτό βρίσκουμε στίς Μυκῆνες, στήν Δωδώνη, στήν Μεθώνη, στήν Τροία. Συμβολίζει τήν γραμμική παράστασι τοῦ Ἡλίου βασικά, ἀλλά καί μερικά ἄλλα πού δέν ἀφοροῦν στά παρόντα. Ἄλλωστε — γιά ὅσους νομίζουν ὅτι ἡ «Σβάστικα» εἶναι σύμβολο «κακό», γιατί χρησιμοποιήθηκε ἀπό τόν Ναζισμό — καί γιατί ἔτσι λέει ἡ προπαγάνδα — καί τά δύο σύμβολα ἀκολούθησαν παρόμοια τύχη σέ ὁρισμένες ἐποχές. Ἡ «Σβάστικα» τελευταία μόνο, ἀλλά ἡ Πεντάλφα, ἐπὶ αἰῶνες, ἦταν ἓνα ἀπό τά βασικά σύμβολα τῆς Μαύρης Μαγείας, τῶν γνωστῶν «ἀλχημιστῶν» καί τῶν πολλῶν «μυστικῶν ἐταιρειῶν» μέ λίγο ἢ πολύ κακοποιούς σκοπούς! Σήμερα ἀκόμη, ἐκτός τοῦ Τεκτονισμοῦ-Μασσωνισμοῦ, χρησιμοποιεῖται ἀπό τοὺς ἀναρχικοὺς τῶν «Ἐρυθρῶν Ταξιαρχιῶν» καί τόν Μπολσεβικισμό (φυσικό ἄλλωστε!)... Τό ρητό λέει ὅτι: «ἕκαστος δύο πῆρας φέρει»...

Ὁ Ἑλληνισμός χρησιμοποίησε τήν δύναμί του καί τήν κληρονομία του γιά τήν μεταλαμπάδευσι τῶν ἀξιῶν του, τόν ἐκπολιτισμό καί τήν καλλιέργεια τῆς διανοίας τῶν ἀνθρώπων, χωρίς ποτέ σχεδόν νά σκεφθῇ προγραμματισμένα τήν ἐδραίωσι τῶν κεκτημένων του, ἀκόμη δέ λιγώτερο τήν ἐπέκτασί τους, πλὴν ἐλαχίστων περιπτώσεων, πού ὅμως, πάντοτε συνοδεύθηκαν ἀπό πολιτιστική χροιά. Εἶναι στήν βάσι καί στήν ἀνάπτυξι ὅλης σχεδόν τῆς φιλοσοφικῆς καί τῆς πολιτικῆς σκέψεως, ἀκόμη καί τῶν ἐφαρμογῶν τους. Ἀπό αὐτόν γεννήθηκαν καί ἐφαρμόσθηκαν ἀρχικά σχεδόν ὅλα τά συστήματα σκέψεως, καθὼς καί τά πολιτικά συστήματα διακυβερνήσεως καί ὀργανώσεως τῶν κοινωνιῶν, σέ ὅλους σχεδόν τοὺς τομεῖς τους. Μέ τήν σειρά τους ἐφαρμόσθηκαν πειραματικά ἀπό τοὺς Ἕλληνες π.χ. ἡ μοναρχία, ἡ πεφωτισμένη δεσποτεία, ἡ δικτατορία, ἡ ὀλιγαρχία, ἡ ἐπιλεκτική δημοκρατία, ὁ ὁλοκληρωτισμός (Σπάρτη), ἡ αὐτοκρατορία. Μέ τήν σειρά τους ἀκόμη, «γέννησε» καί ἐφήρμοσε τόν τελειοποιημένο πολυθεϊσμό καί συνάμα, ἀργότερα, τόν Χριστιανισμό. Ἀκόμη, τίς σχολές ἀντιλήψεως τοῦ κόσμου, μέχρι καί τῆς Διαλεκτικῆς, πού ἀργότερα, ἀλλοιώνοντάς την μέ τόν Μάρξ, χρησιμοποίησε ὁ Σιωνισμός γιά τά σχέδια ποδηγήσεως τοῦ κόσμου.

Ἀντίθετα, ὁ Σιωνισμός χρησιμοποίησε καὶ χρησιμοποιεῖ πάντα τὴν δύναμι, ἀκόμη καὶ τὴν πνευματικὴ του κληρονομία (τούς προφήτες, τὰ ἱερά βιβλία, τὴν σκέψι του) γιὰ τὴν ἐδραίωσι τῶν κεκτημένων του καὶ τὴν ἀπόκτησι ἄλλων, ὑλικῶν πλεονεκτημάτων, πού συνοψίζονται τελικὰ στὴν γνωστὴ πνευματοῦλιστικὴ ἔννοια: «Εἶσαι ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ καὶ θά βασιλεύσης ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν ἀγαθῶν της». Ἡ ἔννοια αὕτη, μᾶς δίνει τὴν οὐσία τοῦ Σιωνισμοῦ: «Θά βασιλεύσης ἐπὶ τῶν κρατῶν, ἔθνῶν, λαῶν καὶ — ἰδίως — τῶν ἀγαθῶν τους». Ὁ Σιωνισμός δέν ἔχει πραγματικὴ πνευματικὴ δύναμι. Ἐχει ὅμως μεγάλη πνευματικὴ εὐφυΐα τὴν ὁποία χρησιμοποιεῖ πάντα στὴν ὑπηρεσία τῆς μεσσιανικῆς ἰδέας του, γιὰ τὴν κυριαρχία τοῦ κόσμου! Οἱ ὑποθῆκες τῶν προφητῶν του εἶναι ἔννοιες ἰσχύος, βίας, κυριαρχίας, πλεονεξίας, κατηγορίας πρὸς τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Σιωνισμοῦ σέ ἀπόλυτη γενίκευσι, «παντός μὴ ἐκλεκτοῦ» καὶ εἰδικὰ πρὸς τὸν Ἑλληνισμό. Ἐξαγγέλλουν μιά «ἀλήθεια», χωρὶς κανένα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς φιλοσοφικῆς ἐρεύνης, τῆς ἀναζητήσεως τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀρετῆς, πού χαρακτηρίζουν πάντα τίς ὑποθῆκες τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μερικὲς ἀπὸ τίς ὑποθῆκες τοῦ Σιωνισμοῦ, μέσα ἀπὸ τίς χιλιάδες παρόμοιες, εἶναι ἀρκετὰ εὐγλωττες, τόσο ἀπὸ γενικὴ, ὅσο καὶ ἀπὸ ἀνθελληνικὴ ἄποψι.

- 1 «Δέν πρέπει Γιαχβέ νά μισῶ
ἐκείνους πού σέ μισοῦν;
Τούς μισῶ μέ μίσος ὁλοκληρωτικό, εἶναι ἐχθροί
γιὰ μένα»

(Ψαλμός CXXXVIII, 21-22)

- 2 «ὦ, Γιαχβέ, γιατί δέν ἐξοντώνεις τοὺς ἀνιέρους;»

(Ψαλμός CXXXVIII, 19)

- 3 «Μέσα στὴν ἀγαθότητά σου, ἐξολόθρευσε τοὺς ἐχθρούς μου».

(Ψαλμός CXLII, 12)

- 4 «Δῶσε τους αὐτό πού τούς
ἀνήκει... Ἐξόντωσέ τους
κάτω ἀπό τούς οὐρανούς, ὦ
Γιαχβέ».
(Ἱερεμίας-Κλαυθμοί, III,
64-66)
- 5 «Πάρε τους ὦ Γιαχβέ, ὅπως
τ' ἀρνιά πρὸς τό σφαγεῖο
καί ἐτοίμασέ τους γιά τό
μακελλεῖο».
(Ἱερεμίας, XII, 3)
- 6 «Θά ἔλθῃ ἡ μέρα γιά σᾶς
πού θά σᾶς σηκώσωμε μέ
τσιγκέλια καί τά παιδιά σας
μέ καμάκια».
(Ἄμος, IV, 2)
- 7 «Αὐτός πού δέν θά θελήσῃ
νά ὑπακούσῃ στήν ἐξουσία
τοῦ ἱερέως τοῦ Γιαχβέ, θά
πεθάνῃ».
(Δευτερονόμος, XVII, 12)
- 8 «Ἄν μάθῃς ὅτι ἕνας κάτοι-
κος μιᾶς ἀπό τίς πόλεις πού
σοῦ ἔδωκε δῶρον ὁ Θεός,
εἶπε: Πᾶμε νά ὑπηρετήσωμε
ἄλλους Θεούς... ἂν ἀποδει-
χθῇ ὅτι μιᾶ τέτοια αἰσχρό-
της συνετελέσθῃ, θά περά-
σῃς ἀπό τό σπαθί ὅλους
τούς κατοίκους αὐτῆς τῆς
πόλεως, μαζί μέ τά ζῶα καί
θά τήν βάλῃς ὑπό ἀπαγό-
ρευσι. Ἔπειτα, θά συνα-
θροίσῃς στήν μέση τῆς

πλατείας ὅλα τὰ λάφυρά σου καὶ θά παραδώσης τὴν πόλιν στίς φλόγες... γιὰ τὴν δόξα τοῦ Γιαχβέ. Θά μείνῃ πάντα ἕνας σωρός ἐρειπίων, πού δέν θά ξανακτισθοῦν ποτέ... Τότε, ὁ Γιαχβέ θά σέ γεμίση ἀγαθά».

(«Δευτερονόμ. III)

- 9 «... ἡ μάχη ἐκωλισσομένη εἰς οὐρανοὺς ὅπου αἱ κατηραμέναι πνευματικαὶ δυνάμεις τῶν βασιλείων τῆς Περσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀνθίστανται εἰς τόν Κύριον, ἀργοποροῦντες τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου Αὐτοῦ».

(«Δευτερονόμος» 34)

- 10 «Ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ εἶναι διάφορος τῶν ἄλλων. Ὁ Θεός ἐξ ὑπαρχῆς ἔθεσε αὐτόν ἐκτός καὶ διάχωρον τῶν ἄλλων ἐθνῶν...».

(«Δευτερονόμος 33, 28)

- 11 «Κατηραμένος ἄς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις τὴν τοῦ Ἑλληνος Σοφίαν διδάσκει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ».

(Ταλμούδ)

- 12 Ὁ Ἀποκάλυψις (17:10.11) ἔνα ἀπό τὰ ἑπτὰ κεφάλια τοῦ θηρίου εἶναι ἡ Ἑλλάς.

Ὁ Μπερνάρ Λαζάρ, ἑβραῖος δημοσιολόγος, σέ πολύκροτο βιβλίο πού ἐξέδωσε τό 1894, μέ τίτλο «Ὁ Ἀντισημιτισμός», εἶναι πολύ διαφωτιστικός γιά ὅτιδήποτε ἔχει σχέσι μέ τόν Σιωνισμό καί τίς ιδέες του. Σ' ἓνα σημεῖο, ἀναλύοντας τήν σχέσι τοῦ Ἑβραίου μέ τόν Θεό, ἀναφέρεται στό γεγονός ὅτι ἡ σχέσις αὐτή εἶναι σάν ἓνα εἶδος... συμβολαίου μεταξύ τους. Σύμφωνα μ' αὐτό, ὁ μέν Ἑβραῖος θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ὑποχρεωμένο νά ὑπακούη στόν Νόμο τοῦ Γιαχβέ, ἀλλά καί ὁ Θεός θεωρεῖται... ὑποχρεωμένος νά δώσῃ στόν Ἑβραῖο τόν «ἐπὶ γῆς παράδεισο» καί ὄχι κάποιον νεφελώδη ἐπουράνιο γιατί ὁ Ἑβραῖος δέν πιστεύει στήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἀλλά στήν Ἑδέμ, τήν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας «ἐδῶ καί τώρα!» Αὐτά εἶναι ἀρκετῇ ἐδραίωσις τῆς Ὑλιστικῆς Βάσεως τοῦ Σιωνισμοῦ.

Αὐτά τά ἐλάχιστα, εἶναι ἀρκετά διαφωτιστικά γιά τήν θρησκευτική πλέον στήριξι τῆς ἀβυσσαλέας ἀντιθέσεως πού κινεῖ τήν ἐπίθεσι τοῦ Σιωνισμοῦ κατά τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τήν μέθη του ὡς «ἐκλεκτοῦ λαοῦ», πού προέρχεται (κατά τόν Ἑβραῖο Μπερνάρ Λαζάρ, στό βιβλίο του «Ὁ Ἀντισημιτισμός», Παρίσι 1894, ἔκδοσις 1969 ἀπό «Μαρτυρίες καί Ντοκουμέντα»), ἀπό τό γεγονός ὅτι θεωρεῖ πώς μόνον αὐτός ἀπό ὅλους τοὺς λαούς ἔλαβε τοὺς Νόμους τοῦ ἀπό τόν ἴδιον τόν Θεό, στό Σινᾶ καί ὅτι, συνεπῶς, ὅλοι οἱ ἄλλοι νόμοι εἶναι ἀπλῶς ἀνθρώπινοι, ἄρα ὑποδεέστεροι τῶν δικῶν του καί αὐτό τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπό τήν ὑποχρέωσι ὑπακοῆς σ' αὐτούς! (σελ. 13).

Εἶναι πάντως γεγονός, ὅτι μόνον αὐτοί οἱ δύο λαοί, ὁ Ἑλληνικός καί ὁ Ἑβραϊκός, κατόρθωσαν νά ἐπιζήσουν ἀπό τίς πιό μεγάλες καί ἀπίστευτες τραγωδίες καί ἀντιξοότητες, μολονότι ὀλιγάριθμοι, μέχρι σήμερα. Ἄλλο τόσο γεγονός εἶναι, ὅτι μόνον αὐτοί οἱ δύο λαοί ἐσφράγισαν κατά τόσο ἀνεξίτηλο τρόπο τήν ἀνθρώπινη ἱστορία καί τήν ἐξέλιξι. Λογικό συμπέρασμα, εἶναι, ὅτι ἂν ὑπάρχῃ θέμα «ἐκλεκτῶν λαῶν», ἀσφαλῶς ἀφορᾷ καί στόν Ἑλληνισμό...

Ὁ Ἑλληνισμός εἶναι, ἀντίθετα, μιά τεραστία πνευματική δύναμις. Τό ἄκρον ἀντίθετο δηλαδή τοῦ Σιωνισμοῦ. Δέν ἐπιδιώκει ὕλιστικά ὀφέλη οὔτε τήν κοσμοκρατορία. Ἡ ἀκμή του, ἀκόμη καί ὁ ἀποικισμός του ἢ καί οἱ καταπιέσεις πού ἐπέβαλε κάποτε, ἦταν πάντα Πολιτιστική Λαμπαδοφορία. Ἀνεζήτησε πάντα τό φιλοσοφικό ἔρεισμα τῆς ἐννοίας τῆς ὑπάρξεως,

εθέσπισε τήν ἔρευνα τῆς γνώσεως καί ὄρισε τίς ἀρετές τοῦ πνεύματος καί τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἦταν *φωτοδότης σκέψεως* καί ὄχι ἀγιογδύτης ὕλισμοῦ.

Εἶναι λοιπόν φυσικό, δυό τόσο διαφορετικές ἔννοιες καί κοσμοθεωρήσεις νά εἶναι πάντα ἀντιμέτωπες. Ἡ σκέψις, ἡ ἱκανότης καί ἡ μέθοδος σκέψεως, ἡ φιλοσοφική ἀναζήτησις, τίς ὁποῖες μεταλαμπάδευσε πάντα ὁ Ἑλληνισμός, τόσο στήν Ἀνατολή, ὅσο καί στήν Δύσι, εἶναι ἐμπόδια στόν δρόμο τῆς ὕλιστικῆς κυριαρχίας τοῦ Σιωνισμοῦ, ἤδη ἀπό τούς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Καί ἀπό τότε ἤδη εἶναι ἀντιμέτωποι...

Ὁ Ἑλληνισμός, τήν ἐποχή τῆς Μεγάλης Ἀκμῆς τῆς Σκέψεως, πού θεμελίωσε τόν Εὐρωπαϊκό Πολιτισμό, εἶναι Ἀνεκτικός, γιατί παραδέχεται τήν διαφοροποίησι τῶν πολιτισμῶν καί τοῦ πνεύματος, βλέπει τήν Ἀνθρωπότητα σάν μιά Ἀρμονία καί ἡ ἔννοια τῆς ἀρμονίας προϋποθέτει πολυπλευρισμό καί πολυμερισμό σέ συγχορδία. Ἡ ἴδια ἡ θρησκεία του, τότε, εἶναι ποικίλη καί οἱ θεοί τοῦ Ὀλύμπου εἶναι κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσι (καί ἀντίθετα) μέ τήν ἄποψι αὐτή.

Ὁ Σιωνισμός, ἀντίθετα, εἶναι ἀπό τήν ἀρχή ὀλοκληρωμένα Τυραννικός, σφιγμένος μέσα στήν μονοθεϊστική τυραννία τοῦ Γιαχβέ. Βλέπει τήν Ἀνθρωπότητα σάν ἀπίστους μέσα στό Λάθος. Καί θέλει νά τούς φορέση μιά στολή, νά τούς βγάλῃ τά μάτια, νά τούς κόψῃ τήν γλώσσα, ὥστε οὔτε νά βλέπουν, οὔτε νά αἰσθάνωνται, νά τούς μετουσιώσῃ σέ: «Μονάδες τῆς Ὁμοιομορφίας, στήν ὑπηρεσία τοῦ ὕλισμοῦ καί τῆς δόξας τοῦ «ἐκλεκτοῦ λαοῦ» καί τοῦ Γιαχβέ...

Αὐτό εἶναι τό φοβερό ἔπαθλο τῆς πάλης μεταξύ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τοῦ Σιωνισμοῦ! Ἀλλοτε, τό ἀποτέλεσμα, ὅπως καί οἱ φάσεις ἄλλωστε τῆς πάλης αὐτῆς, δέν ἦταν καί τόσο αἰσθητά. Γιατί, τότε ἀκόμη, οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες τῆς Δύσεως βρίσκονταν σέ ἀρμονία μέ τό περιβάλλον, σέ «ἐξίσωσι» μ' αὐτό. Οἱ ἀξίες καί οἱ ἀρχές τῆς ζωῆς ἦταν ἀναντίρρητες καί αὐτόματα ἀποδεκτές. Οἱ ἱεραρχίες ἦσαν φυσικές καί τά κριτήριά τους ἀποδεκτά. Ὑπῆρχε ἀκόμη ἡ Ἀκμή. Τώρα ὅμως, ἡ πορεία κούρασε τούς ἀνθρώπους καί ἡ τεχνολογία τούς μαλάκωσε. Τούς ἄμβλυνε τά κριτήρια. Τό ἄνοιγμα τῆς ψαλλίδος μεταξύ τῆς ταχύτητος τῆς τεχνολογίας καί τῆς ταχύτητος προσαρμογῆς τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐτήν,

ἀπορρύθμισε τόν μηχανισμό τους. Είναι σέ «'Ανεξίσωσι». Δέν προφθαίνουν πιά. Καί ἄρχισε ἡ Παρακμή.

Σ' αὐτήν τήν μάχη, ἡ Ἱστορία διδάσκει ὅτι ἡ Παρακμή θά νικήσῃ! Θά φθάσῃ γρήγορα πιά ἡ ἀνθρωπότης στό ναδίρ, ἐκεῖ ὅπου τήν ὠθεῖ ὁ Ὑλισμός. Τό ζήτημα εἶναι ἄν, κάπου, κάποιοι θά ἔχουν συγκρατήσῃ, φυλάξῃ, κλειδώσῃ μέσα τους, ἀποθεματοποιήσῃ τήν οὐσία τοῦ ἀνθρωπισμοῦ: τήν Ἑλληνική Σκέψι! Μόνον αὐτή θά τοὺς ἐπιτρέψῃ μιὰ Νέα Ἀκμή. Ὅχι βέβαια ἀκριβῶς τήν ἴδια. Ποτέ στήν φύσι δυό πράγματα δέν εἶναι ὅμοια. Ἀλλά θά τοὺς δώσῃ τίς βάσεις γιά τόν Νέον Ἀνθρώπο. Ἄν ὅμως χαθῇ ἡ Ἑλληνική Σκέψις, ἂν ἡ Ἀθήνα καταστραφῇ ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ, ἡ Ὁμοιομορφία καί ὁ Συμμορφωτισμός θά ἔχουν σκοτώσῃ τόν Ἀνθρώπο, ὡς πρὸς τήν ἔννοια πού τόν διαφοροποιεῖ ἀπό τά ζῶα: τήν διαφοροποίησι, τήν Σκέψι, τήν Κρίσι.

Ἡ ἀρχέγονη ἀντίθεσις

Εἶναι ἱστορικά γνωστό, ἀλλὰ ἄγνωστο στοὺς Ἕλληνες πού διδάσκονται διαστρεβλωμένη καὶ ἐλλειπὴ Ἱστορία, ὅτι οἱ *Φιλισταῖοι ἦσαν Κρήτες*, διωγμένοι ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ Μινωϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὰς τῶν Ἀχαιῶν (16ος π.Χ. αἰῶνας). Ἐγκατεστημένοι στὴν Παλαιστίνη, βρίσκονται σὲ λίγο ἀντιμέτωποι μέ τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο Ἑβραίους. *Οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑβραίων κατὰ τῶν Φιλισταίων*, τοὺς ὁποίους χαζοειδῶς καὶ ἐγκληματικῶς θαυμάζουμε στὸ δημοτικὸ σχολεῖο, μέ τὴν «Παλαιὰ Διαθήκη» (δηλαδή τὴν ἱστορία τῶν ἐχθρῶν μας) *εἶναι οἱ πρῶτοι ἀγῶνες τοῦ Σιωνισμοῦ ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ*. (Ἄρθρουρ Τόυνμπυ, «ἡ περιπέτεια τῆς ἀνθρωπότητος»). Ἡ ἐξόντωσις τῶν Φιλισταίων εἶναι καὶ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ πρώτου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ πού μεταλαμπαδεύθηκε στὴν Ἀσία! Ὁ μύθος τοῦ Δαβὶδ ἐναντίον τοῦ «φιλισταίου» Γολιάθ, χρησιμεύει σάν μυθικὴ ἀλληγορία τοῦ Σιωνισμοῦ στὸν ἀγῶνα ἐξοντώσεως πού ἐπεχείρησε πάντα ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τό ὅτι ἡ διαμάχη αὐτὴ ἦταν θέμα ζωῆς ἢ θανάτου γι' αὐτοὺς τοὺς δυὸ λαοὺς, συνεπῶς ἱστορικά παραδεκτὴ, δέν ἀναιρεῖ ὅτι ἀποτελεῖ τὴν πρώτη ἀπὸ μιά ὁλόκληρη σειρά «συμπτώσεων», στὴν ὁποία, ὅπως θά καταδειχθῇ, *κάθε φορὰ πού ὁ Ἑλληνισμός*

κτυπήθηκε καθ' οἰονδήποτε τρόπο, πάντα τό «ὄπλο», ἢ τό «χέρι πού ὑποκινούσε τό ὄπλο» περιεῖχε καί «κάτι» Σιωνιστικό!

Ὁ φιλοσιωνιστής Γεώργιος Τζορμπατζῆς (τέως... πρέσβυς), σέ βιβλίο του πού ἐξέδωσε τό 1925, μέ τίτλο «*Ἡὼς τῆς Ἑβραϊκῆς Παλιγγενεσίας*» ἀναγνωρίζει τήν ἑλληνικότητα τῶν Φιλισταίων, οἱ ὅποιοι λέει (σελ. 18) ὅτι ἔδωσαν καί τό ὄνομά τους στήν Παλαιστίνη! Πράγματι, καί στήν Ἑβραϊκή καί στήν Ἀραβική — γράφει — ἡ Παλαιστίνη λέγεται «*Φιλιστίν*»... Γράφει λοιπόν:

«Οἱ Φιλισταῖοι ἦσαν Ἕλληνες, Κρήτες ἰδίᾳ, ἀποικῆσαντες εἰς Παλαιστίνην κατά τό 1500 ἢ 1800 π.Χ., ἤτοι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ. Παρά τήν Βηθλεέμ εὐρέθη μία τῶν κυριωτέρων πόλεων ἢ ἡ Μητρόπολις ἴσως τῶν Φιλισταίων ἐκτισμένη ἐπὶ ἐρειπίων ἐτέρας πόλεως τῶν ἀρχαίων ἰθαγενῶν Χαναναίων ἡττηθέντων προφανῶς ὑπ' ἐκείνων. Τά ἐν τοῖς τάφοις Φιλισταίων εὐρεθέντα χαλκᾶ ἢ ἀργυρᾶ κοσμήματα καί πῆλινα ἀγγεῖα προδίδουν ἀριδῆλως τήν Μυκηναϊκὴν τέχνην των, ἀντιθέτως πρὸς τά ἐν τοῖς συγχρόνοις ἐβραϊκοῖς τάφοις εὐρήματα πάντα εὐτελοῦς καί πρωτογόνου σχεδόν νεολιθικῆς ἐποχῆς, ἐνῶ καί τά ὅσῃ τῶν τάφων Φιλισταίων καταδεικνύουν ὁμοίως τήν ἀνθρωπολογικὴν διαφορὰν τῆς φυλῆς. Ἐτέρα ἐκπληξίς τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαττεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη εἶναι ὅτι δέν παρελάβομεν ἡμεῖς τὴν γραφὴν παρὰ τῶν Φοινίκων, ἀλλ' οἱ Φοίνικες παρὰ τῶν Φιλισταίων ὑπὸ τὸν ἀρχαιότατον ἱερογλυφικὸν τύπον, 22 γράμματα τοῦ ὁποίου ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν τοῦ βραδύτερον μεταδοθέντος ἐκ Φοινίκης ἀλφαβήτου. (...).

Θεωρεῖται τῷ ὄντι βέβαιον ὅτι οἱ Φιλισταῖοι πρῶτοι ἐδίδαξαν τοὺς Ἑβραίους σὺν ἄλλοις καί τὴν χρῆσιν τοῦ σιδήρου καί χάλυβος καί τὴν τέχνην τοῦ τειχίζειν καί ὀχυροῦν τὰς πόλεις.

Περὶ τῶν ἀνωτέρω ἱστορικῶν ἀληθειῶν φαίνονται ὁμοφρονῶντες πάντες οἱ ἐν Παλαιστίνῃ εἰδικῶς ἀσχολούμενοι ἀρχαιοδίφαι, ἐν οἷς καί οἱ σοφοὶ Γάλλοι Μοναχοὶ τοῦ Τάγματος τῶν Δομινικανῶν, τῶν ὁποίων εἶναι εἰς πάντας προσिताὶ αἱ πλούσιαι βιβλιοθήκαι καί ἀρχαιολο-

γικάϊ συλλογαί, ὅπως εἶναι δημόσιαι αἱ ἐνθουσιώδεις περί τοῦ ἐν γένει ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ διαλέξεις των».

Οἱ ἀποκαλύψεις αὐτές, προερχόμενες ἀπό ἓνα φιλοσιωνιστὴ εἶναι κατατοπιστικές. Ἀποδεικνύουν καὶ κάτι ἄλλο: Ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔδωσαν στοὺς Σιωνιστάς τὸ φῶς τῆς γραφῆς καὶ αὐτοὶ τοὺς τὸ πλήρωσαν μέ σφαγές! Σύμπτωσις;

Ἀξίζει νά σημειωθῇ μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀποδεικτικὴ λεπτομέρεια. Σύμφωνα μέ τὸν προφήτη Σαμουήλ (2.21.20) ἓνας ἀπὸ τοὺς «γίγαντες» τῶν Φιλισταίων («γίγαντες» ἴσως ὡς πρὸς τὴν μικρόσωμη σημιτικὴ φυλὴ τῶν Ἑβραίων, ἢ ἀκόμη ἀλληγορικά, γιὰ τὴν ἐξύψωσι τοῦ ἄθλου τῆς νίκης ἐναντίον τους) ἔχει... ἕξι δάχτυλα στά χέρια καὶ στά πόδια! Ὁ μῦθος τοῦ Ἑξαδάκτυλου παρέμεινε ζωντανὸς μέσα στὸν Ἑλληνισμό, σάν ἡρωϊκὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ μυθικοῦ ἥρωος καὶ ἐμφανίζεται συχνά στά μετέπειτα λαϊκὰ χρονικά καὶ στὴν ποίησι, μέ τὸν Διγενῆ Ἀκρίτα, τὸν Ἡράκλειο, τὸν Βουλγαροκτόνο κ.ἄ. Ἀκόμη καὶ τελευταῖα, κατὰ τὴν Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία, ἡ διάδοσις ἔλεγε ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ἦταν «ἑξαδάκτυλος», πράγμα πού ἀποδεικνύει τὴν ἐπιβίωσι τοῦ μύθου ἀτόφιου μέσα ἀπὸ τοὺς αἰῶνες καὶ τὴν ἐπανεμφάνισι του, κάθε φορά πού ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπεχείρησε τὸ «Κῦμα πρὸς Ἀνατολάς», ὅπως ἀκριβῶς οἱ γερμανικοὶ μῦθοι περιλαμβάνουν τὴν ἔννοια τοῦ μυθικοῦ ἱππότου σέ κάθε γερμανικὸ «Ντράνγκ νάχ ντέμ Ὅστεν» (ἴδια μετάφρασις).

Εἶναι σήμερα ἄλλο τόσο γνωστό, (καὶ οἱ παλαιότερες ἐκδόσεις τῶν ἐγκυκλοπαιδειῶν, ὅπως τοῦ «Ἡλίου», πρὶν ἀπὸ τίς «νέες», κατευθυνόμενες «προοδευτικά» ἀπὸ τὸν Σιωνισμό, πού ἐλέγχει πιά τύπο καὶ ἐκδόσεις, τὸ ἀναφέρουν) ὅτι ὁ Χρυσὸς Αἰώνας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ προετοιμάσθηκε ἀπὸ τὸν 7ο ἤδη αἰῶνα π.Χ., ἀπὸ τοὺς «τυράννους» Πεισιστράτιδες, τὸν ἴδιο τὸν Πεισίστρατο καὶ τοὺς γιούς του Ἰππία καὶ Ἴππαρχο (βλ. «Τὸ ἔγκλημα τῆς ἐπιστήμης» Ι. Δ. Πασσᾶ). Ἡ μετέπειτα «δημοκρατικὴ» προπαγάνδα καὶ ἡ διαστρέβλωσις τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας ἀπὸ τὴν «ἐλέγχουσα δύναμι», τοὺς μετέβαλε σέ αἰμοσταγεῖς τυράννους καὶ διεστρέβλωσε ἀκόμη καὶ τὴν ἔννοια τῆς λέξεως στά ἑλληνικά! (Τύραννος ἐσήμαινε τότε «ἡγεμών» καὶ μέ τὴν «δημοκρατικὴ» ἀλλαγὴ τῆς ἐννοίας πρὸς

τήν ισοπέδωσι καί πρὸς τήν μετριότητα, κάθε ἡγεμών ἔγινε... τύραννος!) Μιά ἀνάγνωσις τῆς ἐποχῆς τῆς διακυβερνήσεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τούς Πεισιστρατίδες — *πού ἀποσιωπᾶται στὰ σχολεῖα μας!* — δίνει ἀνάγλυψη τὴν περίλαμπρη εἰκόνα τοῦ ἔργου τῶν «τυράννων» αὐτῶν (βλ. Παπαρρηγόπουλο, Δασκαλάκη, Ἡλίο). Εἶναι κι αὐτός ἓνας ἀπὸ τούς λόγους πού σήμερα, μερικοὶ (ὑποκινούμενοι ἀπὸ ποιούς ἄραγε;) θέλουν νά... ξαναγράψουν τὴν Ἱστορία μας, ἀλλὰ καί ἐπιτίθενται ἰδιαίτερα ἐναντίον τῶν «ἀντισυμμορφωτιστῶν», ὅπως ὁ Παπαρρηγόπουλος, ὁ Δασκαλάκης, ὁ Φωτιάδης.

Εἶναι λογικό, ὅτι ἡ προετοιμασία αὐτὴ τῆς ἀκμῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὔτε εὐχάριστη οὔτε ἀπαρατήρητη πρέπει νά ἦταν γιὰ τὸν Σιωνισμό, ὁ ὁποῖος εἶχε ἤδη παροικίες *Γεφυραίων* (ὅπως ὀνομάζονται τότε οἱ Ἑβραῖοι, λόγῳ τῆς «διαβάσεως τῆς Ἑρυθρᾶς Θαλάσσης», ἀναπόδεικτης ἀκόμη!). Ἡ πραγματικὴ εἰσβολὴ τῶν Γεφυραίων ἄρχισε ἀργότερα, περί τό 350 π.Χ., ἀλλὰ ὑπῆρχαν παροικίες στήν Ἀττική, στήν Βοιωτία καί στήν Μακεδονία, στήν Κρήτη, στήν Κύπρο. (Μέ αὐτό τό «δικαιολογητικό» ὁ Σιωνισμός ἔμελλε νά ἐπιχειρήσῃ πολλὰ ἐναντίον τῶν τριῶν αὐτῶν τελευταίων ἐλληνικῶν ἐδαφῶν!). Καί εἶναι «λογικό», γιατί ὁ Σιωνισμός εἶχε βρεθῇ ἤδη ἀντιμέτωπος μέ τόν Ἑλληνισμό, μέ τούς Φιλισταίους ἀλλὰ, ἰδίως μέ τὴν πολύχρονη διαμάχη μεταξύ Φοινίκων καί Ἑλλήνων (Σημιτῶν καί Ἑλλήνων) γιὰ τὴν οἰκονομικὴ καί ἀποικιακὴ κυριαρχία τοῦ τότε κόσμου (τῆς Μεσογείου) — καί ἡ ὁποία βρισκόταν ἤδη σέ πλήρη ἔξαρσι —. Κάθε τί πού θά ἐνδυνάμωνε τόν Ἑλληνισμό, θά ἦταν, συνεπῶς, ἀντίθετο μέ τὰ συμφέροντα τοῦ Σιωνισμοῦ καί τῶν φοινικικῶν παραφυάδων του.

Ἡ ἐξόντωσις τῶν Πεισιστρατιδῶν ἔχει πολλὰ ἰδιαίτερα στοιχεῖα γιὰ νά θεωρηθῇ «συμπτωματικὴ» ἢ «ἀπελευθερωτικὴ». Εἶναι γνωστό, πὺς ἡ συμμετοχὴ γυναικῶν στήν ἱερὴ πομπή τῶν Παναθηναίων ἦταν ὑψίστη τιμὴ. Κατὰ τὴν γιορτὴ πού ἔγινε ἡ δολοφονία τοῦ Ἰπάρχου, εἶχε ἀπαγορευθῇ στήν ἀδελφὴ ἑνὸς Γεφυραίου, τοῦ Ἀρμοδίου, νά λάβῃ μέρος. Ἦταν ἡ ἀφορμὴ πού ἐξώθησε τόν «προσβεβλημένο ἀδελφό», σέ συνεργασία μέ τόν Ἀριστογείτονα (φίλο του) νά γίνῃ «τυραννοκτόνος», ἢ κάποιοι τοὺς ἐξώθησαν; Τό βέβαιον εἶναι, ὅτι οἱ νόμοι τῶν Πεισιστρατιδῶν ὡς πρὸς τοὺς ξένους καί εἰδικὰ τοὺς Γεφυ-

ραίους ήσαν τέτοιοι, ώστε νά γίνεται πιστευτό πώς είχαν κάποια επίγνωση ήδη του έλοχεύοντος Σιωνιστικού κινδύνου, ενώ αιτιολογούν απόλυτα τήν έκτοτε πολλές φορές επαναληφθείσα βιαία αντίδρασι του Σιωνισμού. 'Η «σύμπτωσης» αυτή, της δολοφονίας δηλαδή των υπερασπιστών της έλληνικής άκμης, από ένα Γεφυραίο, υπό τό φώς των γενικωτέρων ιστορικών δεδομένων της εποχής, είναι τουλάχιστον χαρακτηριστική. 'Ακόμη πιο χαρακτηριστικό είναι τό ότι ή ήρωοποίησης του δολοφόνου έγινε συστηματική πολύ άργότερα. όταν οί σιωνιστικές-τεκτονικές ιδέες επεκράτησαν στά βιβλία καί τήν εκπαίδευσι! ('Ο Γάλλος συγγραφέας Ροζέ Περφίτ, στό βιβλίο του «Οί κατακτήσεις του 'Αλεξάνδρου» — σελ. 293 — αναφέρει ότι καί οί δύο «τυραννοκτόνοι» ήσαν «φοινικής» καταγωγής!)

Τό θλιβερό γεγονός είναι πάντως, ότι ή δολοφονία του 'Ιπάρχου σημαίνει τήν ώρα της «δημοκρατικής όλιγαρχίας» για τήν 'Αθήνα καί τήν άπαρχή δεινών, στά όποια έθεσε τέρμα μόνον «ή άρχή ενός άνδρός» του *Περικλή*, πολύ άργότερα. Θλιβερότερο άκόμη είναι, ότι αυτούς τούς «τυραννοκτόνους», δολοφόνους του 'Ελληνισμού στήν ουσία, τούς γιορτάζουμε έμεις, μέ τήν σχετική... «δημοκρατική σάλτσα»!

Γιά όσους ίσως άμφιβάλλουν, άπόδειξις της «άλλοφύλου» καταγωγής της άδελφής του «τυραννοκτόνου» είναι ή ίδια ή νομοθεσία των Παναθηναίων, όπου μόνον 'Αθηναίες ή 'Ελληνίδες άτόφιες καί παρθένες μπορούσαν νά λάβουν μέρος στήν ιερή πομπή. 'Η έπιμονή του «τυραννοκτόνου» για τήν συμμετοχή της άδελφής του στήν πομπή μπορεί νά εξηγηθί εύκολα, υπό τό φώς των μεταγενεστέρων γεγονότων. Πράγματι, *άποτελεί παγία τακτική του Σιωνισμού ή διείσδυσις, ή αλλίωσις, ή ιδιοποίησης καί τελικά ή καταστροφή των παραδόσεων, των λατρευτικών τελετών καί γενικά όποιοιδήποτε στοιχείου πού θά μπορούσε νά διατηρήση τίς συνεκτικές άλυσίδες των Λαών καί των 'Εθνών μέ τό Παρελθόν καί τό Μέλλον τους.* 'Ετσι θά γίνονταν πιο εύκολα θύματά του. Τά σημερινά, άφθονα φαινόμενα της «πολιτιστικής τυραννίας» καί της κυριεύσεως όλων των μέσων εκφράσεως καί ενημερώσεως, άποτελουν άδιαμφισβήτητη άπόδειξι του γεγονότος.

"Όσο για τούς Πεισιστρατίδες, όλόκληρη ή θεσμική βάση της αναπτύξεως των 'Αθηνών ως πολιτιστικού κέντρου του

Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, εἶναι ἔργο τους. Εἶναι χαρακτηριστικό τῆς ἐπιρροῆς τῆς σήμερα «Κυριαρχούσης Ἰδεολογίας» (Οἰκονομισμός, Ὑλισμός, Μοναδοποίησης καί Ἐξατομισμός τοῦ ἀνθρώπου, Πνευματική τρομοκρατία καί ὀλοκληρωτισμός της), τό ὅτι οὔτε κἀν ἐμεῖς, οἱ ἀπόγονοι τῶν Πεισιστρατιδῶν «δέν πρέπει» νά μαθαίνουμε τήν Ἱστορία μας!

Ἡ κλασσική ἐποχή

Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τοῦ Σιωνισμοῦ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ἡ δεύτερη γνωστὴ ἱστορικά, κατὰ σειρὰ) ἀπέδωσε καρπούς, μέ τὴν βύθισι τῶν Ἀθηνῶν σέ ἀναρχία καὶ σέ κοινωνικὴ παρακμὴ.

Ἀργότερα, ὁ ἴδιος ὁ Σωκράτης (μᾶς τό λέει ὁ Πλάτων) δείχνοντας μιά μέρα στοὺς μαθητάς του ἓνα πλοῖο, πού ἔφθανε στὸν Πειραιά ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη μέ Ἑβραίους ἐμποροῦς, εἶπε: «*Ἰδοὺ ὁ κίνδυνος*», χωρὶς ὅμως νά συνεχίσῃ τὴν ἀνάπτυξι τῆς σκέψεώς του, πρὸς μεγάλη ἀπορία τοῦ Πλάτωνος (ὅπως ὁμολογεῖ). Εἶναι πιθανό, ὅπως ἀποδείχθηκε ἐκ τῶν ὑστέρων, νά εἶχε ἀντιληφθῇ ὁ Σωκράτης τὴν ἀλλοίωσι τῶν ἐννοιῶν τῆς ἐλευθερίας πού εἶχε ἐπιβάλει ἡ λεγομένη «δημοκρατία» καὶ τὴν «πηγὴ» τῶν ἀλλοιώσεων αὐτῶν. Ἴσως νά εἶναι αὐτός ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους πού καταδικάσθηκε νά πιῇ τό «κῶνειο», σέ συνδυασμό μέ τὴν ἄτεγκτη κριτικὴ του ἐναντίον τῆς ὑποχρεωτικῆς καὶ θεσμοποιημένης μετριότητος τοῦ συστήματος διακυβερνήσεως τῶν Ἀθηνῶν. *Στὴν περίφημη «Ἀπολογία» του διαβάζουμε τὴν αὐστηρότερη καὶ τὴν πιό θεμελιωμένη κριτικὴ τῆς λεγομένης «δημοκρατίας» τῶν Ἀθηνῶν!* Ἀλλὰ ἡ «Ἀπολογία του δέν διδάσκεται πουθενά στὰ σχολεῖα τῶν Ἑλλήνων... «Σύμπτωσις» κι αὐτὴ;

Ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Ξενοφῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς, ρίχνουν πολὺ περίεργο φῶς στὴν ἐξάπλωσι τῆς περσικῆς ἀπειλῆς καὶ στὴν πτῶσι τῶν ἐλληνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὰ χέρια τῶν Περσῶν, στοὺς Μηδικούς Πολέμους καὶ στὴν πρώτη ἀνοικτὴ προσπάθεια ἐξοντώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ φυσικῆς καταστροφῆς τῶν Ἑλλήνων.

Μαθαίνουμε λοιπόν, ὅτι ἡ *προτροπὴ πρὸς τοὺς Πέρσες* νὰ *προωθηθοῦν* στὰ *παράλια τοῦ Αἰγαίου*, ἐγινε μέ τὴν μυθώδη ἀναπαράστασι τοῦ πλοῦτου τοὺς στὸν Μεγάλον Βασιλέα ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τῆς Παλαιστίνης. Εἶναι γνωστὴ ἡ στό μεταξύ τοῦ 1000 π.Χ. καὶ τοῦ 500 π.Χ. ἀντίθεσις τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Φοινίκων (Σημιτικοῦ κλάδου), γιὰ τὴν κυριαρχία τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ ἐμπορίου της. Εἶναι ἐπίσης γνωστό, ὅτι οἱ Ἕλληνες κυριάρχησαν τελικὰ πλήρως, πράγμα τὸ ὁποῖο οὐδέποτε παραδέχθηκαν οἱ ἔμποροι τῆς Παλαιστίνης. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἀναφέρονται καὶ ἀπὸ τὸν Ροζέ Περφίτ, στὸ προαναφερθὲν ἔργο του.

Μαθαίνουμε ἀκόμη, ὅτι ἡ συνθηκολόγησις τῆς *Μιλήτου* καὶ τῆς *Ἀλικαρνασσοῦ*, περιλάμπρων πόλεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀσίας, ἐγινε μέ *προτροπὴ τῶν Γεφυραίων ἐμπόρων*, ἐνῶ ἡ καταστροφὴ τῆς *Εφέσσου*, μετὰ ἀπὸ λυσσώδη ἀντίστασι, ἐγινε ἀπὸ *προδοσίαν* τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως *Γεφυραίων*, μέ ἀντάλλαγμα νὰ μὴ θιγοῦν οἱ ἴδιοι καὶ οἱ περιουσίαι τους. Ἐπίσης, ἡ πυρπόλησις τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, στὴν Ἐφεσσο, ἐνός ἀπὸ τὰ ἐπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, ἐγινε ἀπὸ ἓνα «*τρελλό*» (ἔτσι μᾶς λένε τώρα!) Γεφυραῖο μέ τὸ ἐλληνικοποιημένο ὄνομα (ὅπως ἄλλωστε εἶναι παγία ἡ συνήθειά τους, παντοῦ καὶ πάντα, νὰ ἀλλάζουν τὰ ὀνόματά τους!) *Ἡρόστρατος*. (Ροζέ Περφίτ «οἱ κατακτήσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου»).

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι ὁ στρατηγός τῆς πρώτης περσικῆς ἐπιδρομῆς, ὁ *Μαρδόνιος*, ἀρχιστράτηγος στὸν Μαραθῶνα καὶ θύμα τῶν Πλαταιῶν, ἦταν ἐξωμότης ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην, ἐνῶ ὁ *Εφιάλτης*, ὁ προδότης τῶν 300 τῶν Θερμοπυλῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐγινε ἔκτοτε συνώνυμο τῆς ἐννοίας τῆς προδοσίας, ἦταν ὁ Γεφυραῖος, τῆς Βοιωτίας βέβαια!

Ἐπίσης, οἱ στόλοι τῶν Περσῶν, τόσο κατὰ τοὺς Μηδικούς πολέμους, ὅσο καὶ κατὰ τοὺς πολέμους τοὺς ἐναντίον τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Βυζαντίου ἦσαν ἀνέκαθεν ἀρματωμένοι ἀπὸ τοὺς Φοινίκες καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα Σημιτικὰ φύλα τῆς Παλαιστίνης.

νης καί τῆς Συρίας, ὅπως ἄλλωστε καί οἱ πρῶτοι στόλοι τῶν Ἀράβων.

Πράγματι νά σημειωθῇ ἐδῶ, ὅτι ἡ 20^η Σεπτεμβρίου τοῦ 480 π.Χ. εἶναι ἔσως ἡ πιό ἐνδοξη μέρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τήν ἡμέρα ἐκείνη, συμπτωματικά, οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν δύο φορές, σέ δύο διαφορετικά σημεία τοῦ χώρου τους, τοὺς Σημίτες ἐχθροὺς, πού, τήν ὥρα ἐκείνη ἐκπροσωποῦσαν γεωπολιτικά τίς δύο «ἀντίπαλες» ἡπείρους τῆς Εὐρώπης μας, τήν Ἀσία καί τήν Ἀφρική.

Πράγματι, τήν ἴδια μέρα, οἱ Ἕλληνες κατετρόπωσαν τοὺς «Πέρσες» (πού στήν πραγματικότητα ἦσαν συνοθήλευμα ὄλων τῶν ὑποταγμένων στὸν Μεγάλο Βασιλέα λαῶν — κατὰ πλειοψηφία Σημιτικῶν) μέ τήν *ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας* καί, στήν Σικελία, οἱ Ἕλληνες τῆς «Μεγάλης Ἑλλάδος» ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς Σημίτες Καρχηδονίους, στήν *μάχη τῆς Ἰμέρας!* Ἔτσι, τήν ἴδια μέρα, ἡ Ἑλλάς *προμαχοῦσα τῆς Εὐρώπης*, ἀπεμάκρυνε τὸν κίνδυνο τῶν αἰώνιων εἰσβολῶν τῆς Ἀσίας ἐναντίον της.

Καί διερωτᾶται καί ὁ πιό καλόπιστος παρατηρητής: Πῶς εἶναι δυνατόν σέ ὅλες αὐτές τίς καταστροφές νά ἔχουν συμπτωματικά μόνο μιὰ ἐπιφανῆ θέσι οἱ Γεφυραῖοι;

Καί μπορεῖ ἀκόμη ν' ἀναρωτηθῇ κανεὶς πῶς εἶναι δυνατόν νά μὴν ὑπάρχη ἓνα περίλαμπρο μνημεῖο τῆς 20^{ης} Σεπτεμβρίου ἐπάνω στήν Ψυττάλεια, τήν ὥρα πού οἱ *σημερινοὶ Σικελοὶ* (πού θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους ὑπερήφανο γιὰ τήν ἐλληνικὴ κληρονομιά τους!) ἔχουν στήσει περίλαμπρο (αὐτοὶ!) μνημεῖο γιὰ τὴν νίκη τῆς Ἰμέρας; Κι ἀκόμη: γιατί ἡ 20^ή Σεπτεμβρίου δέν καθιερώθηκε σάν δεύτερη ἐθνικὴ ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, ἀντὶ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου; Τό «Ὅχι» τοῦ 40 τοῦ εἶπαμε τότε γιὰ πολλοστή φορά. Τό «Ὅχι» τοῦ 480 π.Χ. ἦταν τὸ *πρῶτο* καί ἀσφαλῶς τὸ πιό θριαμβευτικόν...

Ἀπ' ὅλα αὐτά, εἶναι σαφές καί αἰτιολογημένο τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Σιωνισμός, βλέποντας ὅπως πάντα μακροπρόθεσμα, εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ Ἑλληνισμός ἀποτελοῦσε τὸ κυριώτερο ἐμπόδιο τῆς ἀνενόχλητης ἐξαπλώσεως τῆς κυριαρχίας του. Οἱ προσπάθειες ἐξοντώσεως, εἴτε ἀπ' εὐθείας ὅταν ἦταν δυνατόν (Φιλιισταῖοι) εἴτε καί ἰδίως μέσω ἰσχυρῶν τρίτων (Πέρσες), εἴτε τέλος μέ τήν διείσδυσι καί τήν ὑπονόμευσι (κλασσικὴ καί προσφιλεῖς του μέθοδος) εἶναι τὸ ἴδιο παλαιές, ὅσο καί ὁ ἴδιος!

Ἡ ὥρα εἶχε φθάσει, γιὰ μιὰ πρώτη, σχεδόν συντριπτικὴ ἀπάντησι τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ἀλλοίμονο, «σχεδόν» μόνο!)...

Οἱ «Ἀλεξάνδρειες» ἐποχές

Ἡ ἀνατολή τοῦ «ἡλίου» τῆς Ἑλλάδος Ἀλεξάνδρου, ἔμελλε νά εἶναι ἡ πρώτη ἀπάντησις τοῦ ἀμυνομένου ὡς τότε Ἑλληνισμοῦ. Καθ' ὅλο τό διάστημα τῆς ἀνόδου του, μέχρι δηλαδή τῆς ἐκστρατείας τῆς Ἀσίας, ὁ *μόνος πραγματικός καί δυναμικός του ἀντίπαλος ἦταν ἡ Θήβα*. Ἡ Ἀθήνα, πλὴν τῆς Χαιρωνείας, ὅπου νικήθηκε, εἶχε περισσότερο περιορισθῇ σέ λόγια καί δημοκοπίες (ὅπως ταιριάζει σέ μιὰ «δημοκρατία») παρά σέ ἔργα. Ἀντίθετα, ἡ Θήβα προχώρησε τρεῖς φορές σέ μαχητικὴ ἀντιμετώπισι τοῦ Ἀλεξάνδρου καί τοῦ Φιλίππου. Εἶναι ἄραγε «σύμπτωσις» τό γεγονός, ὅτι *ἐκεῖ ὑπῆρχε, ἀπό τότε ἡ μεγαλύτερη καί ἰσχυρότερη παροικία Γεφυραίων*; Δέν θά τό μάθουμε ποτέ. Ἀλλά ἡ «σύμπτωσις» ἔρχεται μετὰ καί πρὶν ἀπὸ πολλές ἄλλες, γιὰ νά μπορῇ νά θεωρηθῇ σάν τέτοια! Ἡ καταστροφή τῆς Θήβας καί τῶν Γεφυραίων της, πάντως, ἔφερε τὴν ὁμόνοια...

Κατὰ τὴν πορεία τοῦ Ἀλεξάνδρου καί τὴν διέλευσί του ἀπὸ τίς πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας, ὁ ἥρωας ἔγινε μάρτυρας πολλῶν διηγήσεων καί περιστατικῶν πού ἀφοροῦσαν στὴν διαγωγή καί τὰ ἔργα τῶν Γεφυραίων τῆς Μ. Ἀσίας, πρὶν καί κατὰ τὴν περσικὴ περίοδο (Ροζέ Περφίτ: «*Οἱ κατακτήσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου*»). Τό ἀποτέλεσμα πάντως ἦταν, ὅτι σέ κάθε πόλι πού

κυρίευε, μέχρι και την Συρία, ο 'Αλέξανδρος έδιωχνε τούς Γεφυραίους, χωρίς να τούς πειράξη μέν, αλλά δημεύοντας τίς περιουσίες τους. Για έναν άνθρωπο γνωστό για την παροιμιώδη και μυθική γενναιοφροσύνη και γενναιοδωρία του, τό γεγονός αυτό είναι άξιοσημείωτο και πρέπει να αποδοθῇ σέ σοβαρούς λόγους.

Μετά την νίκη στην 'Ισσό, (περίπου στην σημερινή 'Αλεξανδρέττα) ο 'Αλέξανδρος βρέθηκε για πρώτη φορά αντιμέτωπος μέ πραγματικά έχθρικούς πληθυσμούς, οί όποιοι «συμπτωματικά» ήσαν οί λαοί της Παλαιστίνης, πού έβλεπαν στό πρόσωπό του, τόν θανάσιμο κίνδυνο του 'Ελληνικού Πνεύματος, πού άπειλούσε την δική τους περιουσία και τά δικά τους όνειρα! Είναι γνωστή ή αντίστασις πού προέβαλε ή Τύρος, κατ' έξοχήν φρούριο του Σημιτισμού, όπως και ή άσυνήθιστη σκληρότητα πού επέδειξε ο 'Αλέξανδρος κατά την άλωσί της. Έκ τών ύστέρων έγινε σαφές, ότι άν, ως τότε, ο Σιωνισμός κατεδίωκε τόν 'Ελληνισμό σάν εμπόδιο, έκτοτε τό μίσος έγινε πραγματικό και χρονολόγησε την άπόφασί του να τόν καταστρέψη τελείως. Ένα άγνωστο γεγονός είναι πολύ διαφωτιστικό.

Όταν ο 'Αλέξανδρος πλησίαζε την 'Ιερουσαλήμ, οί 'Εβραίοι θέλησαν ν' αντισταθούν. Βλέποντας όμως την τύχη της Τύρου προτίμησαν την ύποταγή. Κατά την συνθήειά του να θυσιάξη στους Θεούς τών ύποταγμένων λαών (μέ την έλπίδα να τούς προσεταιρισθῇ), ο 'Αλέξανδρος ζήτησε να κάμη θυσία στόν Γιαχβέ πρός μεγάλη χαρά τών 'Εβραίων! 'Αλλά, θέλοντας να επιδείξη την άπόλυτη κυριαρχία του σ' αυτούς, δέν συμμορφώθηκε μέ την άπαγόρευσι παντός μή 'Εβραίου ιερέως και μπήκε στό «αδυτο τών αδύτων» του Ναού του Σολομώντος! 'Ο άρχιερέας κατάπιε την προσβολή και για να γλυτώση την 'Ιερουσαλήμ από βεβαία καταστροφή, σέ περίπτωση έξεγέρσεως (σίγουρης άν μάθαιναν τό περιστατικό οί λοιποί 'Εβραίοι) δέν τό κοινολόγησε, παρά μόνο... μετά τόν θάνατο του 'Αλεξάνδρου. 'Ο άνθελληνισμός πού επηκολούθησε ήταν ένας από τούς λόγους της μετέπειτα έξεγέρσεως τών 'Εβραίων κατά του 'Αντιγόνου. (Τά παραπάνω στοιχεία προέρχονται από τά δύο βιβλία του Ροζέ Περφίτ «ή Νεότης του 'Αλεξάνδρου» και «οί Κατακτήσεις του 'Αλεξάνδρου»).

Στόν «'Αντισημιτισμό» του 'Εβραίου Μπερνάρ Λαζάρ,

(σελ. 15) ἀναφέρεται καθαρά ἡ ἐκδήλωσις τοῦ μίσους αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ περίοδος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀλεξάνδρου σημαίνει γιὰ πρώτη φορά, τό σήμαντρο τῆς ἀπειλῆς ἐξοντώσεως τοῦ Σιωνισμοῦ, μέ τήν εἰσβολή τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, φιλοσοφίας καί πολιτιστικῶν ἀξιῶν. Μέσα σέ ἐλάχιστο χρονικό διάστημα, *ὅσο ζοῦσε ὁ Ἀλέξανδρος*, τά διαφοροποιά στοιχεῖα τῶν λαῶν τῆς Παλαιστίνης ἄρχισαν νά σβύνουν μέ ρυθμό πρωτοφανῆ. Ὁ θάνατος τοῦ ἡμιθέου καί οἱ διαμάχες τῶν ἐπιγόνων, ἐπρόκειτο νά ἀποσοβήσουν τελικά τόν κίνδυνο, λόγω τῆς ἀντιδράσεως ἀπελπισίας τῶν Φαρισαίων, οἱ ὅποιοι «ὅταν ἡ *ἐβραϊκή ἐθνικότης* βρέθηκε σέ καταστροφή, ὑπό τόν *Ἰωάννη Χυκράν*, ἐκήρυξαν *μολυσμένο τό ἔδαφος τῶν ξένων* (μή ἐβραϊκῶν) λαῶν, *μολυσμένες τίς συναναστροφές* μεταξύ Ἰουδαίων καί Ἑλλήνων». (Ἐκτοτε ἡ μέθοδος θά χρησιμοποιηθῇ συχνά στήν διασπορά! Ὅταν θά πρόκειται γιὰ τούς ἑαυτούς τους, οἱ Σιωνισταί θά ἐπιδεικνύουν τήν πιό ἀπόλυτη ἔλλειψι ὁποιασδήποτε ἀνεκτικότητος. Ἀλλά θά προπαγανδίζουν ἀδιάντροπα τό πόσο κακή εἶναι ἡ ἔλλειψίς της στούς ἄλλους, ὅταν ἰδίως πρόκειται γιὰ τούς Ἑβραίους! Εἶναι ἡ πηγὴ τῆς περιεργῆς χρήσεως τοῦ ὅρου «ἀντισημίτης», πίσω ἀπό τόν ὁποῖο προσπαθοῦν νά καλυφθοῦν παρουσιαζόμενοι ὡς θύματα... θρησκευτικοῦ διωγμοῦ! Τό γεγονός εἶναι, ὅτι ἡ μέθοδος ἀποδείχθηκε καλή). Πράγματι, ἀκόμη καί μεγάλοι ἀρχιερεῖς τοῦ Ἰσραήλ, ἔγιναν γνωστοί μέ «ἑλληνικά ὀνόματα» (Ἰάσων, Μενέλαος κ.ο.κ.) καί ἦσαν σαφῶς ἐπηρεασμένοι ἀπό τό Ἑλληνικό πνεῦμα. Ἀπό τήν ἴδια ἐποχὴ χρονολογεῖται καί τό ἐνδογενές *μίσος τῶν Ἰουδαίων πρὸς τούς Σαδδουκαίους*, *πού συμάχησαν μέ τούς Ἕλληνες*, καί ἐπηρεάσθησαν τόσο ἀπ' αὐτούς, ὥστε νά θεωροῦνται ὅτι προετοίμασαν τόν δρόμο τοῦ Χριστιανισμοῦ, μέ τήν βοήθεια πού προσέφεραν στήν ἐξελληνποίησί του! (βλ. ἄνωτ. ἴδια σελίδα).

Ὑπό τόν *Ἀντίοχο τόν Ἐπιφανῆ*, ὁ Σιωνισμός γνωρίζει τήν πρώτη μεγάλη καί μαζικὴ δοκιμασία του ἀπὸ τόν Ἑλληνισμό. Μέ τούς αἵματηροὺς πολέμους του γιὰ τήν κατάπνιξι τῶν ἀντιδράσεων τῶν λαῶν τῆς Παλαιστίνης ἐναντίον του, ἔγινε τό σύμβολο τοῦ ἀνθέλληνο ἡμιθέου μίσους τοῦ Σιωνισμοῦ. Πράγματι, ὁ Ἀντίοχος κατέστρεψε, γιὰ δεύτερη φορά μετὰ τούς Ἀσσυρίους, τό Ναὸ τοῦ Σολομῶντος καί ἔκτισε στήν θέσι του

μεγαλοπρεπέστατο Ναό τοῦ Διός! Ἐπιπλέον, ὁ Ἀντίοχος χρησιμοποίησε τὴν προσφιλῆ μέθοδο τοῦ Σιωνισμοῦ, χρησιμοποιώντας τὸν μέγα ἀρχιερέα Μενέλαο ἐναντίον τῶν Φαρισαίων, ὁ ὁποῖος ἔφθασε στό σημεῖο νά γίνη κατήγορος τοῦ Νόμου τοῦ Μωυσέως λέγοντας ὅτι «διδάσκει τὸ μίσος ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ἀπαγόρευσι νά κάθεται κανεῖς στό τραπέζι τῶν ξένων καὶ νά εἶναι εὐπροσήγορος μ' αὐτούς»! (βλ. ἄνωτ.).

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, ὁ Σιωνισμός λίγο ἔλλειψε νά καταστραφῇ. Σώθηκε μόνο χάρις στὴν ἔλλειψι χρόνου τοῦ Ἑλληνισμοῦ νά ἐπικαθῇ ἐκεῖ ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα, πρὶν ἀπὸ τὴν ἄφιξι τῶν Ρωμαίων καὶ ἀπὸ τὴν «ὀλοκληρωτικὴ» ἀντίδρασι τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν ραββίνων, πού ἐπέβαλαν πραγματικὴ τρομοκρατία αἵματος καὶ θρησκευτικῆς τυραννίας στό ποίμνιό τους, ἐρμηνεύοντας μέ ἀκραία αὐστηρότητα καὶ ἀδυσώπητη ἐφαρμογὴ τίς φοβερὲς ρήσεις τοῦ «Ταλμούδ».

Ἡ πῶσις τῶν ἐπιγόνων καὶ οἱ Ρωμαῖοι, ἐπρόκειτο νά ἀνοίξουν ἓνα νέο ὀδυνηρὸ κεφάλαιο γιὰ ὅλους πιά, στό ὁποῖο ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἡ φοβερὴ ἀναστάτωσις πού ἐπέφερε, θά ἔδιναν ἓνα τελείως νέο πνεῦμα, πού ἔμελλε νά φέρῃ συγχρόνως σωτηρία καὶ καταστροφή γιὰ τὸν Σιωνισμό καὶ γιὰ τὸν Ἑλληνισμό.

Ἑλληνισμός-Χριστιανισμός-Σιωνισμός

Ἐκεῖνο, πού κυρίως, δέν συνεχώρησε ποτέ στίγν Ἑλληνισμὸ ὁ Σιωνισμός εἶναι ὁ μέσῳ τοῦ Ἑλληνισμοῦ θρίαμβος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δύο βασικά στοιχεῖα εἶναι αἰτίες τοῦ κοσμοῖστορικοῦ αὐτοῦ γεγονότος. Τό πρῶτο εἶναι μόνο μιά θεωρία, ὅπως πολλές ἄλλες, ἀλλά ἡ ὁποία, ἂν ἀληθεύη — πράγμα πού κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πότε δέν θά ἀποδειχθῇ — θά μπορούσε νά ρίξῃ νέο καί ἰδιαίτερο φῶς στήν ἀναντίρρητη ἀντινομία τῆς λατρείας τοῦ Θεανθρώπου πού προέρχεται ἀπό τό Ἰσραήλ καί συνάμα στήν μετουσίωσι τοῦ κηρύγματός του ἀπό στενά Ἰουδαϊκοῦ σέ παγκόσμιο κήρυγμα, ἀνταποκρινόμενο πρὸς ὅλα τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς καί γενεσιουργό τοῦ μεγαλυτέρου καί διαρκεστέρου διωγμοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ ἔθνους τοῦ Θεανθρώπου!.

Σύμφωνα μέ τήν θεωρία αὕτη, ὁ Ἰησοῦς δέν πρέπει νά ἦταν Ἰουδαῖος κατὰ τήν φυλή, ἀλλά μόνο κατὰ τό θρήσκευμα! Εἶναι γεγονός ὅπωςδῆποτε, ὅτι ἦταν Γαλιλαῖος καί ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι δέν ἀνήκαν στίς φυλές τοῦ Ἰσραήλ. "Ὅταν π.χ. τό 536 π.Χ. οἱ Ἀσσύριοι, ὑπὸ τόν Ναμπουκετῆζάρ (ἐλληνικά γνωστό σάν Ναβουχονδόνωσορα) αἰχμαλώτισαν τοὺς Ἰουδαίους καί τοὺς ἐξετόπισαν στήν Βαβυλώνα, δέν συμπεριέλαβαν τοὺς Γαλιλαίους. Εἶναι ἐπίσης γνωστό, ὅτι οἱ Μεγάλοι Ἀρχιερεῖς τοῦ Ἰσραήλ,

Ἄννας καὶ Καϊάφας, δὲν μπόρεσαν νά δικάσουν οἱ ἴδιοι τόν Ἰησοῦ, ἀλλὰ ἀναγκάστηκαν νά τόν παραπέμψουν στόν Πόντιο Πιλάτο, τόν κυβερνήτη — ἐκπρόσωπο τῆς Ρώμης, γιατί ὁ Ἰησοῦς ἦταν — σύμφωνα μέ τίς ἀφηγήσεις τῆς στιγμῆς — Ρωμαῖος πολίτης! Σύμφωνα μέ τούς νόμους τῆς Ρώμης, οἱ ἐγχώριοι δικασταὶ τῶν ἐπαρχιῶν δὲν εἶχαν τό δικαίωμα νά δικάσουν Ρωμαίους, ἀλλά μόνο τούς ἀνεγνωρισμένους «καθαρούς» συμπατριῶτες τους. Ἀλλά καί μέ τούς νόμους τοῦ Ἰσραήλ, οἱ Ἑβραῖοι δὲν μπορούσαν — οὔτε καί ἤθελαν — νά δικάζουν ἀλλοφύλους, σύμφωνα ἄλλωστε καί μέ τήν παραδοσιακή γι' αὐτούς φυλετική, πολιτική καί θρησκευτική ἄποψι, νά μὴν ἀναιμιγνύωνται μέτούς «γκοῖμ», δηλαδή τούς «ἄφελεις» — τούς μὴ Ἑβραίους — καί συνάμα «ἀκαθάρτους». Βάσει τῆς λέξεως αὐτῆς καί τῆς σημασίας της ἄλλωστε, γεννήθηκε τό συνώνυμο τῆς λέξεως «γκοῖμ» μέ τήν ἔννοια τοῦ χοίρου, κατ' ἐξοχὴν ἀκαθάρτου ζώου γιά τούς Ἑβραίους, ἀλλά καί γιά ὅλους τούς Σημίτες, τό ὁποῖο ἔγινε χαρακτηριστικό καί «κοινό» ἐπίθετο γιά ὅλους τούς μὴ Ἑβραίους ἀργότερα!

Ἐπίσης, ὑπάρχουν πολλὰ παράξενα καί δυσεξηγήτα χωρία στίς Γραφές ὡς πρὸς τούς λόγους καί τὰ ἔργα τοῦ Ἰησοῦ, ἐφ' ὅσον γίνεται παραδεκτὴ ἡ κοινὴ ἄποψις περὶ τῆς Ἑβραϊκῆς ιδιότητος τοῦ Θεανθρώπου, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα γίνονται πολὺ σαφέστερα, ἐφ' ὅσον ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ θεωρία αὐτή...

Ἀλλωστε, πάλι ὁ Μπερνάρ Λαζάρ, στόν «Ἀντισημιτισμό» (σελ. 33), ὁμολογεῖ ἀπερίφραστα ὅτι τό «Ταλμούδ» (τό ἱερό βιβλίον τοῦ Ἰσραήλ), ὅταν μιᾶ γιὰ «γκοῖμ», ἐννοοῦσε τότε πρωταρχικά «τούς Ἕλληνες τῆς Καισαρείας καί τῆς Παλαιστίνης, σέσυνεχῇ διαμάχη ἐναντίον τῶν Ἑβραίων»! Ἀκόμη, στήν σελ. 31 λέει, ὅτι κοινοτοπία τῶν Ἑβραίων ἀποτελοῦσε τότε τό ρητό: «Τί καλὸ μπορεῖ ποτέ νά ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ;»

Τό δεῦτερο στοιχεῖο — ἀναμφισβήτητο αὐτό — εἶναι ὅτι, παρ' ὅλο πού, ὅπως ἀποδείχθηκε ἀργότερα, ὁ Χριστιανισμός ὑπῆρξε ὁ τάφος τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, παρ' ὅλον ὅτι τόν «σκότωσε», εἶναι ὅχι μόνον ἀλληλένδετος μ' αὐτόν, ἀλλὰ καί μόνο χάρις στήν ἐνσωμάτωσί του μέσα στήν Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία, τὴν σκέψι καί τό πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κατόρθωσε νά ἐξαπλωθῇ, χρησιμοποιοῦντας ἀκόμη καί τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα — τὴν μόνη τότε διεθνῇ γλῶσσα! — γιὰ νά ἐπικρατήσῃ. Ἀς μὴ λησμονῆται ὅτι τὰ Εὐαγγέλια στὰ Ἑλληνικά γράφθηκαν!

Πράγματι ἡ προετοιμασία τῶν πνευμάτων γιά τήν ἔλευσι τοῦ Ἰησοῦ εἶχε ἤδη προετοιμασθῇ ἀπό τήν Ἑλληνική Φιλοσοφία καί τήν Σκέψι της. Καί πάλι ὁ Τζορμπατζίης, στό ἀναφερθέν βιβλίο του, ὅπου ἐγκωμιάζει τόν Σιωνισμό, γράφει (σελ. 21, 22, 23 κ.ο.κ.):

«... τό Εὐαγγέλιον τό κηρυχθέν καί νοηθέν διά τῆς γλώσσης τῶν θεῶν, ἦν ἐλάλει καί αὐτός ὁ Θεάνθρωπος, διότι αὐτήν ἐλάλει ἡ Γαλιλαία, ἔνθα διήλθε τήν παιδικήν ἡλικίαν Του καί αὐτήν καί ἡ τότε Αἴγυπτος, ἔνθα διήνυσε τά ἐφηβικά καί νεανικά Του ἔτη. Καί δέν ἔχομεν ἀνάγκην πράγματι ἀκριβεστέρου μέτρου πρὸς ἀναμέτρησιν τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός ὅπερ διεχύθη καθ' ὅλην τήν Συρίαν καί Παλαιστίνην καί πέραν ἔτι αὐτῶν καί ἐντεῦθεν καί ἐκεῖθεν τοῦ Ἰορδάνου διά τῶν ἀπανταχοῦ θαλλουσῶν κατὰ ἑκατοντάδας Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐνίων τῶν ὁποίων σφύζονται ἔτι τά μεγαλειώδη ἴχνη. Ἡ Ἀραμαϊκή γλῶσσα δέν ἦτο ἐν συνόλῳ ἐπικρατεστέρα τῆς Ἑλληνικῆς οὔτε ὑπῆρχε διανοούμενος πολίτης τῆς χώρας ταύτης μή γινώσκων τήν Ἑλληνικήν. Αὐτή αὕτη ἡ Ἐκκλησιαστική φιλολογία καί ἡ λειτουργία τῶν Ἑβραίων προσλαμβάνει ἔκτοτε πληθῶραν ἑλληνικῶν λέξεων πρὸς παράστασιν νέων ὑψηλῶν ἐννοιῶν, αὐτῶν τούτων τῶν Ῥαββίνων τά Ἑβραϊκά ὀνόματα μεταβάλλονται εἰς ἑλληνικά καί αὐτοί οὗτοι οἱ κορυφαῖοι Θεολόγοι καί Ἱστορικοὶ Ἑβραῖοι, οἱ οἱ Ἰώσηπος, ὁ Ἀριστόβουλος καί ὁ Φίλων, φιλοσοφοῦν ἑλληνιστί ἐπὶ τῶν γραφῶν καί ἑλληνιστί συγγράφουν τά ῥηξικέλευθα βιβλία των, (...). οἱ Πυθαγόροι καί οἱ Ἀριστοτέλαι καί Πλάτωνα καί Σωκράται εἶχον διαρκῶς ἐστραμμένα τά τηλεσκόπια τῆς μεγαλοφυΐας των πρὸς τό Ἀπειρόν καί συνελάμβανον ἰδέας αἱ ὁποῖαι δέν ἀπέβησαν ἄχρηστοι οὔτε διά τήν παρασκευήν τοῦ ἐδάφους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσπάρη ὁ θεῖος σπόρος τοῦ βλαστήσαντος ἐν Σιών ὑπερφυοῦς δένδρου.

Οὕτω δέ ἐξηγεῖται καί τό γεγονός ὅτι ὀλίγου δεῖν θά ἀνεκηρύσσετο ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τῶν Ἑβραίων πάντων ὥς ὁ ἀληθὴς Μεσσίας των, ὁ προαγγελθεὶς ὑπὸ τῶν προφητῶν καί θά ἐπραγματοποιεῖτο ἴσως οὕτως ὑπὸ Ἑλληνοεβραϊ-

κὴν ἔστω ἐπιφασιν τὸ ὄνειρον ὅπερ οἱ Λατῖνοι συγγραφεῖς ἀποδίδουν εἰς τὸν *Μωϋσέα*, τὸν *ὄνειροπολήσαντα*, ὡς λέγουν, *κυριαρχίαν* τοῦ *Ἑβραϊκοῦ ἠθικοῦ Νόμου* πολὺ πέρα τῶν ὁρίων τῆς *Φυλῆς*. Τὸ μόνον κώλυμα ὑπῆρξεν ὁ φυλετικός μᾶλλον σωβινισμός ἢ ἡ θρησκευτικὴ συντηρητικότης τῶν ἰθυνοουσῶν τότε τάξεων. Ἐφοβήθησαν προφανῶς τὸν μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἑλληνιστοῦσης Σαμαρείτιδος διάλογον τὸν διευκρινίζοντα ὅλον τὸ βάθος τῆς ὑψίστης Ἀποστολικῆς ρήσεως «Οὐκ ἔνι Ἑλληνας, οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος».

Αὐτὸ τὸ γεγονός, δηλαδὴ τὸ ὅτι μιά θρησκεία, τὸν Θεάνθρωπο τῆς ὁποίας οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν σταυρώσει, κατόρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ μέ τὴν βοήθεια — καὶ μόνο χάρις σ' αὐτήν — τοῦ ἡδη προαιωνίου ἐχθροῦ του, τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπισύροντας ἔτσι φοβερὰ δεινὰ καὶ διωγμούς γιὰ τὸν Σιωνισμό, αὐτὸ, δὲν μπόρεσε ποτέ νὰ τὸ παραδεχθῇ ὁ Σιωνισμός. Γιατί τοῦ ἔφραξε τὸν δρόμο τῆς κυριαρχίας καὶ τὸ μεσσιανικὸ τοῦ ὄνειρο ἐπὶ 20 αἰῶνες, ἀπομονώνοντας τοὺς σέ διασπορά Ἑβραῖους ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους, μέσω τοῦ χριστιανικοῦ φανατισμοῦ ἀφ' ἑνός, τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ ἀφ' ἑτέρου.

Ὑπάρχει καὶ ἄλλο, ἀσυγχώρητο καὶ βαθύ, στοιχεῖο μίσους τοῦ Σιωνισμοῦ πρὸς τὸν Ἑλληνισμό. Πράγματι, ὁμολογήθηκε κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τοὺς διανοομένους καὶ τοὺς ἐρευνητάς τοῦ Σιωνισμοῦ (καὶ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν τελικὰ ἀποκαλυπτικὸτατο Μπ. Λαζάρ, στήν σελ. 16 τοῦ βιβλίου του) ὅτι «*ὐπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἐπιρροήν εἶχαν γεννηθῇ τὰ βιβλία καὶ οἱ χρησμοὶ ποὺ προετοίμασαν τὸν Μεσσία*!» Γράφει ἀκόμη, στήν συνέχεια τῆς ἰδίας φράσεως, ἀποκαλύπτοντας ἔτσι τὸ ἀνήμερο μίσος τοῦ γιὰ τὸν Ἑλληνισμό, ὁ Λαζάρ: «Οἱ ἑλληνιστὲς Ἑβραῖοι, ὁ Φίλων καὶ ὁ Ἀριστόβουλος, ὁ *Ψεῦδο-Φωκυλίδης* καὶ ὁ *Ψεῦδο-Λογγίνος*, οἱ συγγραφεῖς τῶν συβιλικῶν καὶ τῶν *Ψεῦδο-Ὀρφικῶν* (ἢ *Συβίλλα* εἶναι ἡ μητρικὴ Κυβέλλη), ὅλοι αὐτοὶ οἱ κληρονόμοι τῶν προφητῶν ποὺ ἔπαιρναν πάλι τὸ ἔργο τους, ὡδηγοῦσαν τοὺς λαοὺς στὸν Χριστό. Καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ὁ πραγματικὸς Μωσαϊσμός (...) θὰ εἶχε ὡδηγήσει τὸ Ἰσραὴλ στὸν Χριστιανισμό, ἂν ὁ Ἑσραϊσμός, ὁ Φαρισαϊσμός καὶ ὁ Ταλμουδισμός δὲν ἦσαν παρόντες, γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν μᾶζα τῶν Ἑβραίων...» (σελ. 16).

Αὕτῃ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἐκδίκησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς σκέψεώς του κατά τοῦ Σιωνισμοῦ, ἔστω καί ἂν πληρώθηκε μέ μιά μακρά, ἀλλά σίγουρα προσωρινή, ἔκλειψί του ἀπό τίς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρωπίνου στερεώματος τῆς σκέψεως.

Ἔκτοτε, ἀγῶνας θανάτου ἐπεκράτησε μεταξύ τους. Ὁ Σιωνισμός ὀρκίσθηκε τήν ἐξόντωσι τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐκτοτε, ἡ Σιωνιστική Διασπορά κατατρέχει τήν Ἑλληνική Διασπορά (ἄλλο κοινό σημεῖο τῶν δύο αὐτῶν ἀντιπολικῶν δυνάμεων) πού προσπαθεῖ νά μείνῃ θεματοφύλακας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καί πού, μέ τήν προαιώνια παρουσία της, τόσο στόν νευραλγικό Μεσογειακό χῶρο, ὅσο καί στά εὐρωπαϊκά κέντρα καί στόν Νέο Κόσμο, ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι τό ἐμπόδιο καί ὁ Ἐχθρός τοῦ μεσσιανικοῦ ὄνειρου τοῦ Σιωνισμοῦ. Γιατί ἐμποδίζει, μέ τήν ὑπαρξί καί τήν καλλιέργεια τῆς κληρονομίας του, τήν ἀνεμπόδιστη ἐπιβολή τοῦ Σιωνιστικοῦ Ὑλισμοῦ!

Πράγματι, ἡ Ἑλληνική Κληρονομία προστάζει τήν *αἰωνία ἐπιστροφή*», «*αἰώνιο ξαναρχισμα*», μέ μία διαρκῆ σύνδεσι τοῦ Παρελθόντος μέ τό Παρόν καί τοῦ Παρόντος μέ τό Μέλλον, σέ μία *κυκλική* ἢ (ἀκόμη καλύτερα) *σφαιρική ἀντίληψι τῆς Ἱστορίας*. Ἀντίθετα, ὁ Σιωνισμός καί οἱ «σύγχρονες φιλοσοφίες» πού ἀπορρέουν ἀπό αὐτόν, διδάσκουν τήν *γραμμική ἀντίληψι* τῆς Ἱστορίας, μέ τήν ὁποία «ὅ,τι παρῆλθε εἶναι ἀνεπιστρεπτί». Ἔτσι, ὁ Σιωνισμός κατορθώνει νά ἐπιβάλλῃ τήν «*ἀνεπιστρεπτί ἐξαφάνισι τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας*» καί τήν ἀποκοπή τῶν ἀνθρώπων ἀπό τίς συνεκτικές ἀλυσίδες τοῦ Παρελθόντος τους! Ἐνῶ μέ τήν Ἑλληνική Σκέψι δέν ὑπάρχει πράγματι ὀριστικός παρελθοντισμός σέ μιά ἱστορία πού ἐπανερχεται πάντοτε. «Στήν πραγματικότητα δέν πρόκειται νά ξαναγυρίσουμε στό παρελθόν, ἀλλά νά προσδεθοῦμε σ' αὐτό καί ἐπίσης (...) νά προσδεθοῦμε στήν αἰωνιότητα, νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τήν τυραννία τοῦ «Λόγου», τήν τερατώδη τυραννία τοῦ (Μωσαϊκοῦ) Βιβλίου καί Νόμου, γιά νά ξαναμποῦμε στήν σχολή τοῦ *Μύθου* καί τῆς *Ζωῆς*» (Ἑλαινά ντέ Μπενουά, «*Ἡ Θρησκεία τῆς Εὐρώπης*», ἐπιθ. «Ἑλεμάν» ἀριθ.φ. 36, σελ. 6). «Στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ προσπάθεια νά ὑπάρχουν ὅλα στήν μνήμη, ἔχει σάν πρῶτο σκοπό ὄχι τήν δημιουργία ἐνός ἀτόμου — πού — θυμᾶται, (...) ἀλλά, ἀντίθετα, νά τοῦ ἐπιτρέψῃ νά ὑπερβῇ τήν ἔννοια τοῦ χρόνου του» (Ζάν-Πιέρ Βερνάν, «*Νουβέλ' Ομπσερβατέρ*, 5.5.1980). Πρόκειται δηλαδή, λέει ἀκόμη ὁ Μπενουά στό ἴδιο ἄρθρο, γιά

σύνδεσι μέ τό παρελθόν «ὄχι μέ χρονολογικό τρόπο γιά νά γυρίσωμε στό «πρίν», ἀλλά μέ μυθολογικό τρόπο, γιά νά ἀναζητήσωμε αὐτό πού, μέσα ἀπό τόν χρόνο, ὑπερβαίνει τόν χρόνο καί μᾶς μιλά ἀκόμη. Πρόκειται γιά σύνδεσι μέ τό ἀνυπέρβλητο καί ὄχι μέ τό περασμένο». Σύμφωνα μέ τήν Ἑλληνική Σκέψι, λέει ὁ Γερμανός φιλόσοφος Χάιντεγκερ, «τό παρελθόν εἶναι πάντα μέλλον (νά ἔλθῃ)». Καί ἐξηγεῖ, στήν «*Εἰσαγωγή στήν Μεταφυσική*» του ὅτι ἕνας λαός δέν μπορεῖ νά θριαμβεύσῃ τοῦ σκοταδισμοῦ τοῦ κόσμου καί τῆς παρακμῆς, «παρά ὑπό τόν ὅρο νά θέλῃ πάντα ἕνα πεπρωμένο». Καί «δέν θά κάμῃ ποτέ ἕνα πεπρωμένο παρά ἂν πρῶτα δημιουργήσῃ ὁ ἴδιος, μέσα του, μιᾷ ἀντήχησι γιά τό πεπρωμένο αὐτό, ἀντιλαμβανόμενος δημιουργικά τήν παράδοσί του» Προϋπόθεσις γι' αὐτά εἶναι, ὁ λαός αὐτός νά «ἐκ-τίθεται» πρὸς τίς πηγές του καί ἐξ αὐτοῦ νά «ἐκ-θέτει» τήν «προ-έλευσι» τῆς φυλῆς του (τῆς Δύσεως)...

Αὐτά τά αἰώνια καί ἀνυπέρβλητα, σήμερα περισσότερο παρα ποτέ ἀναγκαῖα διδάγματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ὁ πρῶτος, μεγαλύτερος καί φυσικώτερος ἐχθρός τοῦ Σιωνισμοῦ καί τῶν φιλοσοφικῶν-ύλιστικῶν ἀντιλήψεων του! Καί αὐτά ἀποτελοῦν τό ἔπαθλο τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τους...

Δέν μπορεῖ ποτέ ὁ Σιωνισμός νά συγχωρήσῃ στὸν Ἑλληνισμό, ὅτι αὐτός ἐβγαλε τήν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα! Ὅτι αὐτός ἔδωσε τό Φῶς (ὁ μῦθος τοῦ Προμηθέως, πού δέν εἶναι μόνο μῦθος!)... Ὅτι αὐτός μετέβαλε τοὺς «Γκοῖμ» σέ Ἀνθρώπους καί δέν ἐπέτρεψε στὸν Σιωνισμό νά βασιλεύσῃ εὐκόλα ἐπάνω τους, ὅπως θά μπορούσε, ἂν εἶχαν παραμείνει «Γκοῖμ»...

Δέν θά συγχωρήσῃ ποτέ ὁ Σιωνισμός ὅτι τρεῖς Ἑλληνες, ὁ Ὅμηρος, ὁ Ἡσίοδος καί ὁ Πίνδαρος, ἔδωσαν πρῶτοι στήν Ἀνθρωπότητα τὸν ἐκλεπτισμὸ τῆς γλώσσας καί τῆς νοήσεως, δίνοντας τήν Ποίησι!

Οὔτε ὅτι ὁ Ἀρχιμήδης, ὁ Εὐκλείδης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Δημόκριτος, ὁ Ἱπποκράτης, ἔδωσαν στὸν Κόσμο τήν Ἐπιστήμη! (Ὁ Ἑβραῖος Βενιαμὴν Τουδέλλας, στὸν Μεσαίωνα, προσπάθησε μέ κάθε τρόπο νά ἀμαυρώσῃ τὸν ρόλο τους, τὰ συμπεράσματά τους, ιδίως τοῦ Εὐκλείδη καί τοῦ Ἱπποκράτη!)...

Ούτε ότι ο Σωκράτης, ο Πλάτων και ο 'Αριστοτέλης έδωσαν τίς Λύσεις πού βασάνιζαν τόν 'Ανθρωπο (και τόν βασανίζουν) ακόμη στην καθαρή Σκέψη...

Δέν συγχωρεί ο Σιωνισμός τόν 'Ελληνισμό για τόν Πολιτισμό πού έδωσε στον κόσμο. Τόν Κόσμο πού νόμιζε εύκολα δικό του και πού ακόμη θέλει δικό του...

Γιατί πώς άλλοιως θά μπορούσε νά εξηγηθί ή άπίστευτη σειρά τών «συμπτώσεων» πού χαρακτηρίζουν τά συνεχή πάθη του 'Ελληνισμού έκτοτε;

Είναι στην 'Αλεξάνδρεια, τό τότε μεγαλύτερο ελληνικό κέντρο σκέψεως και σοφίας, εκεί πού παίχθηκε ή προσπάθεια αντιστροφής τών πραγμάτων από τόν Σιωνισμό. «Συμπτωματικά» άσφαλως, τό ελληνικό κέντρο της αρχαιότητας ήταν «προικισμένο» από καιρό μέ τεράστια ιουδαϊκή παροικία. Σύμφωνα μέ τόν Φίλωνα (στό «Φλάκκουμ») ή 'Αλεξάνδρεια ήταν τότε χωρισμένη σέ πέντε συνοικίες, από τίς όποιες οί δύο ήσαν αποκλειστικά εβραϊκές! Μέσα στην πόλι, παρ' όλο πού «έχαιρον πολλών προνομίων» (όπως μάς πληροφορούν τά χρονικά του ίδιου του Φίλωνος) οί 'Εβραίοι ήσαν υπό ύποψία και έχθρότητα, τόσο από τούς Αίγυπτίους (στους όποιους ό τότε μέγας άρχιερέας της 'Ηλιουπόλεως Μανέθων υπενθύμιζε ότι οί 'Εβραίοι ήσαν άλλοτε οί συνεργάτες και οί φοροεισπράκτορες τών φοβερής μνήμης κατακτητών τους, τών 'Υξός), όσο και από τούς 'Ελληνες, μέ επικεφαλής τόν Χηρίμονα και τόν Λυσίμαχο, και από τούς «σιωϊκούς» καίτους «σοφιστάς».

Στην διαμάχη αυτή, ό Σιωνισμός άπήντησε μέ την *πρώτη του επιχείρησι ιδιοποιήσεως της πατρότητος και της καταγωγής της 'Ελληνικής σκέψεως* και του πνεύματός της καθώς και μέ μεγάλες έκστρατείες προσυλητισμού! Στην σελίδα 24 του «'Αντισιμητισμού», ό Λαζάρ όμολογει κυνικά ότι «ώς τά μέσα του 3ου μ.Χ. αιώνος, οί άλεξανδρινοί 'Εβραίοι, μέ σκοπό νά δυναμώσουν την προπαγάνδα τους, έπεδόθησαν σ' ένα καταπληκτικό έργο πλαστογραφίας τών κειμένων πού θά μπορούσαν νά γίνουν στήριγμα της ύποθέσεώς τους. Στίχοι του Αίσχύλου, του Σοφοκλή, του Εϋριπίδη, δήτην 'Ορφικοί χρησιμοί... έδόξαζαν έτσι «τόν μόνο Θεό» και τό σάββατο. 'Ιστορικοί πλαστογραφούντο... φθάνοντας στό σημείο νά αποδώσουν στην 'Εκάτη

τῶν Ἀβδῆρων μιά ἱστορία τῶν Ἑβραίων... Οἱ Ἑβραῖοι προσπάθησαν ἀκόμη καί νά ἰδιοποιηθοῦν τήν ἑλληνική φιλολογία καί φιλοσοφία. Σέ ἓνα σχόλιο γιά τήν Πεντάτευχο, πού μᾶς διεφύλαξε ὁ Εὐσέβιος (στήν «Εὐαγγελική Προετοιμασία» του), ὁ Ἀριστόβουλος, (ἐλληνισμένος Ἑβραῖος) προσπαθοῦσε νά ἀποδείξη πῶς (δῆθεν) ὁ Πλάτων καί ὁ Ἀριστοτέλης εἶχαν βρεῖ τίς μεταφυσικές καί ἠθικές ἰδέες τους σέ μιά παλαιά ἑλληνική μετάφρασι τῆς «Πεντατεύχου»!!!

Τό ἀποτέλεσμα βέβαια δέν ὑπῆρξε καρποφόρο, πλὴν τῆς ἀποδείξεως τοῦ αἰσθήματος κατωτερότητος τοῦ Σιωνισμοῦ ἐναντι τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς σέ παροξυσμό ὀξύνσεως τῆς διαμάχης καί τῆς ἐχθρότητος κατά τῶν Ἑβραίων, σέ σημεῖο ὥστε, δεδομένου ὅτι αὐτοὶ ἦσαν μειοψηφία, οἱ πνευματικοὶ καί φιλοσοφικοὶ ἡγέτες τους, ὁ Φίλων καί ὁ Ἰωσήφ, τοὺς συνέστησαν, σέ μιά «Ἐκθεσι», νά κάμουν ὑπομονή καί νά μὴ προκαλοῦν, γιὰτί «θά ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, πού ἡ Ἑβραϊκὴ Αὐτοκρατορία, ἐκείνη τῆς σωτηρίας, θά ἐγκαθιδρυθῇ στὸν πλανήτη»! (βλ. ἄνωτ. σελ. 25). Γιά νά τοὺς παρηγορήσῃ περισσότερο, ὁ Φίλων ἔγραφε στὸ ἔργο του «Ὑπὲρ Φλάκκου»: «Τὰ ἔθιμά μας κερδίζουν καί προσυλητίζουν τοὺς βαρβάρους καί τοὺς Ἑλληνες, τὴν ἡπειρο καί τὰ νησιά, τὴν ἀνατολή καί τὴν δῦσι, τὴν Εὐρώπη καί τὴν Ἀσία, τὴν γῆ ὁλόκληρη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον»! (Ἀπὸ τότε κιόλας...). Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ἀκόμη καί αὐτός ὁ κατ' ἐξοχὴν Σιωνιστής, μιᾶ γιὰ «βαρβάρους καί Ἑλληνες», κάνοντας ἔτσι σαφεῖ ἀναγνώρισι τῆς ἀνωτερότητος τῶν Ἑλλήνων!

Ἀντίθετα, ἡ ὁμολογημένη καί ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἑβραῖους ἀλήθεια, ἦταν τελικὰ ἀκριβῶς ἀντίστροφη: «Μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἑλληνικῶν δογμάτων οἱ Ἑβραῖοι ἐρμήνευαν τὴν Βίβλο. Παρατηροῦσαν τὰ μυστήρια πού περιεῖχε, ἔκαναν καί ἀνέπτυσσαν τίς ἀλληγορίες πού περιεῖχε» (βλ. ἄνωτ. σελ. 35).

Σέ τελικὴ ἀνάλυσι, ἦταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκεῖνος πού, στά ταξίδια του στήν Ἑλλάδα καί στήν Μ. Ἀσία, κατάλαβε τὴν ἀδήριτη ἀναγκαιότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ γιὰ νά νικήσῃ ὁ Χριστιανισμός. Καί ἦταν αὐτός πού ἐπέτυχε τὴν σύζευξι, ἀρχικά. «Καί τὴν ἡμέρα πού διεκήρυξε ὅτι γιὰ νά γίνῃ κανεὶς χριστιανὸς δέν εἶχε τὴν ἀνάγκη τῆς περιτομῆς (πού ὡς τότε ἦαν ὑποχρεωτικὴ καί συμβόλιζε περίτρανα τὴν ἐβραϊκὴ οὐσία τῆς νέας θρησκείας) κάθε δεσμός τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Ἑβραϊσμοῦ εἶχε κοπῇ καί ὁ Ἰησοῦς εἶχε κερδίσει τὰ ἔθνη!» (βλ. ἄνωτ. σελ.

34) . — «'Αντισιωνισμός» τοῦ Μπερνάρ Λαζάρ —

Χαρακτηριστικό τῆς ἀβυσσαλέας ἐχθρότητος τοῦ Σιωνισμού κατὰ τοῦ 'Ελληνισμού στό βασικό αὐτό θέμα, εἶναι τό γεγονός ὅτι «μόνο τήν ἡμέρα ἐκείνη, τοῦ 131 μ.Χ., ὅπου ἡ 'Εκκλησία τῆς 'Ιερουσαλήμ ἔγινε 'Ελληνο-Χριστιανική, ἡ ἀποκόπῃ ἔγινε ὀριστική· 'Εβραῖοι καί Χριστιανοί ἔγιναν ἐχθροί στούς αἰῶνες...» (βλ. ἀνωτ. σελ. 36). «Σύμπτωσις»;

Μέ τήν ἀποκόπῃ αὐτή, τά προηγηθέντα, καθώς καί μέ τήν συνέχεια τῆς χριστιανικῆς πορείας, τό δόγμα τοῦ Χριστιανισμού καθορίζεται βαθμιαία ὅλο καί ἀκριβέστερα, ἀλλά συγχρόνως παίρνει ὅλο καί περισσότερο ἀντιεβραϊκή μορφή, μέ τήν διακήρυξι τῶν 'Εβραίων ὡς *Θεοκτόνων*. Τά ἐπακόλουθα εἶναι γνωστά. Ἡ διασπορά τῶν 'Εβραίων στήν Εὐρώπη ἦταν φυσικό νά τά ὀξύνῃ καί νά καταλήξῃ στούς γνωστούς ἀπάνθρωπους διωγμούς τους, στούς ὁποίους οἱ 'Εβραῖοι ἀπήντησαν, φυσικά, μέ ἀκόμη μεγαλύτερη θρησκευτική καί κοινωνική σκλήρυνσί τους.

Γιά τόν Σιωνισμό, κύριος ὑπεύθυνος τῆς πραγματικά «βιβλικῆς» καταστροφῆς αὐτῆς, ἦταν ὁ 'Ελληνισμός. Καί ἔδρασε ἀνάλογα, ὅπως εὐκόλα μπορεῖ κανεῖς νά συμπεράνῃ ἀπό τά μεταγενέστερα. Ἄλλωστε, ἡ πρώτη ἐκδήλωσις φυσικῆς βίας ἐναντίον 'Ελληνοχριστιανοῦ ἱεράρχου ἦταν ἡ ἀπό κοινοῦ μέτούς εἰδωλολάτρες ἀπαίτησις τῶν 'Εβραίων νά καὶ ὁ ἐπίσκοπος 'Αντιοχείας *Πολύκαρος*, τήν καῦσι τοῦ ὁποίου ἀνέλαβαν οἱ ἴδιοι «μέ λύσσα» (ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Λαζάρ, στήν σελ. 39). Ἐκτοτε, αὐτή ἡ «καλή ἀρχή» θά εὔρισκε πολλή συνέχεια, ὑπό τούς Ἄραβες καί τούς Τούρκους!

Ἡ λαμπρότητα τῆς Ἀλεξανδρείας τελείωσε τραγικά. Στήν περίφημη βιβλιοθήκη της ἦταν συγκεντρωμένη ὁλόκληρη (!) ἡ Ἑλληνική Σκέψις! Ἐκεῖ ἀκριβῶς διάλεξε νά ἐκδικηθῇ ὁ Σιωνισμός. Καίρια... Ὅταν οἱ Ἄραβες κατέκτησαν τήν πόλι, γενόμενοι δεκτοί σάν ἐλευθερωταί ἀπο τήν 'Εβραϊκή παροικία, οἱ ἐπικεφαλῆς της προέτρεψαν τόν ἀγράμματο Ἄραβα στρατηγό νά... κάψῃ τήν Βιβλιοθήκη, μ' αὐτό τό ἀναπάντητο σόφισμα: «Ἄν τά βιβλία αὐτά εἶναι σύμφωνα μέ τό Κοράνι, εἶναι ἄχρηστα! Ἄν δέν εἶναι, εἶναι ἐπιζήμια!» Ἐκεῖ μέσα χάθηκαν τά 8/10 τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψεως. Γλύτωσαν ὅσα εἶχαν κατὰ καιρούς ἀντιγραφῇ καί ἴσως, ἀλλοιωθῇ! Αὐτό ἦταν ἐγκλημα τοῦ

Σιωνισμού κατά της 'Ανθρωπότητας.

Ἡ καταστροφή τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῶν θησαυρῶν καί τῶν ἐπιτευγμάτων τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψεως δέν μπορεῖ νά εἶναι σύμπτωσις! Γιατί περιέχει ἀκαταμάχητη «λογική» καί «ὀρθολογισμό». Πράγματι, ἂν κάποιος ἤθελε νά πλήξουν τόσο ἀνεπανόρθωτα τό Ἑλληνικό Πνεῦμα, πρέπει α) νά τό γνώριζαν καλά, β) νά τοῦς ἐνοχλοῦσε... Εἶναι βεβαιωμένο, ὅτι ἀφ' ἐνός μέν οἱ Ἀραβες, τότε ἀκόμη στήν ἀρχή τῆς ἐξαπλώσεώς τους, δέν τό γνώριζαν ἀρκετά καί ἀφ' ἑτέρου, δέν τοῦς ἐνοχλοῦσε ἀσφαλῶς στήν ἐξάπλωσί τους, γιατί οἱ πληθυσμοί τῶν περιοχῶν ὅπου προήλθουν, τοῦς δέχονταν σάν ἐλευθερωτάς ἔναντι τοῦ Βυζαντινοῦ ὀρθοδόξου δογματισμοῦ. (Ἦσαν οἱ περισσότεροι Μονοφυσίτες, δηλαδή αἰρετικοί γιά τό Βυζάντιο) Ἀντίθετα, εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων ἤδη βεβαιωμένο, ὅτι τοῦς μόνους πού ἐνοχλοῦσε τό Ἑλληνικό Πνεῦμα ἦταν τοῦς Σιωνιστάς καί ὅτι αὐτοί — πλὴν τῶν Ἑλλήνων — ἦσαν οἱ μόνοι πού γνώριζαν καλά καί αὐτό καί τήν δύναμί του!

Συνεπῶς, οἱ μεταγενέστερες «ἀμφιβολίες» καί κατά παραγγελίαν «ἀμφισβητήσεις» τῆς προτροπῆς τῶν Γεφυραίων πρὸς τοῦς Ἀραβες, γιά τήν πυρπόλησι τῆς Βιβλιοθήκης, εἶναι πολὺ ὑποπτες καί ἔωλες. Ὑποπτες, γιατί οἱ μόνοι πού τίς ὑποστηρίζουν εἶναι Ἑβραῖοι συγγραφεῖς. Καί ἔωλες, γιατί τά λογικά συμπεράσματα καί ἡ «εἰς ἄτοπον ἀπαγωγή» εἶναι πολὺ πῖο πειστικά ἀπὸ τίς «κραυγές»...

Ἡ 21η Δεκεμβρίου τοῦ 640 μ.Χ. θά μείνῃ ἀνεξίτηλος λεκὲς στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Σιωνιστικός λεκὲς... Γιατί, ἐκτός ἀπὸ τό πνευματικό ἔγκλημα, ὁ Σιωνισμός ὀργάνωσε καί τήν γενοκτονία τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας! Μὲ ραδιουργίες τῶν δύο ἡγετῶν τῆς ἐβραϊκῆς παροικίας, τοῦ Βενιαμίν καί ἐνός Μουσάχα ἢ Μουχάχα, οἱ Ἀραβες ἐπείσθησαν νά ἐξολοθρεῦσουν μέ σφαγὴ ὅλους σχεδὸν τοῦς Ἕλληνες τῆς φημισμένης πόλεως!...

Ὁ θρίαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Βυζαντίου

Ἡ Ἑλληνικὴ Βυζαντινὴ καὶ Χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία, μέ τὴν μετουσίωσιν ἀπὸ Ρωμαϊκῆ σέ Ἑλληνικῆ, ἔφερε τὸν Ἑλληνισμό σέ πλήρη κυριαρχία, Ἐθνικὴ, Πολιτικὴ, Πολιτιστικὴ, Θρησκευτικὴ καὶ Γλωσσικὴ, σέ μεγάλο μέρος τῆς Ἀνατολῆς καὶ μέρος τῆς Μεσογείου.

Ἐνα μεγάλο μέρος τῆς Ἑλληνοποιήσεως τοῦ Βυζαντίου ὀφείλεται στὸν μεγάλο αὐτὸ ἡμίθεο Ἑλληνα, τὸν Ἰουλιανό, Αὐτοκράτορα πού ἀργότερα ὀνομάσθηκε Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, γιατί ἀνέστησε τὴν Ἑλληνικὴ Θρησκεία καὶ Φιλοσοφικὴ Σκέψιν καὶ καταπολέμησε τὸν Χριστιανισμό καὶ τὸν τότε ἀκόμη ἰσχυρό, παρὰ τὴν διασπορά του, Ἑβραϊσμό.

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ δικαιολογημένα αἰσθήματα τῶν χριστιανῶν ἐναντίον του, γιὰ τὸν Ἑλληνισμό ὁ Ἰουλιανὸς εἶναι μιά ἀπὸ τίς μεγαλύτερες μορφές του. Ἀνανέωσε — προσωρινά — τὴν δύναμιν τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψεως καὶ τοῦ Πνεύματός του, πρᾶγμα ἀπαράδεκτο γιὰ τίς μονοθεϊστικὰς θρησκείας. Ἀλλὰ ὁ Σιωνισμός εἶδε πῶς μακρυνά. Κατάλαβε τὸν διπλὸ κίνδυνον πού ἀντιπροσώπευε γι' αὐτόν ἡ ἀναβίωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ σάν Πνεῦμα καὶ θρησκεία, σέ συνδυασμό μέ τὸν ἤδη ἰσχυρὸ Χριστιανισμό. Αὐτὸ εἶναι λογικὸ συμπέρασμα, ἀλλὰ καὶ βγαίνει

εύκολα από τις πύρινες διατριβές των Σιωνιστῶν διανοητῶν ἐναντίον τοῦ Ἰουλιανοῦ!

Τό γεγονός εἶναι, ὅτι στήν μάχη μπροστά στήν πρωτεύουσα τῶν Περσῶν *Κτησιφῶντα*, τό 363 μ.Χ. καί ἐνῶ ὁ στρατηλάτης-αὐτοκράτορας εἶχε ἤδη κατορθώσει νά κατατροπώσει τοὺς Πάρθους καί τοὺς Πέρσες, ἓνα δολοφονικό χέρι τοῦ ἔρριξε ἓνα ἀκόντιο ἀπό πίσω, στά πλευρά! Ὁ *Λιβάνιος* καί ἀργότερα ὁ *Σωζομένης* μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ἄνθρωπος «πού ἀρνήθηκε τήν τιμή τῶν θεῶν τῆς ὑψηλίου» καί συγκεκριμενοποιοῦν πῶς κάτω ὅτι ἦταν *Ἐξωμότης Ἑβραῖος*! (Λιβανίου «Ἐπιτάφιος» — Σωζομένης VI. 2). Τί «σύμπτωσις»... Μικρή λεπτομέρεια: λίγο ἀργότερα, ἡ Ἐκκλησία «κανόνισε» τόν δολοφόνο καί τόν ἔκαμε ἅγιο!

Ὁ ἄτενγκτος δογματισμός καί ἡ Χριστιανική Ὁρθοδοξία τοῦ Βυζαντίου, δημιούργησαν τά ἴδια φαινόμενα μέ τῆς Δύσεως, ἀνεξάρτητα ἀπό τό Σχίσμα. Μολονότι σχετικά λιγώτερο βίαιο ἀπό τήν Δύσι, τό ἀντισιωνιστικό βίωμα ἐξαπλώθηκε παντοῦ, σέ ὅλες τίς περιοχές ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῇ οἱ Ἑβραῖοι τῆς διασποράς, ἐνῶ συνάμα ἡ Ἑλληνική Διασπορά (ἀπό τήν Ραβέννα τῆς Ἰταλίας ὡς τόν Καύκασο καί ἀπό τήν Λυβύη ὡς τήν Μεσοποταμία καί τήν Αἰθιοπία) εἶτε μέ τήν κρατική ὑπόστασι τοῦ Βυζαντίου, εἶτε χωρίς αὐτήν, εἶχε οὐσιαστικά ἐδραιωθῇ.

Ἡ ἐποχή τοῦ Βυζαντίου, μέ τήν ἑλληνική φύσι του καί τήν παντοδυναμία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶναι ἀσφαλῶς ἡ σκοτεινότερη περίοδος τοῦ Σιωνισμοῦ, σέ συνδυασμό μέ τόν νεοφώτιστο κατά κάποιο τρόπο θρησκευτικό φανατισμό τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, πού «ἐξισορροποῦσε» τά ἴδια στήν Δύσι. Διωγμένος, διεσπαρμένος καί μισούμενος, προσπαθεῖ μέ τήν ἀπελπισία τοῦ στριμωγμένου θηρίου νά αὐτοσυγκεντρωθῇ καί νά προφυλάξῃ τήν περιουσία του, τήν ἐθνικότητά του, τήν πολιτικοθρησκευτική του καθαρότητα, μέ κάθε μέσο, ἀκόμη καί μέ τά πῶς ἀπάνθρωπα, τόσο κατά τῶν ὁποιωνδήποτε «ἀποστατῶν» του, ὅσο καί κατά τῶν χριστιανῶν. Μηρυκάζει τήν ἐκδίκησί του καί προσπαθεῖ νά θέσῃ τίς βάσεις τῆς στόν μόνο τομέα πού εἶναι ἄφθαστος: στόν ὑλικό τομέα, μέ τήν *θεμελίωσι μιᾶς βαθμιαίας οἰκονομικῆς δυνάμεως*, τήν ὁποία τοῦ ἐπιτρέπει στήν Δύσι (δηλαδή μακριά ἀπό τόν προαιώνιο ἑλληνικό ἐχθρό του) ὁ

Καθολικισμός, μέ τήν ἀπαγόρευσι τοῦ τοκοδανεισμοῦ τόν ὁποῖον ἐπιβάλλει στούς χριστιανούς καί τόν ὁποῖο σπεύδουν νά μονοπωλήσουν οἱ Ἑβραῖοι, πρῶτα στήν Ἱταλία, ὕστερα στήν Γερμανία, τέλος παντοῦ!...

Συγχρόνως ὁμως, δέν ξεχνοῦν τόν Ἑλληνισμό καί τήν Βυζαντινή του ἔκφρασι. Πόσο μᾶλλον πού ἐκεῖ βρισκόταν — στά χέρια του! — ἡ «γῆ τῆς ἐπαγγελίας» καί ἡ *Ἱερουσαλήμ*! Οἱ παροικίες του ἐξακολουθοῦν νά εἶναι πολυάριθμες, ὁργανωμένες καί σχετικά ἀνθοῦσες οἰκονομικά, μέσα στήν αὐτοκρατορία. Μέχρις οὗτο ἡ ἐμφάνισις τῶν Τούρκων θά σημάνῃ τήν ὥρα του, ὁ Σιωνισμός προβαίνει σέ ἐκμετάλλευσι τοῦ μίσους πού ὑπάρχει στίς παροικίες καί τῶν διωγμῶν πού κατά καιρούς ὑφίστανται. Ὑπό τήν βασιλεία τοῦ Φωκᾶ, στήν Ἀντιόχεια, γίνεται ἡ *πρώτη μεγάλη σφαγή Ἑλλήνων καί χριστιανῶν ἀπό τοὺς Ἑβραίους καί σφάζεται ὁ Πατριάρχης Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης*. Λίγο ἀργότερα, οἱ ἐπαναστάσεις τῶν Ἑβραίων στήν *Κύπρο* (κιόλας!) καί στήν *Κυρηναϊκή*, εἶναι οἱ αἵματηρότερες πού γνώρισε εἰς βάρος του ὁ μεσαιωνικός Ἑλληνισμός: 250.000 Ἕλληνες στήν Ἀφρική καί 100.000 στήν Κύπρο, σφάζονται ἀνηλεῶς, πρὶν ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις, ἀλλά ὄχι γιά πολύν καιρό. *Ἡ ἐμφάνισις τῶν Ἀράβων δίνει τό πρῶτο σύνθημα τῆς συρρικνώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ γεωπολιτικά, μέ την ἄμεση καί πρόθυμη βοήθεια τοῦ Σιωνισμοῦ, ἱστορικά ἀποδεδειγμένη πιά.*

Εἶναι ἱστορικά ἀποδεδειγμένο, ὅτι ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν σημιτικῶν φύλων τῆς Συρίας, τῆς Παλαιστίνης, τῆς Αἰγύπτου, μέ τήν προτροπή τῶν Ἑβραίων καί τήν βοήθεια τῶν αἱρέσεων (ὅπως τοῦ *Ἀρείου*) ἦσαν ἀπόλυτα ἐχθρικές πρὸς τόν Ἑλληνισμό. Ἡ ἄφιξις τῶν Ἀράβων καί ἡ κατάκτησις τῶν περιοχῶν αὐτῶν, ἀνεπιστρεπτί, διευκολύνθηκε πολὺ ἀπο τήν ὑποδοχή τῶν Ἑβραίων πρὸς αὐτούς, δεδομένου ὅτι, *γιά τοὺς μωαμεθανούς, ἡ Ἑβραϊκὴ θρησκεία ἦταν «ἀδελφὴ» καί δέν ἔκαναν προσυλητισμὸ ἐναντίον της, οὔτε θρησκευτικοῦ τύπου διωγμούς.* Ὅταν οἱ Ἀραβες ἄρχισαν τίς εἰσβολὰς τοὺς στήν Μ. Ἀσία, οἱ Ἑβραῖοι τοὺς βοήθησαν μέ κάθε τρόπο, ὅπως ἀκριβῶς εἶχαν βοηθήσει προηγουμένως τοὺς Πέρσες τοῦ Χοσρόη 2ου νά εἰσβάλλουν στό Βυζάντιο, τό ὁποῖο σώθηκε τότε χάρις στὸν *Ἡράκλειο*. Ἡ συνδυασμένη πιά ἐπίθεσις τῶν Ἀράβων καί τῶν Περσῶν μέ τὸν σατράπη Σαρμπαζάρ, ἀπὸ ξηρὰ καί θάλασσα, μέ τήν βοήθεια τοῦ Σιωνισμοῦ, πού ἔκαμε τοὺς Ἑβραίους τότε νά ἀρματώσουν

τά πλοῖα τῶν Ἀράβων, ἦταν ἡ πρώτη ὅπως φαίνεται συνδυασμένη ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἄς σημειωθῇ ὅτι ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπίθεσις συνδυάσθηκε καὶ ἀπὸ τὴν Δῦσι, ὅπου ὁ βάρβαρος λαὸς τῶν Ἀράβων, ἐγκατεστημένος τότε στὴν σημερινὴ Οὐγγαρία, βρέθηκε «ξαφνικά» νὰ ἐκστρατεύῃ κι αὐτός κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀρματώνοντας πλοῖα στὸν Δούναβι καὶ κατεβαίνοντάς τον ὡς τὴν Μαύρη Θάλασσα, ὅπου ἐνώθηκε μέ τὸν ἀραβικὸ στόλο! Τό γεγονός μπορεί νὰ εἶναι «σύμπτωσις», ἀλλά τό περίεργα συνδυασμένο τῆς ἐπιθέσεως, μαζί μέ τό γεγονός ὅτι οἱ *μεγάλες ἐβραϊκές παροικίες τῆς Βοημίας καί τῆς Πολωνίας συνόρευαν μέ τό κράτος τῶν Ἀράβων*, θά μπορούσε νὰ ἐρμηνευθῇ πολὺ πιό «προσγειωμένα»! Ἡ σωτηρία τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τὸν Ἡράκλειο καὶ τὸν Πατριάρχη Νικηφόρο, πού ἀνέλαβε τὴν ἄμυνα τῆς Βασιλεύουσας καὶ συνέθεσε, τότε, τὸν «Ἀκάθιστο Ὑμνο», μόνο σέ θαῦμα μπορεί νὰ ἀποδοθῇ...

Ἀλλά, ὅπως φάνηκε, ἡ ἀποτυχία αὐτὴ τοῦ Σιωνισμοῦ ἦταν ἀπλῶς μιὰ ἀκόμη περιπέτεια γι' αὐτόν. Ἀφοῦ δέν μπόρεσε νὰ συντρίψῃ τὸν Ἑλληνισμό ἀπ' ἔξω, θά μπορούσε ἴσως νὰ τὸν συντρίψῃ ἀπὸ μέσα, ἐκμεταλλευόμενος τίς θρησκευτικές διαφορές, πραγματικὴ «ἀχίλλειο πτέρνα» τοῦ Βυζαντίου. Λογικὸ συμπέρασμα λογικῶν ὑλιστῶν...

Ὁ ἱστορικός *Θεοφάνης* (ἐξωμότης ἐλληνισμένος Ἑβραῖος) εἶναι πολὺ διαφωτιστικὸς γιὰ τὴν ἐποχὴ του, ἡ ὁποία εἶναι «συμπτωματικά» ἡ ἐποχὴ τῶν *«Εἰκονομαχιῶν»*, πού λίγο ἔλλειψε νὰ διαλύσῃ τὴν Αὐτοκρατορία ἀπὸ τὸν 8ο αἰῶνα ἤδη. Οἱ ἀποκαλύψεις πού κάνει στὰ χρονικά του γιὰ τὴν καταγωγὴ μερικῶν ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους συμβούλους τῶν αὐτοκρατόρων *Λέοντος Γ'* καὶ *Κωνσταντίνου Ε'* καὶ τίς προτροπές τους νὰ γίνῃ ἀποκαθάρσις τῶν εἰκόνων, γιὰ νὰ ... ἰσχυροποιηθῇ τό θρησκευτικὸ αἶσθημα τῶν πιστῶν, εἶναι ἐκπληκτικὲς καὶ δέν ἀφήνουν πολλές ἀμφιβολίες γιὰ τὴν πραγματικὴ πρόθεσι τῶν ἐνόχων, οὔτε γιὰ τὴν ἐβραϊκὴ καταγωγὴ τους. Γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀκρίβεια, πρέπει νὰ ἀναφερθῇ ἐδῶ ὅτι τίς Εἰκονομαχίες δέν τίς προκάλεσαν οἱ Σιωνισταί. Ἀπλῶς τίς ὑπεβοήθησαν μέ «συμβουλές». Οἱ Εἰκονομαχίες προκλήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀνησυχία τῶν Αὐτοκρατόρων γιὰ τὴν ἀξανομένη συνεχῶς θρησκοληψία τῶν Βυζαντινῶν, πού ἔφθασαν στό σημεῖο νὰ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν τύ-

χη τῆς Αὐτοκρατορίας, προτιμώντας τίς ἀτελείωτες θρησκευτικές συζητήσεις, διαμάχες καί ἀναζητήσεις, γνωστές ἔκτοτε καί ὡς «βυζαντινολογίες»! Ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν ἱερέων καί τῶν μοναχῶν ἀπὸ τὴν στράτευσι, καθὼς καί ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς μοναστικῆς περιουσίας ἀπὸ τοὺς φόρους — καί τὰ ὅποια συνεχῶς μεγάλωναν σὲ ἀριθμούς — δημιουργοῦσαν ἤδη τὸν κίνδυνον πού, ἀργότερα, ἔμελλε νὰ εἶναι μοιραῖος γιὰ τὴν Αὐτοκρατορία. Τέτοιες εὐκαιρίες δὲ χάνονται γιὰ τὸν Σιωνισμό!

Καί μιὰ ἀκόμη τεράστια «λεπτομέρεια», πού, ὅπως καί οἱ ἄλλες, καλύπτεται ἐπιμελῆστατα ἀπὸ σιωπὴ στὰ «διδασκτικά» μας βιβλία!

Ποτέ κανεῖς δέν κατάλαβε τί ἦταν αὐτό πού ὥθησε τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννη Τσιμισκῆ, ἱκανό καί προβλεπτικό, νὰ δεχθῇ τὴν τελικὴ ἐγκατάστασι τῶν Βουλγάρων στὴν περιοχὴ τοῦ Δουνάβειος! Εἶναι βέβαια γεγονός, ὅτι οἱ πρῶτες μάχες μ' αὐτοὺς εἶχαν καταλήξει σὲ ἥττες, πού ἔδειχναν τὴν δυσκολία τῆς ἐξοντώσεώς τους, τὴν στιγμὴ μάλιστα πού ἡ Μ. Ἀσία ἦταν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν Ἀράβων. Ἀλλὰ τελικά, ὁ Τσιμισκῆς τοὺς κατετρόπωσε σὲ μ ἀχη καί τότε, ξαφνικά, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ, τοὺς παρεχώρησε (!) τό ἔδαφος περὶ τὸν Δουνάβι γιὰ νὰ ζοῦν «ὑποταγμένοι»... Καί πάλι ὅμως μᾶς διαφωτίζει ὁ Θεοφάνης ὡς πρὸς τό εἶδος τοῦ «μαγίστρου» πού τὸν συνεβούλευσε ἔτσι, τὴν ὥρα μάλιστα πού καί οἱ Ἀραβες, κατατροπωμένοι, εἶχαν ὑπογράψει μακρόχρονη εἰρήνην καί κανέναν κίνδυνον δέν φαινόταν στὴν Μ. Ἀσία! Τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα πού εἶχαν δημιουργήσῃ οἱ Εἰκονομαχίες, ἦταν μὲν πραγματικά — καί κατὰ τοῦτο διαφαίνεται ἡ ἄφθαστη πονηρία τοῦ Σιωνισμοῦ στὴν περίπτωσι — ἀλλὰ χρησιμοποιήθηκαν ἐμφανῶς σάν πρόφασις γιὰ τὴν συγκατάθεσι τοῦ κουρασμένου ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς πολέμους αὐτοκράτορα, στὴν δημιουργία ἐνός μελλοντικὰ θανασίμου γιὰ τὸν Ἑλληνισμό κινδύνου... «Σύμπτωσις» πολὺ περίεργη!

Ἡ περίοδος δόξας τῶν Μακεδόνων αὐτοκρατόρων καί ἰδιαίτερα τοῦ Βασιλείου Β' Βουλγαροκτόνου, ἀποτελεῖ τό ἀπόγειο τοῦ Βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τό χρονικὸ τῆς ἐποχῆς μᾶς ἀφηγεῖται τό ταξεῖδι — προσκύνημα τοῦ Βουλγαροκτόνου στὴν Ἀθήνα, μετὰ τὴν νίκη ἐπὶ τῶν Βουλγάρων, ὅπου βλέπει κανεῖς τὸν Ἑλληνα Αὐτοκράτορα νὰ συλλογίζεται ἐπάνω στὸν Παρθενῶνα γιὰ τὴν συνέχεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί νὰ ἐπισκέπτεται (αὐτός, ὁ Χριστιανός!) τὰ ἐρείπια τῶν Ἑλευσινίων Μυστηρίων,

ἀκούγοντας, μέ καταφανή συγκίνησι, τόν ὁδηγό του νά τοῦ ἐξιστορῇ τό τέλος τοῦ τελευταίου *Ἱεροφάντη*, τρυπημένου ἀπο τά βέλη τῶν Γότθων, τούς ὁποίους — κατά τό ἴδιο χρονικό πάντα! — εἶχαν ὁδηγήσει ἐκεῖ οἱ Ἑβραῖοι τῶν Ἀθηνῶν γιά τήν καταστροφή...

Τό «μικρό» αὐτό γεγονός μοιάζει καί παραλληλίζεται πολύ μέ τήν περίπτωσι τῆς πυρπολήσεως τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας, γιά νά θεωρηθῇ «κακόβουλο» ἢ «συμπτωματικό». Καί στίς δύο περιπτώσεις, ἕνα αὐτό τά ἰσχυρότερα πνευματικά στηρίγματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καταστρεφόταν ἀπό ἀμαθεῖς βαρβάρους, οἱ ὁποῖοι δέν μπορεῖ νά εἶχαν οὔτε τήν παραμικρή ἰδέα γιά τήν σοβαρότητα τῆς πράξεώς τους, οὔτε γιά τό «περιεχόμενο» τοῦ καταστραφέντος «ἀντικειμένου». Ἀλλά οὔτε καί γιά κοινή λεηλασία θά μπορούσε νά μιλήση κανεῖς. Γιατί στήν μέν Βιβλιοθήκη, ὅλοι ἤξεραν ὅτι δέν περιεῖχε πολύτιμα μέταλλα, ἀλλά μόνον παπύρους καί περγαμηνές, στήν δέ Ἑλευσίνα, τό ἱερό εἶχε ἤδη πάψει νά εἶναι τόπος ἀναθημάτων καί προσφορῶν, μετά ἀπό 7 αἰῶνες Χριστιανισμοῦ!

Τό πῶς ἀπίστευτο τῆς «μικρῆς ἱστορίας» εἶναι, ὅτι ὑπῆρξε καί μία «πρώϊμη» προσπάθεια, κάποια στιγμή, νά... *στεφθῇ αὐτοκράτειρα μία Ἑβραία*, κόρη τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου, τοῦ Ρουφίνου (Ἑβραῖου), ὁ ὁποῖος δέν ἄφησε τόν Ἀρκάδιο νά ἐκστρατεύσῃ κατά τῶν Σλάβων, πού τότε (7ος αἰῶνας) ἐπέδραμαν κατά τῆς Ἑλλάδος καί — ὅπως ξέρουμε — τήν κατέστρεψαν σχεδόν τελείως καί ἐγκατεστάθηκαν προσωρινά ὡς τήν Πελοπόννησο! Σ' αὐτήν τήν περίοδο, τήν τόσο σκοτεινή γιά τόν Ἑλληνισμό, στηρίχθηκαν οἱ ἀνθελληνικές θεωρίες τοῦ *Ἑβραίου Φάλμεραϋερ*, περί... Σλαβικῆς καταγωγῆς τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων! Τί «σύμπτωσις» νά εἶναι κι αὐτός τοῦ ἰδίου εἶδους καί γένους! Λησμονοῦσε ἐπιτήδες ὁ Σιωνιστής αὐτός, ὅτι, παρ' ὅλες τίς φοβερές σφαγές πού ὑπέστησαν τότε οἱ Ἕλληνες ἀπό τούς Σλάβους, μεγάλοι ἀριθμοί ἐπιζώντων κατέφυγαν σέ ἀμόλυντες περιοχές καί στά νησιά τοῦ Αἰγαίου, ἀπό ὅπου ἐπανῆλθαν μόλις οἱ αὐτοκρατορικοί στρατοί κατενίκησαν τούς Σλάβους, ἀνέκτησαν τό «θέμα Ἑλλάδος» (ὅπως λεγόταν τότε) καί ὅσοι ἀπ' αὐτούς ἐπέζησαν — πλὴν ἐλαχίστων τῆς ὀρεινῆς Ἀρκαδίας — πῆραν τόν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στήν σημερινή Γιουγκοσλαβία.

Λησμονεῖ ἀκόμη — ἀλλά καί οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες τό

λησμονοῦν! — ὅτι ἀρκεῖ κανεῖς νά παρατηρήσῃ τήν μέχρι μονοτονίας ἐπανάληψι τῶν ἰδίων γεγονότων ὑψίστων κατορθωμάτων καί χαμπερπεστάτων συμπεριφορῶν, τήν παρουσία τῶν ἰδίων ἐλαττωμάτων (ζηλοφθονίας, διχασμοῦ, ἀλληλοφαγωμάρας) καί τῶν ἰδίων προτερημάτων (μεγαλοφροσύνης, θάρρους, εὐφύας, ἱκανότητος) γιά νά διαπιστωθῇ ἡ ἀθραυστη συνέχεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί ἡ ὑπαρξίς τῆς συνεκτικῆς ἀλυσίδος τῶν γενετικῶν του ιδιοτήτων! Ἡ προπαγανδιζομένη ἀπό Σιωνιστικῆς ἐμπνεύσεως κακοθελητάς τύπου Φάλμεραῦερ φήμη, ὅτι «τό αἷμα μας νέρωσε μέ Σαρακηνοῦς, Σλάβους καί Τούρκους, ἀποσιωπᾷ μερικά γεγονότα: α) Ὡς πρός τοὺς Σλάβους, τά παραπάνω ἀρκοῦν. β) Ὡς πρός τοὺς Σαρακηνοῦς, οἱ ἐπιδρομές τους ἐρήμωναν τίς χῶρες, ἀλλά τά θύματά τους τά ἄρπαζαν καί τά μετέφεραν στά σκλαβοπάζαρα τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου χάνονταν γιά τόν Ἑλληνισμό. γ) Ὡς πρός τοὺς Τούρκους, τό θρησκευτικό αἶσθημα ἦταν ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο γιά ἐπιμειξίεις μέ τοὺς Ἕλληνες. Στίς περὶπτώσεις βιασμοῦ Ἑλληνίδος, ἡ βιασμένη σφαζόταν ἀπό τήν οἰκογένειά της! Οἱ Γενίτσαροι (ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον Ἑλληνόπουλα!) δέν μπορούσαν ἀπό τόν Νόμο νά ἀποκτήσουν οἰκογένεια. Ἡ μόνη ἐπιμειξία πού ὑπῆρξε ἦταν ἡ πρόσθεσις ἑλληνικοῦ αἵματος στοὺς Τούρκους, μέ τήνἀφομοίωσι Ἑλληνίδων πού ἀρπάχθηκαν στά χαρέμια καί τῶν ὁποίων τά παιδιά γίνονταν Τούρκοι! Ἀλλοῦ λοιπόν οἱ κουτοπονηρίες τῶν Σιωνιστῶν.

Ἀλλά, ἂν συνδυάσῃ κανεῖς τήν συμπεριφορά τοῦ Ρουφίνου καί τῆς κόρης του, μέ τήν ἀποφασιστικὴ γιά τόν τότε Ἑλληνισμό στιγμή τοῦ ἐπικειμένου ἐξανδραποδισμοῦ του ἀπό τοὺς προαιωνίους ἐχθροὺς του Σλάβους καί μέ τήν — μετὰ ἀπὸ αἰῶνες καί σέ «συμπτωματικά» κατάλληλη στιγμή — ἀνάπτυξι τῆς θεωρίας τοῦ Σιωνιστοῦ Φάλμεραῦερ γιά τήν «ἀνυπαρξία Ἑλλήνων» (!), τήν ὥρα πού οἱ Ἕλληνες εἶχαν ζωτικὴ ἀνάγκη ὑποστηρίξεως ἀπὸ τό ἐξωτερικὸ γιά τήν σωτηρίά τους, τά θέματα ἐκ πρώτης ὄψεως ἄσχετα, παίρνουν μιά πολὺ σχετικὴ καί πολὺ εὐδιάκριτη μορφή μιᾶς ἀκόμη, παρὰ λίγο ἐπιτυχημένης προσπάθειας τοῦ Σιωνισμοῦ νά ἀφανίσῃ τόν Ἑλληνισμό! Ὑποθέσεις ὅλα αὐτά; Ἴσως, ἀλλά ὅταν οἱ ὑποθέσεις στηρίζονται σέ μιά σειρά λογικῶν ἐπιχειρημάτων καί συμπερασμάτων, παύουν νά εἶναι «ὑποθέσεις» καί γίνονται σχεδόν βεβαίότητες!

Ἡ στροφή τοῦ τροχοῦ...

Τό σύνθημα τῆς στροφῆς τοῦ τροχοῦ τῆς Ἱστορίας ἔδωσε ἡ ἐμφάνισις τῶν *Σελτζούκων Τούρκων* στά σύνορα τῆς Αὐτοκρατορίας μέ τήν Ἀρμενία, κατά τό τέλος τοῦ 12ου αἰῶνος, σέ συνδυασμό — περίεργο — μέ τήν ἐμφάνισι τῶν *Σταυροφόρων*, λίγο μόλις ἀργότερα.

Ἡ Μ. Ἀσία ἦταν ἀνέκαθεν ὁ κορμός καί ὁ πνεύμονας τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀπ' ἐκεῖ ἀντλοῦσε στρατεύματα, φόρους, μέταλλα, ξυλεία, τρόφιμα. Ἡ πρώτη εἰσβολή τῶν Τούρκων, ἔφερε τήν ἐγκατάστασί τους στό ἀνατολικό ἐσωτερικό μέρος τῆς καί ἀπέδειξε τήν ἀδυναμία τῶν Βυζαντινῶν νά τοὺς ἐκδιώξουν. Αὐτό ἦταν τό σημάδι τῆς παρακμῆς, πού προέλεγε τό τέλος τῆς ἐνδοξῆς χιλιετηρίδος. Ὁ προσυλητισμός τους στήν νέα καί σφριγηλή μωαμεθανική θρησκεία, ἔδινε ἀκόμη μεγαλύτερη ὥθησι στήν *φυσική ἀκμή* ἐνός *Μογγολικοῦ λαοῦ νομάδων ἱππέων*. Καί τοὺς ἔκανε τόν «ἀπό μηχανῆς θεό» γιά τοὺς Σιωνιστάς. Λογικά τουλάχιστον...

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πτώσις τῆς Αὐτοκρατορίας δέν γινόταν μέ τόν «ἐπιθυμητό» ρυθμό, ἀνέλαβαν νά βοηθήσουν ἀπό τῆς θέσεως ἰσχύος πού, μέ κόπο καί ὑπομονή, εἶχαν σιγά σιγά ἐπανεύρει στό ἐμπόριο καί στὸν «τραπεζικό» τομέα, πού εἶχαν

μονοπωλήσει ούσιαστικά στή Δύσι, (χάρις στήν τύφλωσι τῆς Καθολικῆς Ἑκκλησίας πού ἀπηγόρευε στούς Χριστιανούς τόν δανεισμό καί τόν τοκισμό χρημάτων, ἀφήνοντας τό «ἀντιχριστιανικό» αὐτό πρόνόμιο στούς Ἑβραίους!)

Τό ἐμπόριο μέ τήν Ἀνατολή ἦταν τήν ἐποχή ἐκείνη ἡ μόνη πηγή πλούτου τῆς Δύσεως. Καί τό ἐμπόριο βρισκόταν στά χέρια τῶν Βενετῶν, τῶν Γενοατῶν καί τῶν Πιζάνων. Ἀλλά τά κεφάλαια ἦταν Ἑβραϊκά... Ἦδη κατά τό διάστημα τοῦ 8-9ου αἰῶνος, οἱ ἑβραϊκές παροικίες, μέ τό μονοπώλειο πού τοὺς εἶχε παραχωρηθῇ στήν τοκογλυφία ἀπό τήν Ρώμη, εἶχαν κατορθώσει νά συγκεντρώσουν τά πρῶτα κεφάλαια, παίζοντας μέ τίς ἀχόρταγες ἀνάγκες τῶν τοπικῶν φεουδαρχῶν, πριγκιπῶν καί ἡγεμόνων, οἱ ὅποιοι, ἀπορροφημένοι ἀπό τοὺς συνεχεῖς πολέμους μέ τοὺς γείτονες ὁμοβάθμους τοὺς, ἤ ἀκόμη ἀπό τίς «ἀνάγκες» ἀπολαύσεων, ἦσαν συνεχῶς σέ ἀναζήτησι χρημάτων, τά ὅποια βέβαια δέν μποροῦσαν νά τοὺς δώσουν οἱ ἐξαθλιωμένοι χωρικοί τοὺς!

Μέ ἀρχή τήν παροιμιώδη πιά ἀλληλεγγύη μεταξύ τοὺς, οἱ πρῶτοι δανειστές-τραπεζίτες Ἑβραῖοι ἔκαμαν τήν ἐμφάνισί τοὺς στήν βόρειο Ἰταλία (στήν Λομβαρδία κυρίως, ἀλλά καί στήν Γένοβα καί στήν Βενετία). Ὅπου ἦταν δηλαδή τό ἐμπόριο μέ τήν Ἀνατολή. Ὁ «πάγκος» τοὺς ἔγινε συνώνυμος τῆς «τραπέζης» στά λατινικά "BANCO"! Ἀλλά, ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ ἀνάγκες μεγάλωσαν, ἀλλά τά κεφάλαια καί τά κέρδη ὄχι ἀνάλογα. Τά μονοπώλεια τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας — ἰδίως στό μετάξι, τήν πορφύρα, τά «ἀποικιακά ἦταν τό ἀντικείμενο τῆς ζηλοφθονίας τοῦ δυτικοῦ ἐμπορίου. Οἱ Σταυροφορίες, πού ἄρχισαν τόν 1100 περίπου, ἐπρόκειτο νά δώσουν τήν κατάλληλη εὐκαιρία νά κτυπηθῇ ἡ Αὐτοκρατορία καί ἀπό Δύσι καί ἀπό Ἀνατολή...

Ἀρκοῦσε νά κατηγορηθῇ τό Βυζάντιο ὅτι ἐκμεταλλεύεται τήν γεωγραφική του θέσι καί μονοπωλεῖ τό ἐμπόριο, γιά νά δείξουν πολύ καταδεκτικότητα καί ἀντίληψι οἱ στόλοι τῆς Βενετίας καί τῆς Γένοβας στίς Ἑβραϊκές ὑποδείξεις! Καί τό ἔργο ἦταν εὐκόλο, γιατί πράγματι τό Βυζάντιο εἶχε τό μονοπώλειο καί τό μυστικό τῆς παραγωγῆς μετάξης (χρυσωρυχείου τότε!) καί τό μονοπώλειο τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἐμπορίου μεταξύ Δύσεως καί Ἀνατολῆς.

Πρώτο στάδιο, ή εκδίωξις του Βυζαντίου από την 'Ιταλία. Οί Κεφαλαιούχοι (Σιωνισταί) ανέλαβαν νά πείσουν τούς Βενετούς καί τούς Νορμανδούς γιά τό επικερδές τής υποθέσεως. Οί πόλεμοι πού ἐπικολούθησαν, μέ τίς ἐπιδρομές τών Νορμανδών, εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἐξασθένησι τοῦ Βυζαντίου μέ στείρους ἀγῶνες, τήν στιγμή πού ὅλες οἱ δυνάμεις τών Κομνηνῶν ('Ο μυστικισμός τοῦ Μανουήλ Κομνηνοῦ εἶναι ὁ... 'Εβραῖος ἱατρός του ὁ Βενιαμίν *Τουδέλα*, «ἱστορικός») ἔπρεπε νά εἶναι διαθέσιμες κατά τῆς πραγματικῆς ἀπειλῆς: τών Τούρκων!

Συγχρόνως, *ή λεηλασία τών Θηβῶν*, κέντρου τῆς τότε μυστικῆς βιομηχανίας μετὰξος ἀπό τούς Νορμανδούς καί ἡ ἀπαγωγή τών τεχνιτῶν στήν 'Ιταλία, ἀποστέρησε τό Βυζάντιο τών ἐσόδων, ἀλλά ἄνοιξε καί τά μάτια τών Βενετῶν γιά τό πόσο εὐκολή ἦταν ἡ οἰκονομική κατάκτησις τοῦ Βυζαντίου καί γιά τό πόσο δίκιο εἶχε ὁ Σιωνισμός. Ἐπειτα, ἡ συνεχῆς ἐξασθένησις τοῦ Βυζαντίου διευκόλυνε τά πράγματα: Μὲ ἀντάλλαγμα τόν δανεισμό κεφαλαίων στό ἐξαντλημένο Βυζάντιο (κεφαλαίων σιωνιστικῶν βέβαια!), ἐγινε στήν ἀρχή ἡ ἐγκατάστασις τών Βενετῶν, τών Γενοατῶν καί τών 'Εβραίων στήν Κωνσταντινούπολι, ὅπου, σέ λίγο, εἶχαν μονοπωλήσει τό ἐναπομένον ἐμπόριο, ἐνισχύοντας τόν φαῦλο κύκλο τῆς ἐλλείψεως χρημάτων καί τοῦ συνεχοῦς δανεισμοῦ, μέ ἀντάλλαγμα, στήν ἀρχή προνόμια, τέλος τήν παραχώρησι ἐδαφῶν στήν 'Ελλάδα καί στήν Μεσογειακή 'Ακτῇ.

Ὅταν ὀλοκληρώθηκε τό στάδιο ἀπορροφήσεως οἰκονομικῆς, ἦταν πλέον εὐκολο νά πεισθοῦν οἱ πλεονέκτες Βενετοί καί οἱ λοιποὶ Δυτικοί ὅτι «ἦταν καιρός νά λείψουν οἱ... Σχισματικοί»! Τό τερπνόν μετὰ τοῦ ὠφελίμου. Πού ἀνέλαβε νά φέρῃ σέ πέρας ἡ περίφημη Δ' Σταυροφορία, ἐναντίον τοῦ... Σταυροῦ, ὀργανωμένη καί χρηματοδοτημένη ἀπό τούς 'Εβραίους τραπεζίτες, ὅπως μαρτυροῦν ὅλα τά χρονικά τῆς Δύσεως... Ἀξίζει νά σημειωθῇ ἀκόμη, ὅτι ὑπῆρξε μιὰ προσπάθεια ἐκσυγχρονισμοῦ καί ἐγδυναμώσεως ἀπό κάποιον ἐφήμερο αὐτοκράτορα *'Ανδρόνικο Κομνηνό*. Ἦταν ὅμως πολύ ἄργα. Οἱ «ξένοι» τοῦ Πέραν καί τοῦ Γαλατᾶ, κατόρθωσαν γρήγορα νά τόν ἀνατρέψουν. Ὁ 'Ανδρόνικος μαρτύρησε στόν 'Ιππόδρομο! («Οἱ τελευταῖοι Γαληνῶτατοι»), «Σύμπτωσις» κι αὐτή...

Ἡ *πρώτη ἄλωσις*, ἔφερε στά χέρια τών ἐμπόρων τοῦ Σιωνισμοῦ (ὁ «ἐμπορος τῆς Βενετίας» ἔχει μείνει παροιμιώδης

χαρακτηρισμός τῶν Ἑβραίων ἐμπόρων!) ὅλα τὰ ἀμύθητα πλούτη τῆς Βυζαντινῆς ἀριστοκρατίας καί τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας! (Οἱ Τοῦρκοι, βρῆκαν τήν Κωνσταντινούπολι... ἄδεια!) Εἶναι χαρακτηριστικό τό ὅτι οὔτε ἡ Ἑβραϊκή συνοικία πειράχθηκε, οὔτε καμμιά Ἑβραϊκή περιουσία! Ἑδραιώνοντας τήν θέσι του ἐπάνω στό κεφάλαιο καί στήν πτώσι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ Σιωνισμός εἶχε ἐκδικηθῇ... Διότι ἡ μετά 60 χρόνια ἀνάκτησις τῆς Πόλεως, δέν ἔφερε καμμιά οὐσιαστική ἀλλαγὴ. Ἐπὶ 300 χρόνια ὁ Σιωνισμός, μέσω της Βενετίας καί τῆς Γένοβας θά ἀπορροφᾷ σάν βδέλλα κάθε ἱκμάδα πλούτου καί ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ! Τόσο, πού ἡ ἔλευσις τῶν Τούρκων θά φανῇ... σωτήρια γιά τόν πολύ κοσμάκη! (ἂν εἶναι δυνατόν...).

Ἀξίζει ἐδῶ νά σημειωθῇ ὅτι, περίπου τήν ἴδια ἐποχὴ τῆς ἀλώσεως, ἡ ἄφιξις τῶν Ἑλλήνων λογίων στήν Δύσι, ἔφερε ὅπως εἶναι γνωστό τήν λεγομένη Ἀναγέννησι καί τήν ἐπανεμφάνισι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κλασσικῶν καί τῶν φιλοσόφων, μέ τήν φιλοσοφία, τήν σκέψι καί τό πνεῦμα τους, δηλαδή πράγματα πολύ δυσάρεστα γιά τόν Σιωνισμό!

Συγχρόνως στήν Δύσι, οἱ διωγμοί καί οἱ προσυλητισμοί τῶν Ἑβραίων εἶχαν φανῇ πρός στιγμὴ νά κάμπτουν τόν βαθμό ἀντιστάσεως τους. Ἦταν δηλαδή ἡ πιό ἀκατάλληλη στιγμὴ νά ἐμφανισθῇ καί ὁ Ἑλληνισμός στό προσκήνιο. Ἀλλά αὐτό δέν ἐξηρτᾶτο ἀπό τούς Ἑβραίους. Ἔτσι, ἐμφανίσθηκε, τότε, ἡ δεύτερη ἐπιχειρήσις ἰδιοποιήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἀπό τόν Σιωνισμό, μέ κύριο ἐκπρόσωπο τόν πασίγνωστο στήν Δύσι διανοούμενο, συγγραφέα καί φιλόσοφο τῆς ἐποχῆς Μωϋσῆ Μαϊμονίδη (ἐξελληνισμένο ὄνομα τοῦ Μῶσε μπέν Μαϊμούν). Τόση ἦταν πάντα ἡ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὥστε γιά νά μπορέσῃ ἕνας διανοητής τῆς ἐποχῆς νά ἐπιπλεύσῃ, ἔπρεπε νά ... ἐξελληνίσῃ τό ὄνομά του!

Ἐποφελούμενοι τῆς ἀνθήσεως τῶν γραμμάτων καί τῶν τεχνῶν στήν Ἰσπανία (τῶν Μαυριτανῶν τότε), ὅπου ἡ Ἑβραϊκή κοινότητα ἦταν τότε ἡ μεγαλύτερη τοῦ κόσμου καί βλέποντας ὅτι οἱ Ἀράβες εἶχαν μεταφράσει ἤδη τούς Ἑλληνες κλασσικούς στά ἀραβικά, προτίμησαν νά κάνουν αὐτοί τίς λατινικές μεταφράσεις, ἀλλοιώνοντας, ἀφαιρώντας καί προσθέτοντας ὅτι τούς συνέφερε! Ὁ Μαϊμονίδης καί ὁ Ἴμπν Γκαμπριόλ, μελετηταί τοῦ Πλάτωνος καί τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐπεχείρησαν νά

συγκεράσουν τήν πίστι τοῦ Ἑβραϊσμοῦ μέ τήν ἐπιστήμη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, στό περίφημο τότε ἔργο τοῦ Μαϊμονίδη «*Μόρε Νεμπουχίμ*» («Ἑὸδηγός τῶν Χαμένων»), περί τόν 12ο αἰῶνα. Ἀλλά εἶχαν λογαριάσει χωρίς τόν θρησκευτικό φανατισμό τοῦ «Ταλμούδ». Τό 1232 ὁ ραββίνος Σαλομόν τοῦ Μονπελλιέ, ἔρριξε τό ἀνάθεμα σέ ὅσους ἐδιάβαζαν τό ἔργο αὐτό! Ἀπόδειξις ὅτι, καμμιά φορά, ὁ φανατισμός μπορεῖ νά καταστρέψη τά πιά πονηρά καί ἔξυπνα σχέδια καί ὅτι καί οἱ Σιωνισταί δέν εἶναι ἀλάθητοι...

Ἡ Τουρκοκρατία

Ἡ κατάκτησις τῆς Αὐτοκρατορίας καί, τέλος, τῆς Βασιλεύουσας, ἀπό τοὺς Τούρκους, ἦταν τό στεφάνωμα τῶν Σιωνιστικῶν προσπαθειῶν γιά τὴν τελικὴ ἐκμηδένησι τοῦ Ἑλληνισμοῦ! Ἦλπιζαν ὅτι ὁ Μογγόλος κατακτητὴς θά τοῦ ἔδινε τὴν τύχη τῶν θυμάτων τοῦ Τζενγκίζ Χάν καί τοῦ Ταμερλάνου... Ἐξ οὗ καί τό «περίεργο» ἄνοιγμα τῆς *Κερκόπορτας*, τὴν ἀποφράδα μέρα Τρίτη, 29 Μαΐου 1453!... Τό χρονικὸ τοῦ *Φραντζῆ* ἔχει καί μερικές λιγώτερο γνωστές παραγράφους, πού, προερχόμενες ἀπ' αὐτόν (εἶναι κι αὐτός ἐξωμότης ἐλληνισμένος Ἑβραῖος, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει σήμερα σέ Ἑβραίους τῆς Ἑλλάδος!), εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀξιόπιστες. Ἐκφράζουν τὴν, πίκρα τους γιά τὴν στᾶσι τῶν Ἑβραίων τῆς Βασιλεύουσας καί τὴν *ὑπόνοια* τῆς *συνδυασμένης ἐπιχειρήσεως* τῶν *Ἑβραίων* μέ τοὺς «*ὑπερρθοδόξους*» φανατικούς, πού προτιμοῦσαν «τό φέσιον τοῦ Ὁθωμανοῦ ἀπὸ τὴν μίτραν τοῦ Πάπα» καί τῶν ὁποίων ἐπιφανὴς ἐκπρόσωπος ἦταν ὁ *Νοταρᾶς*. Ὁ Πορθητὴς, ἔδωσε ἄλλη μία ἔνδειξι γιά τὴν πιθανότητα προδοσίας τοῦ Νοταρᾶ, ἀποκεφαλίζοντάς τον ἀμέσως, λέγοντας ὅτι «δέν μπορεῖ κανεὶς νά τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη» (Φραντζῆς).

Ἐκτός ἀπ' αὐτά ὅμως, ὁ ἴδιος ἀναφέρει ὅτι *ὁλόκληρος ὁ*

ἀνεφοδιασμός τοῦ στρατοῦ τοῦ Μωάμεθ ἐγινε ἀπό τοὺς Ἑβραίους ἐμπόρους τῆς Θεσσαλονίκης καί τῆς Ἀδριανουπόλεως. Παράξενη «σύμπτωσις». Ἀλλά πολὺ πιὸ παράξενη εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ «Οὐγγρου» μηχανικοῦ ποῦ κατεσκεύασε τὴν περίφημη «μπομπάρδα», τὸ κανόνι — πρωτοφανές τότε — ποῦ γκρέμισε τὸ ἀπόρθητο τεῖχος τῆς Βασιλεύουσας. Τὸ ὄνομά του, *Οὐρμπάνος*, ἢ *Οὐρβανός* ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον, προερχόμενο ἀπὸ ἀφηρημένη ρίζα τῆς ἐννοίας «πόλις», (οὐρμπος) εἶναι *χαρακτηριστικά ἑβραϊκό*. Ἄλλωστε καὶ ὁ Φραντζῆς ἐκφράζεται μέ θαυμασμό, ἀλλὰ καὶ μίσος ἐναντίον του.

Ὁ Σιωνισμός δέν εἶχε ὅμως — γιὰ μιὰ φορά — ὑπολογίσει στήν... ἐξυπνάδα τῶν Τούρκων... Ὁ Μωάμεθ ὁ Πορθητής, καθὼς καὶ οἱ μεγάλοι Σουλτάνοι Σουλεϊμάν, Σελήμ, Μουράτ, ποῦ τὸν διαδέχθηκαν, εἶχαν (εὐτυχῶς γιὰ τὸν Ἑλληνισμό καὶ δυστυχῶς γιὰ τὸν Σιωνισμό) ἐπίγνωσι τῆς ἀδυναμίας καὶ ἀνικανότητος τοῦ λαοῦ τους νὰ ὀργανώσῃ καὶ νὰ διοικήσῃ μιὰ Αὐτοκρατορία! Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ δοθοῦν τὰ περίφημα προνόμια στήν Ἑκκλησία καὶ νὰ *διασωθῇ καὶ ὁ Ἑλληνισμός* *μέσῳ τῆς Θρησκείας καὶ ἡ Θρησκεία μέσῳ τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, πρὸς μεγάλη ἀπογοήτευσιν τῶν Σιωνιστῶν, τῶν ὁποίων τίς ἀντιδράσεις ἀποδεικνύουν οἱ συνεχεῖς διαμαρτυρίες καὶ «παραστάσεις» πρὸς τοὺς Σουλτάνους τῶν Ἑβραίων ἐμπόρων τοῦ Πέραν καὶ τοῦ Γαλατᾶ, γιὰ τὴν «ἰταμότητα» τῶν Ἑλλήνων, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν τὰ χρονικά.

«Ἀπογοήτευσιν», ποῦ δέν ἔχασαν ποτέ εὐκαιρία νὰ μετατρέπουν σέ ἐκδηλώσεις ἔχθρας καὶ κατατρεγμοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὑποκινώντας συνεχῶς τὴν μανία τοῦ Τουρκικοῦ ὄχλου, ἢ τὸν θυμὸ τῶν Σουλτάνων, μέ καταγγελίες συνεχεῖς, ἀληθινές ἢ συκοφαντικές!

Εἶναι γνωστὴ ἡ συνεχῆς διαβολὴ καὶ συκοφαντία τῶν Σιωνιστῶν ἐναντίον τοῦ Πατριαρχείου γενικῶς καὶ τῶν Πατριαρχῶν ειδικῶς. Πολλοὶ ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς καὶ μερικοὶ Πατριάρχες ἐμαρτύρησαν, «τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῶν Ἑβραίων»!.

Εἶναι σέ ὅλους γνωστός ὁ μακρὺς κατάλογος ἐκείνων τῶν ἱεραρχῶν ποῦ μαρτύρησαν ἀπο τὴν θηριωδία τῶν Τούρκων καὶ τὸ μίσος τοῦ Σιωνισμοῦ. Ἀρκετοὶ Πατριάρχες (μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ *Γρηγόριος Ε΄*) καὶ πολλοὶ ἱεράρχες, γνωστότεροι τῶν ὁποίων ὁ *Τρίκης Διονύσιος* καὶ ὁ *Σμύρνης Χρυσόστομος*.

Ειδική μνεία πρέπει βέβαια νά γίνη γιά τόν Κοσμά τόν Αίτωλό καί τόν Τρίκκης Διονύσιο, παρακάτω. Ἀρκεῖ νά εἰπωθῇ ὁμως, ὅτι πάντοτε, ἡ ὀργή τῶν Τούρκων καλλιεργήθηκε ἀπό τοὺς Σιωνιστάς προκρίτους τῶν Ἑβραϊκῶν παροικιῶν καί, πάντοτε, τὰ σώματα τῶν μαρτύρων παραδόθηκαν στοὺς Ἑβραίους γιά διαπόμψυσι! Ἀξίζει ἀκόμη νά σημειωθῇ, ὅτι τίς περισσότερες φορές, τόν ρόλο τοῦ δημίου ἔπαιζε Ἑβραῖος καί τίς ὑπόλοιπες Σαρακηνός... Τόση μανία καί τόσο ἐξακολουθητική, πῶς μπορεῖ ἀκόμη νά νομισθῇ σύμπτωσις;.

Ὑποταγμένος καί σκλάβος, ὁ Ἑλληνισμός ὄχι μόνο ζοῦσε πάντα, ἀλλά ἐπωφελοῦμενος ἀπό τήν τουρκική ἀνάγκη γιά ἱκανοὺς ἀνθρώπους, ἔπαιρνε σιγά σιγά στά χέρια του πάλι καί τό ἐμπόριο καί τήν διοίκησι! Βεζύρηδες, Μεγάλοι καί μικροί, Δραγουμάνοι τῆς Πύλης, Ἡγεμόνες, Πασάδες κ.ο.κ. γίνονταν ὅλο καί περισσότερο Ἕλληνες, ἔστω καί μέ ἐπιφανειακή ἀλλαξοπιστία! Τό ἐμπόριο ξαναγύρισε στά χέρια τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ, στήν Δύσι, ἡ Ἀναγέννησις πού ἔφεραν οἱ Ἕλληνες φυγάδες, ἔφερνε (κι ἐκεῖ!) τήν ἀναβίωσι τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, δηλαδή ἀπαράδεκτα πράγματα γιά τόν Σιωνισμό!

Αὐτά εἶναι τὰ γνωστά... Ἐκεῖνα πού δέν εἶναι γνωστά στοὺς πολλοὺς, εἶναι π.χ. τό ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν ἐξαιρεθῇ ἀπο τό Παιδομαζώμα, πύ λίγο ἔλλειψε νά ἐξολοθρεῦση τόν Ἑλληνισμό, ἐνῶ οἱ λεγόμενοι «ἐπιλογεῖς» τοῦ Παιδομαζώματος ἦσαν, ὅλοι καί πάντα, Ἑβραῖοι, ὅπως ἄλλωστε καί οἱ δῆμιοι τῆς Αὐτοκρατορίας! Θλιβερά προνόμια, μέ χαρά ἐκτελούμενα. (Ἄλλωστε δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού οἱ Ἑβραῖοι γίνονταν οἱ καλύτεροι συνεργάτες τῶν κατακτητῶν τῶν λαῶν μέσα στοὺς ὁποίους εἶχαν ζήσει! Ἀπό τό πρῶτο παράδειγμα — τῆς συνεργασίας τους μέ τοὺς αἰμοχαρεῖς κατακτητὰς τῆς Αἰγύπτου, τοὺς Ὑξός, ὅπως εἶδαμε παραπάνω — συνέχισαν μέ τοὺς Ἀραβες κατακτητὰς τῶν περιοχῶν τῆς Συρίας-Παλαιστίνης καί μέ τοὺς Ἀραβες-Μαυριτανοὺς κατακτητὰς τῆς Ἰσπανίας. (Μπ. Λαζάρ, «Ὁ Ἀντισιμητισμός», σελ. 52). Οἱ «ἐπιλογεῖς» ἦσαν οἱ «γραφιάδες-προϊστάμενοι» τῶν ὁμάδων παιδομαζώματος, πού «ἐπέλεγαν», κατέγραφαν καί ἔπαιρναν τὰ Ἑλληνόπουλα, μέ συνοδεία τοῦ σουδανοῦ σκλάβου (γνωστοῦ στήν λαογραφία σάν «Ἀράπη», φόβητρο τῶν παιδιῶν!) καί μερικῶν στρατιωτῶν... Συγχρόνως, ἡ ἐκδίωξις τους ἀπό τήν Ἰσπανία, (ἀκριβῶς γιά τήν ἄμετρη καί

ίταμή συνεργασία τους μέ τούς κατακτητάς, επί 8 αιώνες!) τούς έπέτρεψε, γιά πρώτη φορά νά εγκαταστήσουν μεγάλες παροικίες στην κυρίως 'Ελλάδα, αλλά καί στή Μ. 'Ασία, ξένο σῶμα, έχθρικό καί μέ πολλά προνόμια! Θεσσαλονίκη, Σμύρνη, Κωνσταντινούπολις, 'Αθήνα, Πάτρα, Λάρισα, 'Ιωάννινα).

Πράγματι, ή 'Οθωμανική Αὐτοκρατορία είχε ἄμεση ἀνάγκη ἱκανῶν ἐμπόρων καί χρημάτων. Συγχρόνως, οἱ *Τοῦρκοι* σάν *Μωαμεθανοί*, δέν κατεδίωκαν τήν 'Εβραϊκή θρησκεία. 'Ηταν λοιπόν σχεδόν ἰδεῶδες καταφύγιο. Γι' αὐτό ἄλλωστε καί ή γλώσσα πού μιλοῦν καί σήμερα ἀκόμη μεταξύ τους οἱ 'Εβραῖοι τῆς 'Ελλάδος εἶναι ή 'Ισπανική!.

Κάθε προσπάθεια τῶν 'Ελλήνων γιά νά κινηθοῦν, εὔρισκε πάντα τούς Σιωνιστάς ἀντιθέτους καί ἀποτελεσματικά ἐπεμβαίνοντας. 'Ετσι, τόν 17ο αἰῶνα, ὁ *Τρίκης Διονύσιος ὁ Σκυλόσοφος*, ἐπίσκοπος Τρικκάλων, ἦταν ὁ πρῶτος πού προσπάθησε νά ἐπαναστατήσῃ τόν 'Ελληνισμό. Μέ τά φλογερά κηρύγματά του ἔδωσε τόν συναγερμό στούς Σιωνιστάς... Καί ὅταν κινήθηκε, μέ μόνο ἐφόδιο τήν πίστι καί τήν ἀγνότητά του, τήν εἶδισι τῆς Στάσεως, 'Εβραῖοι ἔτρεξαν καί τήν ἔφεραν στόν Πασά τῶν 'Ιωαννίνων. Νικημένος γρήγορα καί αἰχμάλωτος, ὁ ἐπίσκοπος μαρτύρησε στήν Λίμνη τῶν 'Ιωαννίνων: Γδάρθηκε ζωντανός ἀπό τόν 'Εβραῖο δῆμιο καί τό σῶμα του — ὅπως καί τόσων ἄλλων ἐπισκόπων καί Πατριαρχῶν! — παραδόθηκε στούς Σιωνιστάς πού τό διαπόμευσαν!

'Αλλά τόν μεγάλο φόβο τούς τόν ἔδωσε ὁ *Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός*, πού μέ τήν ἰδιοφυΐα του, *εἶχε συλλάβει ὅτι ὁ 'Ελληνισμός* ἔπρεπε νά ἀποκτήσῃ *συνείδησι* τοῦ Παρελθόντος του καί τοῦ Παρόντος του, ὥστε νά χαλυβδωθῇ γιά τό Μεγάλο Ξύπνημα τοῦ Μέλλοντος. Περπατώντας ὅλη τήν Κεντρική καί Δυτική 'Ελλάδα, ὁ φλογερός καλόγερος ἱδρυε σχολεῖα, φθάνοντας μάλιστα μέχρι τοῦ νά γκρεμίση τίς ἐκκλησίες γιά νά βρεθοῦν ὑλικά — ἔλεγε — στήν πραγματικότητα ὅμως γιά νά *προτάξῃ τήν ἔννοια τῆς 'Ελληνικῆς Παιδείας* ἔναντι τῆς (μόνο) *Χριστιανικῆς τότε!*

Αὐτό ἦταν πολύ ἐπικίνδuno γιά τόν Σιωνισμό. γιατί ξυπνοῦσε πραγματικά ἕναν Αὐτόνομο 'Ελληνισμό, ὅπως πρίν... Εἶναι γνωστό τό τέλος τῆς προσπάθειας: Οἱ Σιωνισταί ἔμποροι, μέ πρόσχημα ὅτι ἐμπόδιζε τούς χωρικούς νά ἐργασθοῦν καί νά πληρώσουν τό χαράτσι, «ἔπεισαν» τόν Κούρτ πασά τοῦ Βερατίου (περίεργο ὄνομα κι αὐτό!) νά ἐπικηρύξῃ μέ δικά τους

χρήματα τό κεφάλι τοῦ Κοσμᾶ. Γρήγορα τόν βρῆκαν οἱ γενίτσαροι καί τό κεφάλι του στάλθηκε στόν πασᾶ, πού τό ἔδωσε στούς Σιωνιστάς γιά νά τό στείλουν αὐτοί τελικά στήν Πόλη, στό Σουλτάνο, ὡς ἀπόδειξι τῆς «πίστεως» τῶν ὑπηκόων του!

Ἵσως νά ὑπάρξουν καί πάλι δύσπιστοι ἢ ἀφελεῖς πού νά θεωρήσουν τήν παράλληλη αὐτή ἐξέλιξι τῶν δυό ἐθνομαρτύρων σάν... φυσική ἀντίδρασι τῶν Τούρκων! Ἐνῶ πῶς θά μπορούσε νά ἐξηγηθῇ τό ὅτι πάντα οἱ ἴδιοι εἰδοποιοῦσαν καί ἔδιναν συναγερμό στούς Τούρκους καί πάντα οἱ ἴδιοι διεπόμπευαν; Τό θρησκευτικό μίσος δέν ἐπαρκεῖ, γιά ὅποιον ξέρει τήν αὐστηρή καί ἱεραρχημένη ὑπό τούς ραββίνους (μελετητάς ὄλων τῶν βιβλίων καί γνώστας τῶν θεμάτων τῆς Ἱστορίας!) ζωή τῶν Ἑβραϊκῶν παροικιῶν. Τίποτα δέν ἔκανε τό «ποιόνιο» χωρίς τήν προτροπή τῶν ραββίνων καί τίποτα δέν ἔκαναν στήν τύχη οἱ ραββῖνοι! Καί ἡ λογική δέν εἶναι προνόμιο τους ἀποκλειστικό εὐτυχῶς...

(Ὡς προστεθῇ ἐδῶ, ὅτι κι ὁ ἥρωας τῆς κλεφτουριάς *Κατσαντώνης*, προδόθηκε στόν Ἀλή Πασά ἀπό ἕναν ὑπῆρέτη τοῦ Ραββίνου τῶν Ἰωαννίνων. Μαρτύρησε μέ γδάρσιμο καί θραύσι τῶν ὀστέων του).

Οἱ δύο αὐτές εἰδικές περιπτώσεις εἶναι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικές τῆς ἀδάμαστης ψυχῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Εἶναι ἀκόμη ἰδιαίτερα συγκινητικές. Γιατί οἱ ἐποχές πού ἔδρασαν, ἦσαν οἱ πιό ζοφερές καί μαῦρες τοῦ Ἑλληνισμοῦ! Εἶναι ἡ ἐποχή πού οἱ Ἕλληνες ἔχουν ἤδη πλήρη ἄγνοια τῆς Ἑλληνικότητός τους, τῆς ἐθνικότητος, τῆς Ἱστορίας τους, τῆς ἰδίας τῆς Ὀντότητός τους... Ἀποκτηνωμένοι ἀπό τήν πείνα καί τήν ἀμορφωσιά (δέν ὑπῆρχαν ποτέ σχολεῖα στήν τουρκική αὐτοκρατορία, οὔτε κἂν γιά τούς κοινούς Τούρκους!) ξέρουν μόνο ὅτι εἶναι «Ρωμιοί» καί «Χριστιανοί». Τό πρῶτο ἐπίθετό τους εἶναι ἄγνωστο σάν οὐσία καί τό ἀκοῦνε ἀπό τούς ἀγάδες. Τό δεύτερο εἶναι ἡ σανίδα σωτηρίας τους, στό ὅποιο ἀγγιστρώνονται μέ πάθος ἀπελπισίας! Ἀποδεκατισμένοι ἀπό τό Παιδομάζωμα, λιγοστεύουν καί σβύνουν βαθμιαῖα... (Ὁ Πετσάλης μᾶς δίνει μιᾶ ἀπίθανη εἰκόνα τῆς ἐποχῆς στούς «Μαυρολύκους» του!).

Κι ὅμως... Αὐτοί οἱ ὑπάνθρωποι πιά, βρίσκουν τό θάρρος, τήν δύναμι καί τήν θέλῃσι νά ἐπαναστατήσουν καί νά ἀκολου-

θήσουν τούς μόνους ἡγέτες πού ἔχουν: τούς ἱερεῖς τους... Διαβάζοντας τίς λεπτομέρειες τῆς ἐποχῆς, δέν μπορεῖ κανεῖς νά μὴν κλάψῃ ἀπό ταπείνωσι, ἀλλά καί ἀπό ὑπερηφάνεια, *γιατί εἶναι Ἑλληνας!*

Πρέπει ὅμως ἐδῶ νά σημειωθῇ μιὰ τελείως ἄγνωστη λεπτομέρεια πού ἀφορᾷ στό ἄλλο ἐκεῖνο ἔγκλημα κατά τῆς Ἑνθρωπότητος, πού ἀπετέλεσε ὁ βομβαρδισμός καί ἡ καταστροφή τοῦ Παρθενῶνος ἀπό τούς Βενετούς, κατά τόν πόλεμο τοῦ 1650 περίπου.

Πολλοί ἔκτοτε ἀπόρησαν, πῶς ἦταν δυνατόν «μορφωμένοι Εὐρωπαῖοι» νά θελήσουν νά κάμουν αὐτό τό ἔγκλημα! Προσπάθησαν νά βροῦν αἰτίες («ἦταν πυριτιδαποθήκη τῶν Τούρκων», ἀλλά αὐτό δέν ἦταν ἀποφασιστικό γιά τήν ὅποιανδήποτε ἔκβασι τοῦ πολέμου), δικαιολογίες («λάθος»!). Τό μόνο πού κανεῖς δέν σκέφθηκε ἦταν ἓνα — καί πολύ ἀπλό. Μᾶς τό ἀποκαλύπτει ὁ Μπ. Λαζάρ πάντα, στόν «Ἀντισημιτισμό» (σελ. 90): Ὁ ναύαρχος τῶν Βενετῶν, Φραντσέσκο Μοροζίνι ἦταν ἐγγονός τοῦ πρώτου ἀλλαξοπιστήσαντος Ἑβραίου τῆς Βενετίας, ὀνομαζόμενος Μοροζίν καί ἰταλοποίησε τό ὄνομά του! «Σύμπτωσις» κι αὕτη; Πόσες τέλος πάντων;

Τέλος, πρέπει νά ἀναφερθῇ καί μιὰ χαρακτηριστική περικοπή τοῦ περιφήμου Ἀγγλοῦ ἱστορικοῦ Ἐντουαρντ Γκίμπον (γνωστοῦ ἐλληνικά ὡς Γίββων) πού ἐξῆσε ἀπό τό 1737 ὡς τό 1794, σέ ἐποχὴ δηλαδή σκλαβωμένου Ἑλληνισμοῦ. Τό κείμενο αὐτό, βρίσκεται στό μνημειῶδες ἔργο του «Ἱστορία τῆς Παρακμῆς καί τῆς Πτώσεως τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας» καί ἀναφέρεται καί στό βιβλίο «Δίκη» ("Trial") τοῦ Μπίλλ Γκρίμσταντ, ὑπευθύνου τῶν ἐκδόσεων «Ἄρυαν Πρέσς Ἰνκόρπορεϊτεντ» — ἐκδοσις 1973, Οὐάσιγκτων, Η.Π.Α. Ἰδοῦ ἡ περικοπή:

«Ἡ Ἀνθρωπότης μένει ἐκπληκτικὴ ἀπὸ τό ρεσιτάλ (σέ 3 πράξεις) τῶν φοβερῶν κακουργημάτων τῶν Ἑβραίων, ἐναντίον τῶν ἀνυποψιάστων γηγενῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι τούς θεωροῦσαν φίλους. Οἱ Ἑβραῖοι πρόδωσαν αὐτὴ τὴν φιλία καί ἔσφαξαν 220.000 Ἕλληνες στὴν Κυρηναϊκὴ καί κατακρεοῦργησαν 240.000 Ἕλληνες στὴν Κύπρο καθὼς καί Μεγάλον ἐλληνικὸ πλῆθος τῆς Αἰγύπτου. Πολλοὶ τῶν δυστυχῶν θυμάτων Ἑλλήνων, πριονίσθηκαν στὰ

λύο από τούς Ἑβραίους, σύμφωνα μέ μιά παράδοσί τους, ὅτι ὁ Δαυίδ ἐπεκύρωσε αὐτόν τόν τρόπο ἐκτελέσεως, μέ τό παράδειγμά του. Κατά τίς σφαγές αὐτές τῶν Ἑλλήνων, οἱ Ἑβραῖοι κατεβρόχιζαν τίς σάρκες τῶν νεκρῶν, ἔπιναν τό αἷμα τους καί κατέστρεφαν τά ἐντόσθια»(!!!)

Αὐτά, ὅσο κι ἂν φαίνονται ἀπίστευτα, ὑποβολιμαῖα, ἢ ὑπερβολικά, γράφονται ἀπό ἕναν ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἱστορικῶν τοῦ παρελθόντος, πού δέν μπορεῖ νά γίνη ὑποπτος, «ἀντισημιτισμοῦ» (στήν ἐποχή του τουλάχιστον), οὔτε νά κατηγορηθῇ γιά ἔλλειψι σοβαρότητος, ἀφοῦ τά ἔργα του (καί ιδίως τό προαναφερθέν) ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι μιά ἀπό τίς σοβαρότερες ἱστορικές πηγές τῆς Ἱστορίας τῆς Ἀρχαιότητος.

Ἡ τοποθέτησις τῆς περικοπῆς στό τέλος τῆς «Τουρκοκρατίας», γίνεται γιά νά ὑπάρξῃ ἔτσι καί μιά ἐπίσημη ἱστορική ἐνημέρωσις τῶν καταπληκτικῶν στοιχείων πού προαναφέρθηκαν. Ὄταν ὁ Γίββων γράφει αὐτά, τά ὑπόλοιπα φαίνονται πολὺ ἀπλά καί, προπάντων, ἔγκυρα...

Τό ξύπνημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί οἱ Μασσωνικές Στοές

Ἦταν φανερό ὅτι ὁ Ἑλληνισμός, παρ' ὅλες τίς ἀντιξοότητες καί τά τρομερά πλήγματα πού εἶχε ὑποστῇ, ὄχι μόνον δέν εἶχε πεθάνει, ἀλλά εἶχε ἀρχίσει νά ἀποκτᾷ πάλι τήν συνείδησι ἀνωτερότητος καί τῶν ἱκανοτήτων του. Εἶναι λογικό νά συμπεράνη κανεῖς ὅτι, ἡ πορεία τοῦ πρὸς μιᾶ νέα, τρομερή ἀναβίωσι ἢ καί ἀνασύστασι κρατική ἀκόμη, ἔπρεπε νά κτυπηθῇ κατακέφαλα ἀπὸ τόν Σιωνισμό. Τό κτύπημα αὐτό ἐπέπρωτο νά τό δεχθῇ ὁ Ἑλληνισμός ἀπὸ τήν Δύσι, ὅπου ὁ Σιωνισμός εἶχε ἀναπτυχθῇ σέ ἀπίστευτο σημεῖο, ἐλέγχοντας οὐσιαστικά ὅλο τό οἰκονομικό κύκλωμα. Ἰδίως στήν τότε ἀνατέλλουσα Ἀγγλία, ὅπου πῆρε σέ τέτοιο σημεῖο τά ἱνία, ὥστε νά γίνῃ γνωστός ὡς ὁ « Ἀγγλοεβραϊσμός » καί στήν Τσαρική Ρωσία, τήν « ὁμόδοξη », πού ἐπρόκειτο νά χρησιμοποιήσῃ σάν πιόνι τήν Ἑλλάδα, ἐνῶ, στήν πραγματικότητα, τήν χρησιμοποιοῦσε αὐτήν σάν πιόνι τῶν « διεθνῶν ἐπιχειρήσεών » τοῦ ὁ Σιωνισμός.

Πράγματι, παρ' ὅλους τοὺς διωγμούς τῶν Ἑβραίων στήν Ρωσία, πολλοί ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι ἐκεῖνοι πού, θέλοντας νά ἀξιοποιήσουν ἐπιτέλους τίς ἱκανότητές τους, εἶχαν ἀλλαξοπιστήσῃ, ἀλλάζοντας, κατὰ παλαιά τους συνήθεια, τά ὀνόματά τους καί ἐξαφανιζόμενοι μέσα στήν μᾶζα, ὅπου, εἴτε τά χρήματά

τους, είτε η ευφροσύνη τους, είτε και τα δύο, τους επέτρεπαν συχνά να αποκτήσουν δύναμη και, καμιά φορά, τίτλο και θέσι στις αλές των Τσάρων. Συχνά έγιναν ύπουργοί, ευνοούμενοι και, στά τελευταία 100 χρόνια πριν από τό 1917, πρωθυπουργοί! "Όπως θά ιδούμε παρακάτω, οί 'Ορλώφ, ό Ποτέμκιν, και ιδίως ό Νέσελροντε, ήσαν 'Εβραϊκής καταγωγής. 'Ο τελευταίος ήταν και ό κύριος αντίπαλος ύπουργός τοῦ Καποδίστρια στήν αὐλή και ἀντιτάχθηκε μέ κάθε τρόπο στήν βιαία διάλυσι τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας και τήν ἀνεξαρτησία τῆς 'Ελλάδος! «Σύμπτωσις» κι αὐτή; Σιωνισμός και σύμπτωσις εἶναι λίγο ἀσυμβίβαστα... 'Ο Σιωνισμός καλά πληροφορημένος (ἀφοῦ ἤλεγχε οἰκονομικῶς ὅλα τά κράτη και τίς Αὐλές), ἤξερε τήν ρωσική φιλοδοξία νά διαλύσῃ τήν Τουρκία. "ἤξερε — ἀπό πρῶτο χέρι — τήν ἀποφασιστική ἀντίθεσι τῆς 'Αγγλίας. "ἤξερε και τήν προσδοκία τοῦ Σηκωμοῦ τοῦ 'Ελληνισμοῦ. "Ετσι ήταν ἀπλό και εὐκολο...

'Ο 'Ορλώφ και ό Ποτέμκιν ἔσπρωξαν εὐκολα τήν Αἰκατερίνη στόν πόλεμο, ἀλλά και τοὺς "Ελληνες σέ 'Επανάστασι, τό μαῦρο 1770... Καί ὅταν ό 'Ορλώφ ἔκρινε ὅτι ἀρκετά εἶχαν κερδίσει οι ρωσικές στρατιές, μέ πρόσχημα τήν αὐξουσα (και κατευθυνόμενη ἄλλωστε ἀπό τοὺς ... συναδέλφους τοῦ Λονδίνου!) ἀντίθεσι τῆς 'Αγγλίας, δέν δυσκολεύθηκε νά πείσῃ τήν Αἰκατερίνη νά ἀφήσῃ τοὺς "Ελληνες ἑρμαίους στήν (προδιαγεγραμμένη) τύχη τους! Καί ἔγινε ἡ *Μεγάλη Σφαγή*... τοῦ 1770...

'Ο 'Ελληνισμός, κτυπημένος κατακέφαλα ήταν ἀνίκανος νά βλάψῃ ἢ νά κινηθῇ πρὸς τό παρόν. Γιά λίγο διάστημα, μέχρι τό 1815 περίπου, ό Σιωνισμός, ἔχει ἄλλα, σοβαρώτερα ἐνδιαφέροντα: προετοιμάζει τήν Γαλλική 'Επανάστασι, τήν πτῶσι τῶν Μοναρχιῶν και τήν ἰσοπέδωσι ἐκ τῶν κάτω, στό ἐπίπεδο τῆς μετριότητος τοῦ «Μέσου "Όρου», ὅπου θά ἐγκαθιδρύσῃ κάποτε τήν Κυριαρχία (πού τοῦ ὑποσχέθηκαν οί Προφήτες του) μέσω τοῦ Κεφαλαίου του.

Και μπαίνει στίς Μασσωνικές Στοές. Μέ τό πρόσχημα τῆς «'Ελευθερίας-'Αδελφότητος-'Ισότητος» (τό ἴδιο ἀκριβῶς σύνθημα πού θά χρησιμοποιοῦσε ἀργότερα ἡ Γαλλική 'Επανάστασις!), ἐτοιμάζει τόν προσηλυτισμό τῶν ἀνιδέων γιά τήν ὑποδούλωσι τῶν λαῶν στίς Δυνάμεις τοῦ Χρήματος.

Τά γεγονότα αὐτά ἔχουν σημασία γιά τήν μετέπειτα πορεία τοῦ 'Ελληνισμοῦ. Διότι οί Μασσωνικές Στοές «ἐδρεύουν» στήν

Ἑγγλία καί' ἐλέγχονται τελείως ἀπό τόν Ἀγγλοεβραϊσμό. Διότι ἐξαπλώνονται ταχύτατα στήν Γερμανία καί στήν Γαλλία (ἐλεγχόμενες πάντα). Διότι θά χρησιμοποιηθοῦν, ὄχι μόνο γιά τήν Γαλλική Ἐπανάστασι, ἀλλά καί γιά ὅλες τίς μετέπειτα Ἐπαναστάσεις, ἀναλόγως τῶν ἐκάστοτε συμφερόντων τοῦ Σιωνισμοῦ καί τῶν παιδιῶν του: τοῦ Ἀγγλοεβραϊσμοῦ καί τοῦ Γερμανοεβραϊσμοῦ ὁ ὁποῖος, ἀρχικά, καθοδηγοῦσε τόν μετέπειτα ἰσχυρό Γαλλοεβραϊσμό. Θά χρησιμοποιηθοῦν καί γιά τήν Ἐπανάστασι τοῦ 21...

Τό 1821

Παρ' όλο τό 1770, ό 'Ελληνισμός δέν είχε πεθάνει. 'Απλώς είχε αποτύχει άλλη μιά φορά. "Όχι μόνον περίμενε τήν εύκαιρία, έχοντας αποκτήσει πλέον έθνική συνείδησι πάλι, αλλά — τό κυριώτερο — ένας νέος κίνδυνος εμφανιζόταν γιά τόν Σιωνισμό. *'Η άπειλή διαλύσεως τής Τουρκίας*. Κίνδυνος όχι μόνο γιά τά πρός τόν 'Ελληνισμό σχέδια του, αλλά και γιά τά οικονομικά του συμφέροντα ως «Διεθνής», πού θά μπορούσαν νά κινδυνεύσουν άμεσα από μιά άπότομη διάλυσι τής Τουρκικής Αυτοκρατορίας — ιδίως υπέρ τής Ρωσίας, έχθρικης πρός αυτόν.

'Η παρακμή τής Τουρκικής Αυτοκρατορίας ηΰξανε συνεχώς. 'Η πολεμική όρμή είχε χαθή και ή συνήθεια τής άρπαγής γυναικών στά χαρέμια, είχε αρχίσει νά εξαφανίζη τήν έννοια του Τουρκικού Αΐματος, τής Φυλής. Τό 'Ισλάμ όντας άνυπέρβλητο εμπόδιο γιά τόν εκσυγχρονισμό, ή *Αυτοκρατορία έπεφτε σιγά σιγά στά χέρια των Χριστιανών (δηλαδή 'Ελλήνων)*, ενώ, στό έξωτερικό, όλο και περισσότεροι ύποψήφιοι διαμελίσταί εμφανίζονταν... 'Ως και ή Αίγυπτος του Μωχάμετ "Αλη!

Μέσα στην Πόλη, οι "Ελληνες Φαναριώτες συνελάμβαναν τήν ιδέα τής απορροφήσεως τής Τουρκικής Αυτοκρατορίας άπ' τούς

Ἑλληνες, πού, διεσπαρμένοι παντοῦ, ἦσαν ἤδη οἱ φυσικοὶ πολιτικοί, πνευματικοί καὶ οἰκονομικοὶ ἀρχηγοί. Οἱ ἀριθμοὶ φαίνονταν νά τοὺς δίνουν δίκιο: Οἱ Ἑλληνες τῆς Αὐτοκρατορίας ἦσαν 10 περίπου ἑκατομ. καὶ οἱ λοιποὶ Χριστιανοὶ (Σλάβοι-Ἀρμένιοι κ.λ.π.) 10., ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι εἶναι ζήτημα ἂν ἦσαν 8. Κατ' αὐτοὺς, θά ἔπρεπε νά ἐπαναληφθῇ τό θαῦμα τῆς «ἀπορροφήσεως» τῶν Ρωμαίων, ὥστε δέν χρειαζόταν ἄλλες θυσίες, παρά μόνον ἀναμονή. Ἔτσι, αὐτομάτως, οἱ Ἑλληνες θά ἀνασυστοῦσαν τὴν Αὐτοκρατορία, μέ τὴν Βασιλεύουσα, σάν νά μὴν εἶχε γίνει τίποτε... Ἐξ οὗ καὶ ἡ γνωστὴ ἀντίθεσις τῶν Φαναριωτῶν γιὰ τό 21!

Ἡ ἰδέα ἦταν μεγαλεπίβολη... Ἀλλά λιγώτερο ρεαλιστικὴ ἀπ' ὅ,τι φαινόταν... Διότι οἱ Ρωμαῖοι, στήν πραγματικότητα, δέν «ἀπορροφήθηκαν», πολιτικά τουλάχιστον. Μόνο πολιτιστικά... Διότι οἱ Τοῦρκοι ἦσαν βάρβαρος αὐθέντης, ἔτοιμος νά προβῇ σέ πρωτοφανεῖς σφαγές μέ τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία... Διότι ἡ διαφορά τῆς θρησκείας ἦταν ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἀπορρόφησί τους... Διότι τό μίσος ἦταν πολὺ μεγάλο γιὰ νά ἐξαφανισθῇ... Διότι οἱ Σλάβοι καὶ οἱ Σιωνισταὶ πάντα караδοκοῦσαν τὴν εὐκαιρία νά ἐξωθήσουν τὸν Δυνάστη ἐναντίον τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ: τοὺς Ἑλληνες... Διότι ἡ συμβίωσις τῶν Ἑλλήνων σάν μειοψηφίας ἡγετικῆς, μέ φανατικὲς καὶ μέ «ἀπωθημένα» πλειοψηφίες ἦταν ἀμφίβολη.

Υπῆρχαν ὑπὲρ καὶ κατὰ, ὅπως σέ κάθε πράγμα καὶ δέν εἶναι τοῦ παρόντος. Τό γεγονός εἶναι ὅτι ὁ Σιωνισμός τό ἤξερε καὶ ἀνησύχησε πολὺ. Ἡ παρουσία Σιωνιστῶν στίς δυτικὲς «καγκελλαρίες» πού γνώριζαν τὰ πράγματα, εἶναι ἀρκετὴ ἀπόδειξις ὅτι ὁ Σιωνισμός ἦταν καλὰ πληροφορημένος. Ἀλλωστε οἱ Φαναριώτες δέν ἔκρυβαν καθόλου τίς ἀπόψεις τους! Ὅλοι οἱ ἄγῳνες του θά πῆγαιναν χαμένοι. Ἐπρεπε ὅχι μόνον νά ἀποτύχη κάθε τέτοια ἰδέα, ἀλλὰ καὶ νά δοθῇ μία «ὀριστικὴ λύσις» στοῦ Ἑλληνικοῦ πρόβλημα «του», δεδομένου ὅτι ἤξερε, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον βέβαια, πὼς ἐάν δέν βρισκόταν λύσις γρήγορα, οἱ ἴδιοι ἄνεμοι πού αὐτός ἔσπειρε μέ τὰ κηρύγματα τῶν Μασωνικῶν Στοῶν, θά γίνονταν θύελλες στήν περίπτωσι τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ ἀπρόβλεπτα ἀποτελέσματα καί, ἴσως, μέ διαφυγὴ ἐλέγχου!

Ἡ Λύσις ἦταν γιὰ τὸ Σιωνισμό μία: Ἀμέσως τώρα Ἐπανά-

στασις! Διότι τό «κλίμα» τῆς ἐποχῆς ἦταν ἀντίθετο. Ἡ Εὐρώπη μόλις ἀναπνέει ἀπό τόν τρόμο τοῦ Ναπολέοντα καί τῆς Ἐπαναστάσεως... Ἡ Ἱερὰ Συμμαχία εἶναι στίς δόξες της καί οὐδέποτε θά βοηθηθῇ μιὰ Ἐπανάστασις ὅπουδῆποτε. Ἀντίθετα, θά βοηθήσῃ ἴσως τόν Σουλτᾶνο! Ἡ ἀποτυχία φαίνεται ἐξασφαλισμένη καί αὐτήν τήν φορά, θά φροντίσῃ ὁ Σιωνισμός νά εἶναι ὀριστική, διά τῆς ἀνυπαρξίας πλέον... Οἱ σφαγές θά εἶναι γενικευμένες σέ ὅλη τήν Αὐτοκρατορία καί ὄχι μόνο στήν ἐπαναστατημένη κυρίως Ἑλλάδα! Ὁ Σιωνισμός θά φροντίσῃ γι' αὐτό. Ὑπάρχει ἐπιστολή τοῦ Ἀρχιρραβίνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πού δίνει συμβουλές στό ποιμνίό του γιά τίς προφυλάξεις πού πρέπει νά λάβῃ «σέ περίπτωση σφαγῶν!» Ἡ σύμπτωση τῶν χρονολογιῶν (1820) εἶναι χαρακτηριστική! Γιά πᾶν ἐνδεχόμενον, ὁ Ἀγγλοεβραϊσμός φροντίζει, ὥστε ἡ Ἀγγλία νά ἐκδηλωθῇ ἀναφανδόν ἐναντίον κάθε τροποποιήσεως τῆς τετελεσμένης καταστάσεως (στάτους κβό), ὅπουδῆποτε στήν Εὐρώπη καί μπορεῖ κανεῖς νά ἔχῃ... ἐμπιστοσύνη στήν θηριωδία τῶν Τούρκων!

Στήν ἀπίθανη, περίπτωσι ὅμως, πού ἡ ἐπανάστασις θά ἐπιτύχαινε, πάλι ὁ Σιωνισμός ἔβγαине κερδισμένος... Γιατί στήν «καλύτερη» περίπτωσι ἡ Ἑλλάς θά γινόταν τό πολύ ἕνα Κρατίδιο, χωρίς δυνατότητες ἄλλης ἐπιβιώσεως ἀπό τήν προσκόλλησι στούς Ἰσχυροῦς, δηλαδή στήν... Ἀγγλία, τήν ὁποῖαν ἐλέγχει, ἐνῶ οἱ σφαγές θά μειώσουν στό ἐλάχιστο τόν Ἑλληνισμό τῆς Αὐτοκρατορίας, οἱ δέ ἐπιζῶντες — τό σπουδαιότερο — θά ἀποβλέπουν πλέον πρὸς «ἐλεύθερο» κρατίδιο καί ὄχι πρὸς τήν Πόλη καί τήν Εὐρασιατική Αὐτοκρατορία!

«Εἶναι ἀδύνατον γιά τό Σιωνισμό νά ἐπιτρέψῃ τήν ἀνασύστασι τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἰδίως στά ὅρια τῆς Ὁθωμανικῆς, διότι περιλαμβάνεται καί ἡ Παλαιστίνη, ὄνειρο αἰῶνιο ἐπιστροφῆς».

Ὁ συλλογισμός ἀποδείχθηκε σωστός. Πράγματι, ἡ Ἑλλάς ἔγινε κρατίδιο καί ὁ Ἑλληνισμός προσέβλεπε πιά στήν Ἀθήνα καί ὄχι στήν Βασιλεύουσα. Καί εἶχε στ' ἀλήθεια ἀποδεκατισθῇ. Καί — τό κυριώτερο — εἶχε προσκολληθῇ στίς ξένες δυνάμεις, πού τόν ὑπεχρέωναν πλέον σέ ὑπακοή! Δυνάμεις, πράγματι ἐλεγχόμενες πιά ἀπό τόν Σιωνισμό, μέσω τοῦ Κεφαλαίου, τῆς διεισδύσεως στό κράτος καί τοῦ ἐλέγχου τοῦ Τύπου!

Γιατί, χωρίς να παραδέχεται κανείς την άποψη αυτή (της ωθήσεως των Έλλήνων προς επανάστασι σέ τόσο ακατάλληλη γι' αυτούς στιγμή!), δέν μπορεί νά καταλάβη τό «σκεπτικό» των ύποστηρικτών της. Αντίθετα, ή βεβαιωμένη πιά επιρροή των Μασσωνικών Στοών στην Φιλική Έταιρεία, επικυρώνει τήν λογική της άπόψεως, ότι ή Έλλάς *οδηγήθηκε στην Έπανάστασι μέ σκοπό νά αποτύχη!* Από τους Μασσώνους πού εκμεταλλεύθηκαν τό ξύπνημα του Έλληνισμού καί μάλιστα ύποσχέθηκαν (Άρχεία της Παλλιγγεννεσίας π.χ.)... ξένη βοήθεια, τήν όποία ήξεραν σίγουρα ότι άπεκλείετο λογικά! Καί όλοι ξέρουν από ποιούς παίρνουν έντολές οί Μασσώνοι...

Πρίν δοθή τό μεγάλο Σύνθημα, μιά τελευταία άπόπειρα γίνεται από τήν Μασσωνία: Αντί νά άπορροφήση τήν Αυτοκρατορία ό Έλληνισμός, νά άπορροφηθι αυτός!

Έκμεταλλευόμενη τήν προσπάθεια προσεταιρισμού των Σλάβων καί των Βλάχων από τους Φαναριώτες, γιατί νά μήν καλλιεργήση τήν *Ιδέα της Ένώσεως όλων των Χριστιανών της Εύρωπαϊκής Τουρκίας, των Βαλκανίων, «σέ ένα» Κράτος αυτόνομο ή καί ανεξάρτητο άκόμη, όπου όμως οί Έλληνες, χωρισμένοι από τους άδελφούς της Μ. Άσίας καί της Πόλης, θά είναι μιά μικρή μειοψηφία* εμπόρων καί ναυτικών μέσα σέ μιά ένδοχώρα 10 εκατ. Σλάβων, Βλάχων καί Άλβανών. *Χωρισμένος στά 2 ό Έλληνισμός θά ήταν παντού μειοψηφία καί θά άπερροφάτο ίσως, ή θά τόν έσφαζαν!* Τέρμα στό πρόβλημα...

Η προσπάθεια γίνεται, μέσω του Ρήγα Φερραίου! Ο Ρήγας, άθώο θύμα καί μάρτυρας, είναι ένας άγνός Έλληνας ιδεολόγος, μέ Έλληνική μόρφωσι καί συνείδησι. Φλογερός καί πειστικός, έχει τό άνεκτίμητο τάλαντο της ποιήσεως. Δέν ξέρουμε λεπτομέρειες γιά τήν ζωή καί τίς επιρροές πού υπέστη στην Ίταλία καί στην Αυστρία! Ούτε πώς έρμήνευσε τήν Φαναριώτικη Ίδέα, πού είχε τήν εύκαιρία νά συναντήση στην Πόλη. Ξέρουμε όμως ότι *ήταν Μασσώνος...*

Τό γεγονός είναι ότι τά ποιήματα του καί ή «Χάρτα» του, μιλούν *γιά όλους τους Σκλάβους μαζί*, γιά όλα τά Βαλκάνια καί ή «Χάρτα» μιλάει γιά τό Μέγα Άλέξανδρο, τόν ένδοξο Έλληνα-«Μακεδόνα», πού όδήγησε Έλληνες καί βαρβάρους (Θράκες, Ίλλυρους, Σκύθες) στην πολιτιστική τροχιά καί στην δόξα... Ο «θούριος» του, άπευθύνεται στά «παιδιά μου καί όρφανά μου,

σκορπισμένα ἐδῶ κι ἐκεῖ» *Ἀπευθύνεται στοὺς Ἕλληνες, ἀλλὰ ὄχι μόνο σ' αὐτοὺς! Μιλάει στὰ Βυζαντινὰ πλαίσια ἀλλὰ τό Βυζάντιο δέν ὑπάρχει πλέον καί οἱ καιροί ἔχουν ἀλλάξει.*

Πράγματι, τό Βυζάντιο ἦταν κατὰ κάποιο τρόπο «πολυεθνικό» (καί σ' αὐτό οἱ Ἕλληνες πρῶτοι διδάξαντες!). Ἡ ἐποχή ὅμως τοῦ Ρήγα καί τῶν Φαναριωτῶν εἶναι ἐποχή γεννήσεως ἐθνικισμῶν, συνεπῶς ἐθνικῶν κρατῶν! Οἱ λαοί ἔτειναν πρὸς «συνοχή ὁμοιογενείας» καί ὄχι πρὸς «ὁμοσπονδίες».

Ἐφ' ὅσον λοιπόν καλλιεργήθηκε μιά τάσις ἀντίθετη μέ τό ρεῦμα, χωρὶς ἐμφανῆ οὔτε λογικό σκοπό, «ἄλλοι» πρέπει νά ἦσαν οἱ σκοποί! Ὁ «διεθνισμός» συμφωνεῖ βέβαια ἀπόλυτα μέ τό πνεῦμα τοῦ Μασσωνισμοῦ καί — ἀκόμη περισσότερο — τοῦ Σιωνισμοῦ. Δηλαδή ἓνας λόγος παραπάνω νά ὑποπτευθῇ κανεῖς «διπλές προθέσεις» καί ἰδίως τὴν ἄποψι πού ἀναπτύχθηκε ἥδη. Ἀλλωστε, τό περίεργο εἶναι ὅτι στὰ κείμενα τοῦ Ρήγα βρίσκονται καί πολλές φλογερές φράσεις πού ἀφοροῦν σέ ... κοινωνικά προβλήματα τῶν σκλάβων, ἄχρηστα καί ἐκτός τόπου καί χρόνου στὴν ρημαγμένη γῆ τῆς Ἑλλάδος! Αὐτό, ὄχι μόνον ἐπιβεβαιώνει τὸν ρόλο τοῦ θύματος, ἀλλὰ δημιουργεῖ καί μιά κάποια συσκότισι καί ἀποπροσανατολισμό σκοπῶν, πρᾶγμα ἄχρηστο γιὰ ὅσους θά ἤθελαν νά ἐπιτύχῃ πραγματικά ἡ Ἐπανάστασις, ἀλλὰ πολὺ χρήσιμο σέ ἀντίθετη περίπτωσι... Εἰκασίες, ἴσως σκεφθοῦν ἄρκετοί. Ἀλλὰ καί λογικά συμπεράσματα, μέ βάσεις, πού ἀποδείχθηκαν ἐκ τῶν ὑστέρων βásiμα, ἐνῶ ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἐναντίου δέν ὑπῆρξαν ποτέ!

Ἡ ἀπήχησις του εἶναι τεραστία. Ξυνάει τοὺς Ἕλληνες, ἀλλὰ καί τοὺς λοιποὺς Χριστιανοὺς: Τοὺς Σλάβους ἰδίως. Ἀλλὰ ἡ ἀναπάντεχη σύλληψις του ἀπὸ τοὺς Αὐστριακοὺς, πού τρέμουν τίς Σλαβικὲς τοὺς μειονότητες, ἡ ἐν ὀνόματι τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας παράδοσις του στοὺς Τούρκους καί, ἰδίως, τό μαρτύριο του, φέρνουν ἄλλα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὰ ἀναμενόμενα. Ὁ Ρήγας γίνεται Ἑλληνικὸ Σύμβολο καί ὁ ἀναβρασμός εἶναι τέτοιος, ὥστε ὁ κύβος ἔχει ριφθῇ: Ἡ Ἐπανάστασις θά γίνη, τώρα ἀμέσως, πρὸς μεγάλη ἀπελπισία τῶν Φαναριωτῶν καί χαρὰ τοῦ Σιωνισμοῦ πού τουλάχιστον, ἐπέτυχε νά θάψῃ ὀριστικά τό σχέδιο τοῦ Φαναρίου!...

Τὸν βασικό ρόλο στὴν προετοιμασία τῆς Ἐπαναστάσεως ἔπαιξε ἡ *Φιλικὴ Ἑταιρεία*. Ἦταν τυπικὸ παράδειγμα τῶν

διαφόρων Μυστικῶν Ἑταιρειῶν τῆς ἐποχῆς τῆς. Εἶναι ἡ ἐποχή τῶν «Καρμπονάρων», τῶν Ἀναρχικῶν, τῆς «Ἑταιρείας τῶν Δικαίων» (προδρόμων τοῦ μπολσεβικισμοῦ). Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία ἦταν ἡ μόνη πού εἶχε μόνον Ἐθνικὸ Σκοπὸ καὶ περιεχόμενο. "Ὅλες οἱ ἄλλες ἦσαν κυρίως παρακλάδια τῆς γέας (γιά τὴν ἐποχή) «δημοκρατικῆς ἀντιλήψεως» καὶ εἶχαν περιεχόμενο κοινωνικό, οἰκονομικό καὶ ἀντικαθεστωτικό. Ἀλλὰ καὶ ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία ἀναφέρεται σέ καθεστῶτα. "Ὅλες εἶχαν Σιωνιστικὴ προέλευσι... Ὁ Σιωνισμός, ἐκμεταλλευόμενος τὴν παρακμὴ τῶν Παλαιῶν Καθεστώτων καὶ τὴν ἄνοδο τοῦ Κεφαλαίου, ἐπετάχυνε μ' αὐτόν τὸν τρόπο τὴν πτώσι τῶν Μοναρχιῶν καὶ προετοίμαζε τὴν ἄνοδο «ἀντιπροσωπευτικῶν καθεστώτων», μέσω τῶν ὁποίων θὰ στερέωνε τὴν κυριαρχία του, ἀργότερα, ἐκμεταλλευόμενος τὸν πολυκομματισμό, τὸ χρῆμα, τὴν ἀναρχία, τίς κοινωνικὲς ἀντιθέσεις. (Βλ.: Τὰ Πρωτόκολλα Σιών). Ὁ ἔλεγχος ἡ ἦταν ἀπ' εὐθείας, μέ τὴν συμμετοχὴ Ἑβραίων στὴν διοίκησί τους ἢ, ὅπως στὴν περίπτωσι τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, μέσω τῆς Διεθνoῦς Μασσωνίας. Οἱ ἄγνοοι πατριῶτες νόμιζαν ὅτι εὔρισκαν τὴν... διεθνῇ συμπαράστασι στό ἔργο τους, ἐνῶ δὲν εὔρισκαν παρά τὴν διεθνῇ συνωμοσίᾳ!

Ὁ Σκουφᾶς, ὁ Ἀναγνωστόπουλος, ὁ Ξάνθος, ὁ Τσακάλωφ, ἦσαν Μασσῶνοι μέ πίστι καὶ ἱερό ἐνθουσιασμό! Γιά τὸ Ἔθνος... Καὶ ἐργάσθηκαν καλὰ. Ἡ ἐπανάστασις ὄχι μόνον ἐγινε γρήγορα ἀλλὰ πέτυχε κιόλας! Ἴσως αὐτὸς νὰ ἦταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους, γιά τοὺς ὁποίους καὶ οἱ τρεῖς ὑπῆρξαν θύματα συνωμοτικὰ ὀργανωμένης σιωπῆς καὶ λησμοσύνης! Ὁ ἄλλος λόγος ἦταν ἴσως ὅτι κάποια στιγμή κατάλαβαν τὸν ρόλο πού τοὺς εἶχαν βάλει νὰ παίξουν καὶ ἐπανεστάτησαν κατὰ τῶν «ἐν Σιωνισμῷ ἀδελφῶν» τους... Τὸ γεγονός εἶναι, ὅτι πέθαναν λησμονημένοι, σέ ἀπόλυτη πενία καὶ θὰ εἶχαν πεθάνει ἀπὸ πείνα — αὐτοὶ οἱ πρωτεργάτες τῆς ἐλευθερίας! — ἂν ὁ Καποδίστριας δὲν εἶχε προλάβει νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ ἄθλια σύνταξι... Στό «ξύπνημά» τους, τοὺς βοήθησε ὅπωςδῆποτε καὶ ὁ τρόπος μέ τὸν ὁποῖο εἶχε προδοθῇ ὁ Ρήγας.

Πρὸς κατάπληξι ὄλων, ἡ Ἐπανάστασις ὄχι μόνον ἐπέτυχε ἀμέσως ἐντυπωσιακὲς νίκες, ἀλλὰ καὶ συνέστησε «ἐλεύθερο κράτος» στὴν Νότιο Ἑλλάδα καὶ στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου! Καὶ ἀκόμη — τὸ σπουδαιότερο — βρῆκε ἀρχηγούς ἀξίας, πρᾶγμα

πού απέδειξε ότι η σπορά του Ἑλληνισμοῦ ήταν στὸν πυρῆνα της ἀτόφια καὶ ἀμόλυντη. Στρατηγοὶ σάν τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν Καραϊσκάκη, τὸν Ἀνδρουτσο, τὸν Μπότσαρη, τὸν Νικηταρᾶ δὲν βρίσκονται εὐκολὰ σὲ παρηκμασμένους λαοὺς! Οὔτε ἥρωες σάν τὸν Διάκο καὶ τὸν Παπαφλέσσα πού ἐπαναλάμβαναν τίς Θερμοπύλες μέ τὴν θυσία τους (ὁ πρῶτος μάλιστα στὸ ἴδιο μέρος!). Οὔτε ναυάρχους σάν τὸν Κανάρη, Μιαούλη, τὸν Τομπάζη, τὸν Κριεζῆ, τὸν Σαχτούρη, τὸν Ἀποστόλη, οὔτε τέλος ἡρωῖδες γυναῖκες σάν τὴν Μπουμπουλίνα καὶ τὴν Δέσπω Τζαβέλλα. Γιά νὰ μὴ μιλήση κανεὶς γιὰ «αὐτόχειρες-ὀλοκαυτώματος» σάν τὸν Θάνο Καψάλη στὸ Μεσολόγγι! Τέτοιοι ἡγέτες ἐξάπτουν τὸν φανατισμὸ τοῦ Ἔθνους σὲ ὑπέρτατο βαθμό.

Κανεὶς ἱστορικός δὲν ἔδωσε σημασία στὰ περίεργα λάθη καὶ ἀντιτιθέμενες διαταγές καὶ ἐντολές, πού κατέληξαν στὴν πρόωρη Ἐπανάστασι τῶν Ἡγεμονιῶν, μέ τὴν ἡρωϊκή, ἀλλὰ ἀνώφελη θυσία τοῦ *Ἱεροῦ Λόχου* καὶ στίς χωριστές — καταστροφές τοῦ *Γεωργάκη Ὀλυμπίου*, τῆς Ναούσης καὶ τῆς Ἀνατ. Μακεδονίας! Ἀπεδόθησαν σὲ ἔλλειψι συντονισμοῦ...

Θᾶπρεπε μᾶλλον νὰ ἀποδοθοῦν σὲ ὑπολογισμένο συντονισμό! Ἡ Μασσωνία παραμόνευε καὶ ἤξερε — ἀπὸ τὴν ἀφέλεια τῶν ἀγνῶν Φιλικῶν — κάθε σχέδιο καὶ κίνησι: Εἶναι γνωστὸ ὅτι *οἱ Τοῦρκοι ἦσαν προειδοποιημένοι* καὶ ἡ διοίκησις τῶν ἐπαναστατῶν τῶν Ἡγεμονιῶν πολὺ ἄπειρη... Ἀλλὰ ἐδῶ χρειάζεται ἐξήγησις:

Ἡ ἰδέα τῆς ταυτοχρόνου ἐπαναστάσεως στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Μολδοβλαχία-Ρωμυλία, Μακεδονία-Θεσσαλία, ἦταν μεγαλοφυΐς. Καὶ ὀφείλεται στὸν *Υψηλάντη*, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ εἶναι ἰδιαίτερα ἐξυπνος, εἶχε *μεγάλες ἐνοράσεις!* Φαναριώτης ὁ ἴδιος, ἤξερε τὸ «σχέδιο» καὶ κατὰ βάθος τὸ ἐκτιμοῦσε μόνο ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ πλευρά του. Ἦθελε δηλαδὴ νὰ ἀπελευθερώσῃ ὅλα τὰ Βαλκανικὰ ἱστορικά Ἑλληνικὰ ἐδάφη, ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες! Ἡ Μολδοβλαχία δὲν ἦταν «ἐλληνικὸ ἔδαφος», ἀλλὰ ἦταν αὐτόνομη, χωρὶς Τούρκους καὶ ὑπὸ τὴν προστασία τῆς Ρωσίας. Συνεπῶς, ἀπ' ἐκεῖ θὰ μπορούσε νὰ εἰσβάλῃ ὁ ὀργανωμένος «τακτικὸς στρατός» — ὁ Ἱερός Λόχος — καὶ νὰ πιάσῃ τοὺς Τούρκους σὲ «τανάλια» ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότο.

Καὶ διερωτᾶται κανεὶς «λογικά»: Ἐφ' ὅσον ὁ Ὑψηλάντης ἦταν κι αὐτὸς Μασσῶνος (ὅπως οἱ περισσότεροι Φαναριῶτες ἄλλωστε), ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε συνεννόησις μέ τοὺς ἄλλους ἡγέτες

καί μέλη τῆς «Φιλικῆς», ἦταν δυνατόν νά μήν τό μάθη ἡ Διεθνῆς Μασσωνία; Καί φυσικά ὁ Σιωνισμός; Καί, φυσικά πάλι, νά μή δράση; "Ὅποιος ἀμφιβάλλη εἶναι τουλάχιστον ἀθεράπευτα ἀφελῆς!

Τό γεγονός εἶναι πάντως ὅτι, μέ δικαιολογία τίς πρωτόγονες συνθηκες ἐπικοινωνιῶν τῆς ἐποχῆς, οἱ διαταγές γιά τόν συντονισμό τῶν δράσεων παντοῦ, ἤ ἀργησαν ἢ βιάσθηκαν. "Ετσι, τό σχέδιο τῆς ταυτοχρόνου ἐπαναστάσεως μεταβλήθηκε σέ... σταδιακή! "Ετσι, οἱ Τοῦρκοι μπόρεσαν, μέ τήν ἡσυχία τους, νά συγκεντρώσουν ὅσα στρατεύματα χρειάζονταν στόν Δούναβι καί νά λειώσουν τήν Ἐπανάστασι τῶν Ἑγεμονιῶν, στό Δραγατσάνι... "Ετσι, πάλι μέ τήν ἡσυχία τους, ἔστειλαν μετά ἓνα μέρος καί ἔπνιξαν τήν Νάουσα καί τήν Μακεδονία στό αἷμα καί «περίμεναν τά ὑπόλοιπα!»... "Ἄλλο ἂν τήν ἔπαθαν στήν Ἀλαμάνα μέ τόν Διάκο, στήν Γραβιά μέ τόν Ἀνδρουτσο καί στό Βαλτέτσι μέ τόν Κολοκοτρώνη. Σ' αὐτό δέν... φταῖνε οἱ Μασσῶνοι!

"Ετσι ἔσβυνε ὁ κίνδυνος νά ἐξαπλωθοῦν οἱ Ἑλληνικές ἐπιτυχίες πέρα ἀπό τά στενά ὅρια τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος, δινόταν ἓνα φοβερό πλῆγμα ἐξ ὑπαρχῆς καί μιά ἀφαίμαξις ἀνάλογη! Τό γεγονός — περιέργως; — ἔθαβε ὀριστικά τόν «κίνδυνο» τῆς ἐγέρσεως δικαιωμάτων τῶν Ἑλλήνων στίς Βαλκανικές περιοχές, στηριζομένων στίς παροικίες τους, καθώς καί τίς ἐνδεχόμενες φιλοδοξίες τους. «Πές μου ποιόν ὠφελεῖ αὐτό πού γίνεται, νά σοῦ πῶ ποιός τό κάνει», λέει ἡ λαϊκή σοφία...

Τό συμπέρασμα εἶναι ἀναμφισβήτητο: Μιά ἀκόμη προσπάθεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ νά βρῇ τήν γεωπολιτική του ὁλότητα, ἀπέτυχε χάρις στούς Σιωνιστάς, μέσω Μασσωνίας. Τό κόλπο θά ἐπαναληφθῇ τό 1901, στήν Μακεδονία, ἀλλά κι ἐκεῖ θά τήν πάθουν...

Συγχρόνως, οἱ σφαγές τοῦ Τουρκικοῦ ὄχλου καί ἡ φρικιαστική ἐκτέλεσις τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε' (τοῦ ὁποίου τό σῶμα διαπομπεύθηκε, ὅπως πάντα, ἀπό τούς Σιωνιστάς!), ἔδιναν τόν τόνο γιά μιά προσεχῆ ἐξασθένησι, ἂν μή ἐξαφάνισι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπό τήν Ἀσιατική κοιτίδα.

Εἶναι ἐπίσης πολύ χαρακτηριστική «σύμπτωση» ἡ δημιουργία κινήσεως... Κοινοβουλευτισμοῦ στήν Ἑλλάδα, τήν στιγμή

ἀκριβῶς πού οἱ στρατιωτικές ἐπιτυχίες τῆς Ἐπαναστάσεως καί ἡ διαφανεῖσα ἔλλειψις στρατοῦ ἀπό τὴν Τουρκία, ἔδειξαν πρὸς στιγμὴν τὸν ταχύ θρίαμβο τοῦ Ἑλληνισμοῦ! Τό γεγονός ὅτι οἱ κοινοβουλευτικές ἰδέες ἦλθαν ἀπο τοὺς γνωστούς ἐκ Δύσεως ὀρμωμένους «Ἑλληνόφραγκους» (ὅπως τοὺς ὀνόμαζε ὁ Λαός), πού ἦσαν, χωρὶς ἐξαίρεσι, Μασσῶνοι, δείχνει καθαρά τὸν σκοπὸ τῆς κινήσεως, παρ' ὀλίγον ἐπιτυχόντα ἄλλωστε!

Πράγματι, τί δουλειά μπορούσε νά ἔχη ἡ ἔννοια τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καὶ τῶν... πολιτικῶν κομμάτων καὶ ἀνταγωνισμῶν, σέ μιά χώρα πού εἶχε φθάσει στό ἔσχατο σημεῖο τῆς ἐξαθλιώσεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως; Πῶς ἦταν δυνατόν νά διεξαχθῇ ἕνας τρομερὰ ἄνιστος πόλεμος, μέ τὰ μετώπισθεν νά ἀλληλοσυγκρούωνται, νά ὑποβλέπωνται καὶ νά ἀσχολοῦνται μέ ἀξιώματα καὶ ρουσφέτια;

Εἶναι γνωστή ἡ ἀξιοθρήνητη «δράσις» τῶν λεγομένων «Ἐθνοσυνελεύσεων» κατὰ τὸν Ἀγῶνα! Στά «Ἀρχεῖα τῆς Παλιγγενεσίας» βρίσκει κανεὶς ὅλες τίς φοβερές καὶ καταπληκτικές λεπτομέρειες τῆς ἀβελτηρίας, τῆς ἀνοησίας, τοῦ τυφλοῦ πάθους καὶ ἐθνικῆς ἀναξιοπρεπείας καὶ ἀναξιότητος πού τίς χαρακτήρισαν!

Ἀλλά, ἐκ τῶν ὑστέρων, εἶναι προφανῆς ὁ σκοπός καὶ ἡ προέλευσις τῶν ἀθλιότητων αὐτῶν... Ὁ Χουρσέτι, ὁ Ὁμέρ Βρυώνης, ὁ Ἱμπραήμ μέ τοὺς Αἰγυπτίους του (μέ... Γάλλους ἀξιωματικούς!) εἰσέβαλαν καὶ λεηλατοῦσαν τὴν Ἑλλάδα, πνίγοντας τὸν Ἀγῶνα καὶ οἱ κ.κ. κοινοβουλευτικοί... φυλάκιζαν τὸν μόνο στρατηγὸ τῆς Πελοποννήσου, τὸν Κολοκοτρώνη στὴν Ἀκροναυπλία, μαζί μέ τὸν γιό του, τὸ Γεναῖο καί... δολοφονοῦσαν τοὺς στρατηγούς τῆς Ρούμελης Ἀνδρουῦτσο καὶ Καραϊσκάκη!

Εἶναι γνωστό πιά (ὅλοι οἱ ἱστορικοί, ὅπως ὁ Μαρκεζίνης, ὁ Δασκαλάκης, ὁ Φωτιάδης τό ἀναφέρουν) ὅτι ὁ Ὀδυσσεύς Ἀνδρουῦτσος δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν Γκούρα, ὄχι ἀπὸ... ἀντιζηλία, (ὅπως θέλουν νά μᾶς «διδάξουν» τὰ ἄθλια σιωνομασσωνικά βιβλία τῶν σχολείων «μας») ἀλλὰ κατὰ διαταγὴν τῶν κοινοβουλευτικῶν τῆς «Φραγκιάς» τοῦ εἰδους Μαυροκορδάτου καὶ σίας, στοὺς σκοποὺς τῶν ὁποίων εἶχε βιαῖα ἐναντιωθῇ ὁ στρατηγός!

Οἱ βρωμερές αὐτές, ὅσο καὶ ἀπόκρυφες σελίδες πού ἀμαυρώ-

νουν κοινοβουλευτικά τό 21, μόλις τώρα έχουν αποτολμηθῇ νά ἐρευνηθοῦν.

“Ὅσο γιά τόν θάνατο τοῦ Καραϊσκάκη, ὑπάρχει μιὰ ἱστορική μελέτη τοῦ Φωτιάδη, καταπέλτης, ἀλλά πού... δέν βρίσκεται εὐκολα σέ ἐποχές σάν τίς δικές μας. Πράγματι, στήν «ἄτυχη» μάχη τοῦ Φαλήρου, ὅπου, μετά τόν θάνατο τοῦ ἀρχιστρατήγου Καραϊσκάκη, δέν ἔμεινε στρατηγικό λάθος πού νά μή γίνη(!), «στρατηγός» βρέθηκε ὁ... “Αγγλος μασσῶνος Κόχραν καί ναύαρχος ὁ ὁμόφυλος καί ὁμοσυνάδελφος Τζώρτζς! *Καί ἡ πληγή τῆς σφαίρας πού σκότωσε τόν «Στρατάρχη τῆς Ρούμελης» ἦταν στήν... πλάτη... Καί οἱ Ἕλληνες βρέθηκαν, χειροπόδαρα δεμένοι, στά χέρια τῶν Μασσῶνων καί τῶν ἀφεντάδων τους Σιωνιστῶν!*

Ἦτο σκοπός ἦταν προφανῆς: Ὁ θάνατος τοῦ Ἀνδρούτσου καί ὁ χαμός τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, ἄφηναν μόνο τόν Στρατάρχη τῆς Ρούμελης Καραϊσκάκη, σέ ὁλόκληρη τήν ἡπειρωτική Ἑλλάδα. Οἱ ἱκανότητές του ἦταν πασίγνωστες — ἰδίως στούς ἐνδιαφερομένους! — ἀπό τό ἐγκώμιο πού τοῦ εἶχαν πλέξει Γάλλοι ἀξιωματικοί καί ἀπό τίς ἀναφορές τοῦ Ἀγγλου Μασσῶνου Κόχραν. Πολλές καί φοβερές οἱ «συμπώσεις» τέλος πάντων.

Ἀλλά δέν ἦταν μόνο στήν Ρούμελη ἡ τραγωδία. Στόν Μωριά τά ἴδια γίνονταν. Προφασιζόμενοι... ἀσέβεια τοῦ Κολοκοτρώνη καί τοῦ γιοῦ του Γεναίου πρὸς τό κοινοβούλιο (μέ υ!), ὁ μόνος ἱκανός νά ἀντιμετωπίσει τόν Ἱμπραήμ καί τόν τακτικό στρατό του, (πού πλαισιωνόταν ἀπό Γάλλους ἐξωμότες ἀξιωματικούς τοῦ Ναπολέοντος, διωγμένους ἀπό τήν βασιλική παλινόρθωσι στήν Γαλλία), φυλακίζόταν στήν Ἀκροναυπλία! Τότε, βρέθηκε ὁ ἥρωας *Παπαφλέσσας*. Κοινοβουλευτικός καί ραδιοῦργος ἐπὶ χρόνια, ἀλλά κατά βάθος τίμιος καί πατριώτης, εἶδε τήν ἀλήθεια ξαφνικά, σάν ἐπιφοίτησι τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Καί χωρίς νά ξεχάσει νά πῇ κατάμουτρα τήν ἀλήθεια στούς «ἐν ἁμαρτίαις» συναδέλφους του κοινοβουλευτικούς, μάζεψε 600 ἄνδρες καί πῆγε νά πεθάνῃ (ὅπως καί οἱ 300!) μπροστά στόν Ἱμπραήμ, καθυστερώντας τον δυό μέρες! Μὲ τήν θυσία του, ἔδωσε καιρό στούς ἀπλοῦς χωρικούς νά ἐπαναστατήσουν κατὰ τῶν μασσωνοσάπιων στό Ναύπλιο. Πανικόβλητοι αὐτοί, κατέφυγαν στά ... πλοῖα, ὑπὸ τήν προστασία τοῦ «ἀδελφοῦ» Τζώρτζς,

πού είχε άνανδρα εγκαταλείψει τό φλεγόμενο καί άνατινασσό-
μενο Μεσολόγγι καί τό όλοκαύτωμα τοῦ Καψάλη. Ἀλλά, μή
μπορώντας πιά νά κάμουν άλλοιῶς, ἀπελευθέρωσαν τόν «Γέρο
τοῦ Μωριᾶ».

Τότε ἔγινε ἀκόμη ἓνα θαῦμα. Μπροστά στόν Ἰμπραήμ, οἱ
κοτζαμπάσηδες τοῦ Μωριᾶ λύγιζαν. Βρέθηκε καί ἓνας καθαρός
προδότης, μέ μιᾶ μεγάλη «πατριά», ὁ Νενέκος. Προσκύνησε καί
αὐτό δημιούργησε μιμητάς. Ἀλλά ὁ Κολοκοτρώνης, μέ τόν
μικρό στρατό του κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε πρῶτα νά στερεώση τίς
πλάτες. Ζήτησε — καί πήρε — πλήρεις ἐξουσίες ἀπό τήν
«κυβέρνησι» καί τότε ἔβγαλε τήν πασίγνωστη κραυγή, πού
τράνταξε ὅλη τήν Ἑλλάδα: «*φωτιά καί τσεκούρι στούς προσκυνη-
μένους*!» Ὅλοι οἱ Νενέκοι πιάσθηκαν καί παλουκώθηκαν
ζωντανοί, τά σπίτια τους δημεύθηκαν καί οἱ γυναῖκες τους
ἀτιμάσθηκαν, σταλμένες μέ τήν βία στόν Ἰμπραήμ! Μέσα σέ
λίγες ἑβδομάδες, οἱ Ἕλληνες εἶχαν σταματήσει τούς Αἰγυ-
πτίους καί τά προσκυνήματα. (Ἀρχεῖα Παλλιγγενεσίας —
Ἡμερολόγιο Μακρυγιάννη). Τό «περίεργο» τῆς περιπτώσεως
εἶναι τό... ὄνομα τῆς πατριῶς τῶν προδοτῶν: Νενέκος. Γιατί τό
ὄνομα δέν εἶναι ἑλληνικό, ἀλλά μάλλον ἐξελληνισμένο ἐβραϊ-
κό!

Ἀλλά, παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Ἰμπραήμ ἦταν πανίσχυρος. Ὁ
Σιωνισμός φαινόταν ὅτι θά θριαμβεύσει...

Τήν στιγμή ἐκείνη, ἔγινε τό «γεγονός», πού ἀλλάζει τήν
Ἱστορία: Στήν Ἀγγλία, ἔπese κοινοβουλευτικά ὁ ὑποχείριος
τῶν Σιωνιστῶν Πρωθυπουργός *Κάσελρη* (ἀκόμη κι αὐτοί δέν
μποροῦν νά τά προλαβαίνουν ὅλα!) καί ἀνέβηκε ὁ *Γλάδστων*,
φιλέλληन καί μέ τήν ἄποψι ὅτι ἦταν καλύτερο ἡ δημιουργία ἐνός
μικροῦ δορυφόρου στήν νευραλγική αὐτή περιοχή, συνδυάζον-
τας καί τό ἠθικό ἔρεισμα, πού θά του ἀπέφερε τίς συμπάθειες
ὅλων τῶν — πολλῶν πλέον — φιλελληνικῶν κύκλων.

Ἡ στροφή τῆς Ἀγγλίας, ἔγινε πολύ γρήγορα καί μέ πολύ
λαϊκό ἔρεισμα ὥστε νά εἶναι ἐφικτή ἡ Σιωνιστική — Μασσωνι-
κή — ἀντίδρασις. Ἐπὶ πλέον, ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρολος
10ος, ἤθελε ἀπό καιρό νά ἀποκτήσῃ ἔρεισμα στήν Ἑλληνική
περιοχή, (ισορροπώντας τήν Ἀγγλική ἐπιρροή), ἐνῶ ἡ Τσαρι-
κή Ρωσία, μέ τόν Καποδίστρια, εὐνοοῦσε φυσικά καί τήν
Ἑλληνική Ὑπόθεσι καί τήν ἐξασθένησι τῆς Τουρκίας. Ἀπο-

τέλεσμα: Ἡ Ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος!

Πρέπει ἐδῶ νά σημειωθῇ κι ἄλλη μιὰ «σύμπτωσης». Στὴν Ρωσία, ὑπῆρχαν δύο τάσεις μεθόδων, μέ ἓνα σκοπό: τὸν διαμελισμὸ τῆς Τουρκίας. Ἀλλά ὑπῆρχαν δύο μέθοδοι, γιατί ὑπῆρχαν δύο εὐνοούμενοι ὑπουργοί: Ὁ Καποδίστριας, πού ἤθελε τὴν ρωσικὴ ἐπέμβασι καὶ ὁ Νέσελροντε, πού ἤθελε — ἔλεγε — νά γίνῃ αὐτὸ βαθμιαία, χωρίς ἐπέμβασι. Ὁ πρῶτος ἤθελε φυσικά τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος, ὁ δεῦτερος δὲν τὴν ἤθελε μέ κανένα τρόπο! Καὶ ἡ «σύμπτωσης» ἦταν ὅτι ὁ Νέσελρόντε ἦταν Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς. (Σερέπ Σπιρίντοβιτς “Secret World Government”, σελ. 65). Ὁ Τσάρος ἔκλινε τελικὰ ὑπὲρ τοῦ Νέσελροντε καὶ ὁ Καποδίστριας παραιτήθηκε κι ἔφυγε στὴν Γενεύη. Ἀλλά ἡ ἐπέμβασις τῶν Ἀγγλο-Γάλλων (γιά δικό του σκοπὸ ὁ καθένας!) ὑπεχρέωσε τοὺς Ρώσους νά τρέξουν κι αὐτοί, γιά νά μὴ μείνουν ἀπ’ ἑξῶ! Καὶ ἔγινε τό Ναυαρίνο...

Παρ’ ὅλο τό ξαφνικὸ τῆς ἐξελίξεως, ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲν ἀποτελοῦσε ἡττα γιά τὸν Σιωνισμό-Μασσωνισμό. Ἦταν «μὴ χειρόν-βέλτιστον» καὶ πραγματοποιήσις τοῦ δευτέρου ἐνδεχομένου τῶν... ἐναλλακτικῶν τους «λύσεων»!

Πράγματι, ὁ Ἑλληνισμὸς περιοριζόταν σὲ ἓνα μὴ βιώσιμο κρατίδιο, ἐξαθλιωμένο, μακριὰ ἀπὸ τὰ ζωτικὰ κέντρα του καὶ οἱ πάκτορες του Μασσῶνοι ἦσαν παντοῦ στὴν διοίκησι, ἐνῶ ἡ Ἀγγλία, μέ τὴν θυσία τοῦ πρώτου της «εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου» Βύρωνος καὶ τὴν ἀποφασιστικὴ τῆς ἐπέμβασι, ἔπαιρνε τὴν κηδεμονία τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ὅπως τὴν κηδεμονία τῆς Ἀγγλίας τὴν εἶχε ὁ Ἀγγλοεβραϊσμός...

Δὲν μπορεῖ κανεὶς νά κλείσῃ τό κεφάλαιο τοῦ 21, χωρίς νά ἀναφερθῇ στίς περίεργες «συμπώσεις» τῶν Ἑλληνικῶν πολεμικῶν δανείων: ... Οἱ πολεμικὲς ἀνάγκες τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔπρεπε νά καλυφθοῦν μέ δάνεια ἀπὸ τό ἐξωτερικό... Ποιοὶ ἄλλοι θὰ ἐδάνειζαν ἐκτός ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοεβραίους τραπεζίτες; Ἡ ὑπόθεσις τῶν δανείων αὐτῶν βρωμάει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τό τέλος. Οἱ τραπεζίτες ἔχουν βέβαια τὴν «καλὴ συνήθεια» νά ζητοῦν ἐχέγγυα γιά τὰ λεπτὰ πού... δὲν εἶναι δικά τους! Ἀλλά στὴν περίπτωσι τῆς Ἑλλάδος, ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο! Οἱ Σιωνισταὶ τραπεζίτες ζήτησαν — οὔτε πολὺ οὔτε λίγο — ὀλόκληρη τὴν Κορινθία, ὡς... ἰδιοκτησία — — ἐγγύησι τοῦ «δανείου» τους (Ἀρχ. Παλλιγγεν. σελ. 267. Ὑπόθεσις ἀδελφῶν

Ρικάρντο καί 'Ιακ. Σαμψών)!!! Περίεργη «σύμπτωσης» νά θέλουν τήν καρδιά τοῦ ἐλευθέρου κράτους σάν... ἰδιοκτησία καί περίεργα τά ὀνόματά τους, πού θυμίζουν κάτι τελευταῖες «συμπτώσεις» στήν Κύπρο! Καί αὐτό μέν δέν ἔγινε, ἀλλά πάντως, ἀπό τήν ὀνομαστική ἀξία τῶν «δανείων», ἔφθασαν σέ ἑλληνικά χέρια μόλις τό 1/3 καί σκόπιμα — πολύ ἄργά γιά οὐσιαστικά ἀποτελέσματα, ἐνῶ πληρώθηκαν ἀργότερα μέ ὅλους τοῖς Σιωνιστικούς τόκους τους! Χαρακτηριστικό ἄλλωστε παράδειγμα ὑπῆρξε ἡ ἀγορά τοῦ πρώτου τότε ἀτμοκινήτου πολεμικοῦ «Καρτερία», σιδερένιου, πού θά ἐξεμηνότιζε, μόνο του, εὐκολα τόν Αἰγυπτιακό στόλο, ξύλινο. Τό «Καρτερία» ἄργησε τόσο πολύ — μέ διάφορες προφάσεις γιά τά ἀπλήρωτα, λόγω ἀκριβῶς τῆς ἀργοπορείας τῶν δανείων! — ὥστε ἔφθασε... μετά τό τέλος τοῦ 'Αγῶνος! «Σύμπτωσης» κι αὐτό!...

Εἶναι χαρακτηριστικά ὅλα αὐτά τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖον ὁ ἐλέγχων τήν 'Αγγλία 'Α γ γ λ ο ε β ρ α ῖ σ μ ὀ ς, προσπαθοῦσε νά μᾶς ἐξουθενώσει οἰκονομικά καί νά μᾶς δέση χειροπόδαρά!

Γιά τήν ἀκρίβεια τῶν προαναφερθέντων ἰδοῦ τά ἐπίσημα ἔγγραφα:

'Αποσπάσματα ἀπό τά «'Αρχεῖα τῆς 'Ελληνικῆς Παλιγγενεσίας» (Τόμος Α', σελ. 164, 165, 227).

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ 6η

Προεδρία τοῦ κ. Πανούτζου Νοταρᾶ

Μετά τήν ἀνάγνωσιν τῶν χθεσινῶν Πρακτικῶν,

Α'. 'Ανεγνώσθη ἔγγραφον τοῦ 'Εκτελεστικοῦ ὑπ' ἀριθ. 19079, εἰς τό ὁποῖον ἐγκλείει δύο ἀντίγραφα ἐπιστολῶν τοῦ ἐν Λονδίνῳ κυρίου Ρικάρδου, διά τῶν ὁποίων προβάλλει νά προσδιορισθῇ ἐν μέρος ἐθνικῆς γῆς καί νά δοθῇ εἰς τοὺς δανειστάς ἡ ἐξουσία ἐπάνω εἰς αὐτήν, ἡ ὁποία πρέπει νά θεωρηθῇ ὡς ὠρισμένη διά τό κεφάλαιον τοῦ δανείου, καί νά σταλῶσι καί προϊόντα διά τήν πληρωμήν τοῦ τόκου. 'Αναφέρει, ἀκόμη, ὅτι οἱ δανεισταί δέν ἐμποροῦν ν' ἀποδεχθοῦν τὰς πράξεις τῶν δύο ἀπεσταλμένων ἐπιτρόπων 'Ιω. 'Ορλάνδου καί 'Α. Λουριώτου.

'Απόσπασμα τοῦ ἀπό 7 Δεκεμβρίου γράμματος τῆς ἐν Λονδίνῳ ἐπιτροπῆς, διά τοῦ ὁποίου ἐπέμφθη τό πρῶτον αὐτῶν

τῶν γραμμάτων (α).

Ἐπειδὴ ἔν ἀπὸ τὰ οὐσιώδη ἀντικείμενα, τὰ ὅποια θέλουν ἀπασχολήσῃ τὴν σκέψιν τῆς Ἑθνικῆς Συνελεύσεως, θέλει εἶσθαι καὶ ὁ τρόπος τοῦ νὰ λάβῃ τὴν ἀπαιτουμένην ὑπόληψιν τὸ ἑλληνικὸν δάνειον, διὰ νὰ ἐμπορέσῃ νὰ διαπραγματευθῇ καὶ ἕτερον νέον δάνειον ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος διὰ τὰς μεγάλας ἀνάγκας τοῦ ἔθνους, ἡ Διοίκησις ἔκρινε χρέος τῆς νὰ καθυποβάλῃ αὐτὰ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Συνέλευσιν καὶ συνιστᾷ συγχρόνως καὶ τὸν κύριον κόμητα Γάμπαν, ὅστις ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Διοίκησιν τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ κυρίου Ρικάρδου, καὶ ἔχει νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἡ εὐγενία τοῦ περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 10 Ἀπριλίου 1826

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Γκίκας Μπόταση

Ἀναγνώστης Σηλιωτάκης

Κωνστ. Μαυρομιχάλης

Ἰωάννης Κωλέττης

Ὁ Προσωρινὸς Γεν. Γραμματεὺς

(Τ.Σ.) Γ. Πραϊδης

(α) Ἀπόσπασμα τοῦ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1825 γράμματος τῆς ἐν Λονδίῳ ἐπιτροπῆς, δι' οὗ ἐπέμφθη τὸ γράμμα τοῦ Ρικάρδου καὶ Σαμψὼν Ἰακώβου.

Περικλείεται ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς τῶν δανειστῶν μας κ. Ρικάρδου (καὶ Σαμψὼν Ἰακώβου) τὸ πρωτότυπον τῆς ὁποίας ἐστάλη διὰ τοῦ ναυαγῆσαντος ἑλληνικοῦ πλοίου τοῦ καπ. Δημητρίου Μιαοῦλη. Τὸ ζήτημά των, κατ' αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, θέλει σᾶς φανῇ βάρυ· σᾶς φανερώνομεν δέ, ὅτι ζητήσαντές τους καθαρωτέραν ἐξηγήσιν, ἐπληροφορήθημεν, ὅτι αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦν ἄλλο, παρὰ νὰ βάλῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των ἔν προσιωρισμένον μέρος ἑθνικῆς γῆς, μὲ τὰ προϊόντα τῆς ὁποίας νὰ πληρῶνται χρονικῶς τὸ διάφορον ἢ μέρος τοῦ διαφόρου τοῦ δευτέρου δανείου. Τοῖς ἐπαραστήσαμεν, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ διοίκησις ὑπεχρέωσε δι' αὐτὸ τὸ δάνειον, τὸ ὅποιον, ἀπὸ τὰ 55½ κατήντησεν εἰς τὰ 18, καὶ νὰ εὐκολυνθοῦν τὰ μέσα διὰ νέον δάνειον, διότι, λέγουσιν, τότε τὸ ἐδῶ κοινὸν ἡμπορεῖ νὰ συλλάβῃ ἐμπιστοσύνην. Ὅθεν, παρακαλεῖται ἡ σεβ. Διοίκησις νὰ σκεφθῇ βαθέως καὶ περὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου κεφαλαίου καὶ νὰ τὸ ἀποφασίσῃ τὸ ὀγληγορώτερον, δίδουσα τὴν συγκατάθεσιν

της, διότι αυτό θέλει εἶναι ἐν πολλά ἐπιτήδειον μέσον διά νά
 ἀναστερεωθῇ ἡ ἐθνική μας ὑπόληψις καί διά νά εὐκολυνθοῦν καί αἱ εἰς
 τά ἐνταῦθα πράξεις μας.

Ἰσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ
 Τῇ 10 Ἀπριλίου 1826 ἐν Ναυπλίῳ
 Ὁ Προσωρινός Γενικός Γραμματεὺς
 (Τ.Σ.) Γ. Πραΐδης

Χωρίς σχόλια!

Τό «διάλειμμα» τοῦ Ι. Καποδίστρια

Ἡ Ἑλλάδα ἐλεύθερη καί «ἀνεξάρτητη», ἔμενε τώρα νά τήν ... διανείμουν στούς τρεῖς «σωτήρες»! Ὁ ἕνας, ἡ Γαλλία, βρέθηκε μέ τήν ἐπανάστασι τοῦ 1830 στήν ἀγκαλιά καί ἐξουδετερώθηκε διπλωματικά, προσωρινά τουλάχιστον. Δύο ἀντίπαλοι εἶναι χειρότεροι ἀπό τρεῖς, καμμιά φορά. Οἱ Ἀγγλοι, ισχυρότεροι καί μέ πρωτοβουλία, ἔψαχναν νά βροῦν ὑποχείριο βασιλέα, ἀνάμεσα στούς Εὐρωπαίους πρίγκηπες. Ἀλλά, περίεργο, κανένας δέν δεχόταν! Καί ἡ ἀναρχία εἶχε ἀρχίσει στήν Ἑλλάδα ἤδη. Στήν Ἑλλάδα πού, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν τά ἀπομνημονεύματα τοῦ Μακρυγιάννη καί τά ἀρχεῖα, εἶχε μείνει μέ 1 περίπου ἑκατομμύριο κατοίκους (σέ 10 ἑκατ. Ἕλληνες!) ἀπό τοὺς ὁποίους μόνον 1 (ἕνας!) γηγενῆς εἶχε πανεπιστημιακό δίπλωμα καί 978.000 περίμεναν οἰκονομική ἀρωγή ἐπιβιώσεως ἀπό τήν κυβέρνησι!

Τό ἀπρόσμενο γεγονός ὑπῆρξε ἡ ἔλευσις τοῦ Καποδίστρια ὡς «Προσωρινοῦ Κυβερνήτου». Ἡ ἀδυναμία ἐξευρέσεως ἄλλου καί τό ἐπείγον τῆς ὑποθέσεως, ἔκαμαν τήν Ἀγγλία νά δεχθῇ τήν λύσι αὐτή.

Ἡ περίοδος Καποδίστρια ὑπῆρξε ἡ μόνη Ἑθνικὴ περίοδος τῆς Νέας Ἑλλάδος! Εἶναι ἡ μόνη στιγμή πού τό Κράτος ἀσχολεῖται

μόνο μέ τό 'Εθνικό συμφέρον καί θέτει τίς βάσεις τῆς ἀναδημιουργίας! Πολιτικαντισμοί καί κόμματα μπαίνουν στό περιθώριο καί — ἰδίως — ὁ Μασσωνισμός παραλύει, δεδομένου ὅτι ὁ «ὑπουργός τοῦ Τσάρου» ἤξερε καλά τά θέματα αὐτά!

Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ Σιωνισμός τρομάζει... Ἡ τσαρική Ρωσία εἶναι ὁ πρῶτος ἐχθρός (θά τῆς ἐτοιμάσῃ τήν Ἐπανάστασι τῶν Μπολσεβίκων!) καί ἡ ἰδέα ὅτι ὁ γνώστης καί ὑποστηρικτής τῆς Καποδίστριας, μπορεῖ νά ἀναδημιουργήσῃ τόν Ἑλληνισμό, τοῦ εἶναι ἀνυπόφορη!

Μέ τό πρόσχημα τῆς Ρωσικῆς ἐπιρροῆς στήν Μεσόγειο (παλαιό καί... νέο ἐπιχείρημα γιά τοὺς «συμμάχους μας»!) ὁ Σιωνισμός δέν δυσκολευεῖται νά πείσῃ τήν Ἀγγλία νά ὑποστηρίξῃ τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Καποδίστρια, δηλαδή τοὺς Μασσώνους Κωλέττη καί Σία! Οἱ «συνταγματικοί» ἔκαναν ταραχές ἐν ὀνόματι τῶν... «ἀπαραιτήτων ἐκλογῶν», μέ εὐκόλα θύματα τοὺς ἀμορφώτους ἢ τοὺς πληρωμένους...

Εἶναι πολύ... συμπτωματική ἡ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια ἀπό δύο γνωστοὺς γιά τόν συνδεσμό τους μέ τήν Ἀγγλία «κοτζαμπάσηδες». Ὁ Σιωνισμός-Ἀγγλοεβραϊσμός ἤξερε καλά, πῶς μόνο νεκρός θά ἐξέλειπε ὁ Κυβερνήτης-Πατριώτης! Καί ὅλα μπῆκαν στόν Σιωνιστικό δίαυλο» ἀλί... γιά ἓνα τουλάχιστον διάστημα...

«Δρυός πεσούσης, πᾶς τις ξυλεύεται», λέει τό ἀρχαῖο μας ρητό. Μέ τήν ἐξαφάνισι τοῦ κατά τήν Ἀγγλία «ρωσοφίλου» Καποδίστρια, οἱ... ἐλευθερίες εἶχαν ἀποκατασταθῇ μέ τά κόμματα καί τόν θιασο τῶν Κωλέττηδων, τῶν Μαυροκορδάτων καί τῆς Μασσωνικῆς κλίκας τοῦ Σιωνιστικοῦ θεάτρου! Ὑπῆρχε τό «Ἀγγλικό» κόμμα, τό «Ρωσικό» κόμμα (ἐπανάληψις τῆς Ἱστορίας) καί τό «Γαλλικό» κόμμα (κι αὐτό ἐπαναλαμβάνεται!). *Ἑλληνικό κανένα!*

Τί «σύμπτωσις»...

Ἡ ἀπόκρυφη τραγωδία τοῦ Ὁθωνος...

Ἡ περίοδος τοῦ νεαροῦ μαρτυρικοῦ βασιλέως Ὁθωνος, χαρακτηρίζεται ἀπο δύο περιόδους: Ἡ πρώτη (ἐκείνη ὅπου ἐπιμένουν ὅλοι) εἶναι ἡ περίοδος τῆς νεότητος, τῶν σφαλμάτων τῆς ἀπειρίας καί τῆς προσαρμογῆς, τῆς μισητῆς Ἀντιβασιλείας. Ἡ δεύτερη (ἡ λιγώτερο γνωστή) εἶναι ἡ περίοδος τῆς ἀφομοιώσεως, τοῦ ἐνστερνισμοῦ τῆς Μεγάλης Ἰδέας, καί — κυρίως — τῆς ἀντιλήψεως τῆς πραγματικῆς καταστάσεως. Αὐτή θά γίνη καί ὁ τάφος του. Λίγοι Ἕλληνες μαθαίνουν (τά σχολεῖα δέν... διακινδυνεύουν!) τόν Ἀγῶνα γιά τήν Μεγάλη Ἰδέα, πού ἔδωσε — μόνος του! — ὁ τραγικός βασιλέας, ἐναντίον τοῦ Ἀγγλοεβραϊσμοῦ καί τοῦ μασσωνισμοῦ...

Τό σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ γιά τόν Σιωνισμό, ἔδωσε ἡ στάσις τοῦ Ὁθωνος στόν ρωσοτουρκικό πόλεμο τοῦ 1837: Γιά πρώτη φορά, ὁ Ὁθων κινεῖται διπλωματικά καί ἀπειλεῖ τήν Τουρκία... Ζητεῖ τήν Θεσσαλία! Οἱ Ἀγγλοι τοῦ ἔκοψαν τή φόρα ἀμέσως, ἀλλά κατάλαβαν τότε, πώς μόνον... «ἡ ἀποκατάστασις τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν μέ ἀντιπροσωπευτική κυβέρνησι» θά ἔλυνε τό πρόβλημά τους!

Βέβαια, ὁ Ἀγγλοεβραϊσμός βασικά, ἀλλά καί οἱ «συνάδελφοι» τῆς Γαλλίας καί τῆς Αὐстроουγγαρίας (ἡ ὁποία ἔχει πάντα

βλέψεις πρὸς τὴν Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ «βγῇ» στὴν Μεσόγειο) οὔτε κουβέντα ν' ἀκούσουν γιὰ ἑδαφικὴ ἐπέκτασι τῆς Ἑλλάδος! Γιατί εἶχαν ἀγωνισθῇ τόσον καιρό;

Καί... συμπτωματικά, ἀπὸ τὸ 1838 ἀρχίζουν οἱ... δημοκρατικές ἀνησυχίες, πού θά ἀποκορυφωθοῦν μέ τὴν περίφημη σύσκεψι τοῦ Κωλέττη, τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ τοῦ Καλλέργη (ἀφελοῦς θύματος, στὸν ὁποῖο χρωστοῦμε τὴν ἀποκάλυψι τῆς τραγικοκωμωδίας — («Ἀπομνημονεύματα») στὸ σπίτι τοῦ... Λάβουνς, Ἕγγλου πρέσβεως καὶ Μασσώνου μεγάλου βαθμοῦ! Ἀπὸ τὴν σύσκεψι αὐτῇ, θά βγῇ ἡ «ἐπανάστασις» τοῦ 1843 (τῆς ὁποίας τὸ εἶδος ἀποκαλύπτει ὁ Καλλέργης ἀργότερα, ὅταν ἐπιτέλους κατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο!) καὶ ἡ Θεσμοποίησις τοῦ Διχασμοῦ, μέ τὴν ἐπανεμφάνισι τῶν κομματικῶν σπαραγμῶν καὶ τὴν ἀκυβερνησίαν... Ὁ Σιωνισμός εἶχε ἀποκαταστήσει τίς λαϊκές θελήσεις! (Γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν περίοδο, ὁ Παπαρρηγόπουλος, ὁ Μαρκεζίνης, ὁ Δασκαλάκης, ὁ Φωτιάδης καὶ ὁ Βερναρδάκης, μᾶς δίνουν ἀνεκτίμητες καὶ γλαφυρές λεπτομέρειες!).

«Ὁ κοινοβουλευτισμός τῶν κοτζαμπάσηδων καὶ τῶν Μασσώνων» εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξασθένησι τῆς ἡδὴ ἐξαθλιωμένης χώρας, ἀλλὰ δέν ἐπηρέασε τὸ Μεγαλοϊδεατισμὸ τοῦ Ὅθωνος. Συνεχῶς πιέζει καὶ κατορθώνει νὰ προωθῇ τὴν δημιουργία ἀξιωμαχοῦ Στρατοῦ καὶ Στόλου καί, ἰδίως ἐπισκέπτεται τὴν Τουρκία, ὅπου ἐμφανίζεται ὡς Προστάτης τοῦ Ἀσιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Ὁ Ἀγγλοεβραϊσμός, ἀπ' ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ, ἔχει ἀποφασίσει τὸ τέλος του. Περιμένει μόνο τὴν εὐκαιρία, πού θά τοῦ δοθῇ κατὰ τὴν τραγικὴν περίοδο 1853-1854, μέ τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο. Ὁ Ὅθων θέλει νὰ ἐπέμβῃ! ἔχει Στρατὸ καὶ Στόλο ἰδίως, ἐνῶ ἡ Τουρκία δέν ἔχει τίποτε, σέ σημεῖο πού οἱ Ἀγγλογάλλοι... πολεμοῦν γι' αὐτήν! Ἡ κατάληψις τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείρου (καὶ ποίος ξέρει;) ἦταν παιγνίδι, διότι δέν ὑπῆρχε καθόλου Τουρκικὸς Στρατός ἐκεῖ... Ἀλλὰ ὑπῆρχαν οἱ Ἀγγλοὶ καὶ ὁ Σιωνισμός. Ἀφοῦ ὁ Ὅθων δέν ἐπαιρνε ἀπὸ λόγια, θά ἔπαιρνε ἀπὸ Εἰσβολή, Κατοχή, Παράδοσι τοῦ Στόλου καὶ βομβαρδισμό τῶν Ἀθηνῶν! Καὶ ἔξωσι...

Γιὰ πρώτη φορά — ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολὺ — ὁ Λαὸς μας τότε κάτι κατάλαβε... Καὶ ὅταν πῆραν τὸν Βασιλέα ἐξορία, ἔβλεπε νὰ μπαρκάρῃ τὸ Ὅραμα τοῦ Πατριωτισμοῦ...

‘Ο θρίαμβος τῆς «Προστασίας»..

‘Η περίοδος πού ἀκολούθησε, μπορεῖ νά χαρακτηρισθῇ ὡς «Μαύρη Περίοδος» τοῦ Νέου Κράτους. ‘Από τό 1860 ὡς τό 1910 — 50 ὁλόκληρα χρόνια, τό 1/3 τῆς ὑπάρξεώς του! — ἡ ‘Ελλάς καί ὁ ‘Ελληνισμός θά παραδέρνουν σέ ἀλληλοσπαραγμούς, διαιρέσεις, μίση, πάθη, κομματισμούς, πού ὄχι μόνον θά τόν φέρουν στίς ταπεινώσεις τοῦ 97, τοῦ Οἰκονομικοῦ ‘Ελέγχου καί τοῦ «Κρυφοῦ Μακεδονικοῦ ‘Αγῶνος», ἀλλά θά ἐμποδίσουν τήν οἰκονομική ἀνάπτυξι (παράλληλη μέ τήν τότε ἀναπτυσσομένη Δύσι), σκάβοντας ἔτσι τήν ἄβυσσο πού καί σήμερα ἀκόμη χωρίζει τήν ‘Ελλάδα ἀπό τήν Δύσι! 50 χρόνια χαμένα, ἀλλά ὄχι γιά ὅλους...

Εἶναι γνωστή πλέον (ἀπό ὅλους τοὺς ἱστορικούς μας) ἡ «σύμφωνία» τῆς ἀναρρήσεως τοῦ πρίγκηπος τῆς Δανίας Γεωργίου στόν ‘Ελληνικό Θρόνο. ‘Ο Οἶκος τῆς Δανίας εἶναι παρακλάδι τοῦ Οἴκου τῆς ‘Αγγλίας. Γιά τήν «συγκατάθεσι» της, ἡ ‘Αγγλία ἀπαιτεῖ — καί παίρνει — τήν ὑπόσχεσι τοῦ νεαροῦ καί ἀπείρου πρίγκηπος, νά ἀσχοληθῇ μέ τά τοῦ νέου Οἴκου του μόνον, χωρίς «ἐξωτερικές βλέψεις!»! ‘Αντάλλαγμα καί «στάχτη στά μάτια»: τό «δῶρο» τῶν ‘Ιονίων Νήσων...

‘Ο νεαρός βασιλεὺς θά χρειασθῇ πολὺν καιρό ὥσπου νά

εγκλιματισθῇ, νά ἀφομοιώσῃ τὰ θέματα καί νά ἀντιληφθῇ τήν πραγματικότητα. Καί ὅταν τήν ἀντιληφθῇ καί θελήσῃ νά δράσῃ ἀντίθετα, θά δολοφονηθῇ!

Πρός τό παρόν, ἡ Ἀγγλία καί οἱ «Κηδεμόνες» δέν ἔχουν λόγους νά ἀνησυχοῦν... "Ὅλα ἐξελίσσονται «ὀμαλά»: Οἱ «προεστοί-Μασσῶνοι» κυβερνοῦν ἐναλλάξ, οἱ ἐκλογές διχάζουν καί παθιάζουν τόν Λαό, τὰ λιγοστά χρήματα ξοδεύονται σέ ἐκλογικές καί ψηφοθηρικές ἀνάγκες.

Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἡ Ἑλλάς χάνει τήν εὐκαιρία νά προσπαθῇ ν' ἀκολουθήσῃ τήν βιομηχανική ἐπανάστασι, πού ἡ Δύσις ἀρχίζει τό 1840 καί ἰδίως, ἀπό τό 1860 καί πέρα. Ἴσως νά μήν εἶναι θεληματικό «ἔργο» τοῦ Σιωνισμοῦ (ἂν καί λογικά θά ἔπρεπε νά ἀντιταχθῇ) ἀλλά πάντως εἶναι «πάρεργο» καί ἀποτέλεσμα τοῦ πεπρωμένου πού τῆς εἶχε ἐτοιμάσει! Ἡ «Ψωροκώσταινα» θά γίνῃ ἔκτοτε — (καί ὡς τό 1970!) ἡ προσωποποίησις τῆς ἀπάτης τῶν ἀνικάνων καί «ἐκλογοπροβλήτων» ἡγετῶν εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Γιατί δέν ὑπάρχει πλοῦτος, λένε. Ὁ πλοῦτος ὑπῆρχε καί ὑπάρχει. Ἀλλά ποιός θά τόν ἀξιοποιήσει; Καί ποιόν συνέφερε ἡ ἀξιοποίησις; Τούς ξένους; Ὅχι βέβαια, γιατί θά ἔχαναν ἐμπόριο. Τούς Πολιτικούς τῆς Ἑλλάδος; Ὅχι βέβαια γιατί οἱ Ἕλληνες θά ἀποκτοῦσαν μόρφωσι καί αὐτοτέλεια. Ζήτω ἡ «Ψωροκώσταινα»!

Μόνος κεραυνός: Ὁ ρωσοτουρκικός πόλεμος τοῦ 1877 καί ἡ Συνθήκη τοῦ Ἀγ. Στεφάνου μέ τήν Μεγάλῃ Βουλγαρία! Ὁ Ἑλληνισμός ξυπνάει, σέ σημεῖο πού δέν μποροῦν νά τόν σταματήσουν, ἰδίως ἐφ' ὅσον καί... ἡ Ἀγγλία ἀντιτίθεται στόν ρωσικό θρίαμβο. Ἐνα «ξεροκόμματο» θά τοῦ δοθῇ στό Συνέδριο τοῦ Βερολίνου: ἡ Θεσσαλία θά τόν χορτάσῃ καί θά τόν κοιμήσῃ γιά ὅσο χρειάζεται! Χρειάσθηκε ὁμως ἡ ἐπιμονή τοῦ Μπίσμαρκ γιά νά καμφθῇ ἡ Ἀγγλία, ὑποκινουμένη ἀπό τόν Ἑβραῖο Ντισραέλι. Εἶναι ἐπίσης γνωστή ἡ ταπείνωσις τῆς Ἑλλάδος ἀπό τήν Ἀγγλία τοῦ Πάλμερστον, μέ τό ἐπεισόδιο τοῦ Ἑβραίου Πατισίφικο...

Γιά τόν Ντισραέλι, τόν Ἑβραῖο πρωθυπουργό τῆς Ἀγγλίας, ὑπάρχουν ἄφθονα στοιχεῖα πού ἐπιβεβαιώνουν τήν Σιωνιστική ἰδεολογία του (Σερέπ-Σπιρίντοβιτς: «Ἡ Ἀόρατη Κυβέρνησις τοῦ Κόσμου», 1926, σελ. 106). Ὁ Ντισραέλι ἦταν προστατευόμενος τοῦ Ρότσιλντ, βασικοῦ οἰκονομικοῦ δικτάτορος τοῦ

Σιωνισμού. Ἡ ἀντίδρασίς του γιά ὅποιαδήποτε ἐδαφική παρα-
χώρησι πρὸς τὴν Ἑλλάδα, εἶναι συνεπῆς μέ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ
Σιωνισμού ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμού.

Ὅσο γιά τὴν ὑπόθεσι τοῦ Νιὸν Πατσίφικο, χρησιμοποιοῖθη-
κε σάν μιὰ ἀκόμη εὐκαιρία ταπεινώσεως τοῦ Ἑλληνισμού, στοῦ
πρόσωπο τῆς πρωτοφανοῦς ταπεινωτικῆς τελετῆς πού μᾶς
ἐπέβαλαν οἱ Ἀγγλοεβραῖοι στοῦ Ζάμπειο (ὑποστολή τῆς ἑλλη-
νικῆς σημαίας καὶ ἄλλα τέτοια!)...

Ἡ «εὐκαιρία» ὅμως δέν πρέπει νά πάη χαμένη γιά τόν
Σιωνισμό: Ἡ διπλωματική ἡττα τῆς Ρωσίας τοῦ ἔδωσε μιὰ
πρώτη ἱκανοποίησι. Ἡ δημιουργία τοῦ «*Βουλγαρικοῦ Κομιτά-
του*» (παραρτήματος τῶν Μασσωνικῶν Στοῶν τῆς Ἑλευθερίας
τῶν Λαῶν) θά τοῦ δώσῃ μιὰ ἀνέλπιστη ψυχολογική εὐκαιρία
Ἀπογοητευμένοι οἱ Βούλγαροι, θά μπορέσουν νά ξεσπάσουν
στά Ἑλληνικά Κέντρα τῆς Ρωμυλίας μέ τίς σφαγές τοῦ 1882-83,
ἐκμηδενίζοντας ἓνα βασικό κλάδο τοῦ Ἑλληνισμού! Ποιός ν'
ἀντιδράσῃ;

(Ὅποιος ἀμφιβάλλει γιά τὴν προέλευσι καὶ τοὺς «ἐμπνευ-
στάς» τοῦ Βουλγαρικοῦ Κομιτάτου, ἄς θυμηθῇ ὅτι κατὰ τόν
Μακεδονικό Ἀγῶνα τοῦ 1900-1908 ἡ ὑποστήριξις τῶν Βουλγα-
ρικῶν «δικαίων» ἐγίνε ἀπὸ γνωστούς Μασσῶνους πολιτικούς,
δημοσιογράφους καὶ ἀπὸ Ἑβραίους συγγραφεῖς... Ὅτι οἱ
ἀρχηγοὶ τοῦ «Κομιτάτου» ὀνομάζονται *Τζότζεφ(!)* καὶ... *Γιάγκωφ*
(ἐμφανῶς ἐκβουλγαρισμένα ἐβραϊκά ὀνόματα)! Καί, παρεπι-
πτόντως εἶναι καὶ *Μασσῶνοι*... Ἀς θυμηθῇ ἐπίσης ὅτι, βλέπον-
τας τὴν ἐπιρροή τῶν Μασσῶνων ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων, ὁ βασι-
λεὺς Κωνσταντῖνος προσπάθησε νά δημιουργήσῃ... Μασσωνική
Στοά Ἑλληνικῆς Ἐπιρροῆς (!) ὡς ἀντιστάθμισμα τοῦ Κομιτά-
του μέσα στὴ Μασσωνική Διεθνή. Τὴν «Πατριωτική Στοά» αὐτὴ
τὴν ἀνέθεσε σέ δύο ἐμπίστους του: τόν ἀντισυνταγματάρχη Ἰ.
Μεταξᾶ καὶ τόν ὑποστράτηγο Βικ. Δούσμανη. (μετέπειτα ἐπιτε-
λάρχες τῶν Βαλκανικῶν!). Ἀς θυμηθῇ ἀκόμη, ὅτι μετὰ τίς
σφαγές τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ Βουλγάρους καὶ Τούρκους τό 1904,
ἐγκαθίστανται πέντε διοικητές-νομάρχες ἀπὸ τοὺς Δυτικούς
«πρὸς προστασίαν τῶν χριστιανῶν». Εἶναι ὅλοι Μασσῶνοι ἢ
Ἑβραῖοι. Καί ὁ σκοπός τους, ὅλων, εἶναι ἡ «ἀνεξάρτητη
Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου, μέ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ τοὺς Ἑ-
βραίους τῆς κυριάρχους!

Ὁ Χ. Τρικούπης ὑπῆρξε τὸ μόνο φωτεινὸ διάλειμμα τῆς «Μαύρης Περιόδου». Ἦταν ὁ μόνος πού προσπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν οἰκονομικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλλάδος! Ἡ πατριωτικὴ του προσπάθεια ἦταν, ἐκ τῶν προτέρων, καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία. Ὑπὸ τὴν σκέπη τοῦ «κοινοβουλευτισμοῦ», οἱ δημαγωγοὶ ἀντίπαλοί του — καὶ ἰδίως ὁ φαυλότατος ἐκεῖνος Δηληγιάννης! — ἦταν εὐκολο νὰ τὸν ἀνατρέψουν. Ἰδίως ἐφ' ὅσον ἡ προσπάθεια ἦταν δυσανάλογα μεγάλη γιὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς χώρας καὶ οἱ Ἀγγλοεβραῖοι τραπεζίτες εἶχαν... προθυμοποιηθῇ νὰ δώσουν «δάνεια», τὰ ὁποῖα ἐζητήσαν χωρὶς καθυστερήσεις καὶ ἀναβολές, προκαλώντας τὴν περίφημη πτώχευσι, καὶ, ἰδίως, τὸν *Διεθνῇ Οἰκονομικὸ Ἐλεγχον*, πού μᾶς ἔρριξε χειροπόδαρα δεμένους στοὺς δανειστάς μας Ἀγγλοεβραῖους Σιωνιστάς!

Γιὰ νὰ μάθωμε νὰ μὴ σηκώνωμε κεφάλι!...

Ὁ «Διεθνῆς Οἰκονομικὸς Ἐλεγχος» συνέχισε νὰ ἀπομυζᾷ τὴν Ἑλλάδα ὡς τὸ 1965! Ὁ Σιωνισμὸς εἶχε βρεῖ ἕναν ἀλάθητο τρόπο οἰκονομικῆς αἱμορραγίας τῆς Ἑλλάδος, παίρνοντας ὅλα τὰ ἔσοδα τῶν κρατικῶν μονοπωλείων ἐπὶ 70 χρόνια. Οἱ τράπεζες, οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Δ.Ο.Ε., οἱ «ἐλεγκτές», ἦσαν ὅλοι *Ἑβραῖοι*... «Χάρις» σ' αὐτόν, ἡ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξις τῆς Ἑλλάδος, ξεκίνησε πραγματικὰ μόνον τὸ 1954!

Τὸ Κρητικὸ Ζήτημα ἦταν τὸ ἐπόμενο σημεῖο, ὅπου, παρ' ὅλες τίς προσπάθειες τῆς Ἑλλάδος πού ἤξερε τὰ χάλια της, χτυπήθηκε ἄγρια ὁ Ἑλληνισμός. Ὁργανώθηκε ὁ ἀναβρασμός τῆς Κοινῆς Γνώμης ἀπὸ ἕνα ὑποκατάστατο τῆς Μασσωνικῆς Στοᾶς (Μεγάλῃ Στοᾷ) τῶν Ἀθηνῶν, τὴν «Ἐθνικὴ Ἑταιρία», ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐσπρωξέ τὴν τότε ἀδύναμη κυβέρνησιν σὲ προκλήσεις ἐναντίον τῆς Τουρκίας (ἐνῶ ἡ Ἑλλάς καὶ δύναμι δέν εἶχε καὶ τίς Μεγάλες Δυνάμεις ἐναντίον της εἶχε!)... ἐξαφανίσθηκε. Μετὰ τὴν ἡττα δέ, ὁ Διεθ. Οἶκον. Ἐλεγχος ἐγίνε ἀσφυκτικὸς πλέον, γιὰ νὰ «πληρώσῃ ἡ Ἑλλάς καὶ τὴν ἀποζημίωσιν στὴν Τουρκία! (Σπ. Μαρκεζίνη! Ἱστορία, τόμος 6ος σελ. 131-133), (Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδάκη).

Σκοπὸς τοῦ Σιωνισμοῦ, μέ τὴν ὑποβοήθησιν τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου, ἦταν ἡ δημιουργία φιλονικειῶν μεταξὺ τῶν Δυνάμεων ὡς πρὸς τὴν Τουρκία καὶ ἡ διάλυσις τῆς ὁμοφωνίας γιὰ τὴν «ἀκεραιότητα τῆς Τουρκίας», πού ὑπῆρχε τότε.

Ἐπώτερος σκοπός, πλὴν τῆς πτώσεως τῆς Ἑλλάδος (1897) ἢ δυνατότης μελλοντικῆς ἀποσπάσεως τῆς Παλαιστίνης ἀπὸ τὴν Τουρκία! Ἐπὶ αὐτοῦ εἶναι ἡ παρακάτω ὁμολογία τοῦ Θ. Χέρτσλ στοῦ ἡμερολόγιου του! Οἱ σφαγές καὶ ἡ ἥττα τοῦ 1897, ἔφεραν τὸ χαμηλότερο σημεῖο τῆς καταπτώσεως καὶ τὴν ἀποθέωσι τῆς «Προστασίας», στὴν ὁποίαν ἔδωσαν τέλος (ἐπιτέλους!) ὁ ἀναβρασμός γιὰ τὸν Μακεδονικὸ Ἐγὼνα, οἱ θυσίαι τοῦ Παύλου Μελά καὶ τοῦ Τέλου Ἀγαπηνοῦ (καπετάν Ἄγγρα), ποὺ ὠδήγησαν στὸ 1909 καὶ Ἀνάστασι τοῦ Γένους... Ἀλλοίμονο, προσωρινά...).

Ὁ Ἀρχισιωνιστής Θ. Χέρτσλ καί ἡ Κύπρος τό 1902

Ἡ «σύμπτωσης» νά θέλῃ ὁ Σιωνισμός τήν Κύπρο εἶναι ἔκπληξις μόνο γιά τούς ἀνιστορήτους καί τούς ἀγνοοῦντας τόν ρόλο του στόν κόσμον καί τίς ἐπιδιώξεις του.

Ἡ «κωδικοποιήσις» ὅμως τῶν ἐπιδιώξεων καί τῶν μεθόδων του, ἐγίνε, ὅπως ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι γιά τά δημόσια πράγματα ἀνθρώποι ξέρου, τό 1896, ὅποτε ὁ Θεόδωρος Χέρτσλ ἄρχισε μ' ἓνα κήρυγμα στά γερμανικά. «*Τό ἐβραϊκό Κράτος*» πού προκάλεσε σεισμό στόν Ἑβραϊσμό τῆς Διασποράς. *Συνεκάλεσε τό Α' Σιωνιστικό Συνέδριο στήν Βασιλεῖα Ἑλβετίας τό 1896. Θεωρεῖται ὁ Πατέρας τῶν Περιφημῶν «Πρωτοκόλλων τῆς Σιών».* Καί, μέσα στά λίγα χρόνια πού τοῦ ἔμεναν, ἀναπτύσσοντας καταπληκτική δραστηριότητα, δημιούργησε φίλους μεταξύ τῶν Μεγάλων τῆς Εὐρώπης, κι ὁπαδούς μεταξύ τῶν Ἑβραίων τῆς Οἰκουμένης. Εἶχε φιλίες στήν Καϊζερική Αὐλή, καί στό Λονδίνο τοῦ ἀνοίγονταν ὅλες οἱ χρήσιμες πόρτες Ὑπουργείων καί Τραπεζῶν.

Ὁ Θεόδωρος Χέρτσλ, ἄφησε «Ἡμερολόγιο», πού δημοσιεύθηκε πρῶτα γερμανικά, τό 1922, (Theodor Herzls Tagebucher, 3 τ. 1922), καί πού μεταφράσθηκε καί δημοσιεύθηκε ἀγγλικά σέ πέντε τόμους τό 1960, στήν Νέα Ὑόρκη καί τό Λονδίνο. Ἀπό τήν

αμερικανική έκδοσι παραθέτουμε λίγα αποσπάσματα πού ενδιαφέρουν τήν δική μας περίπτωση:

ΑΠΟ ΤΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ» ΤΟΥ ΤΗ. HERZL

5 'Ιουλίου 1902. ('Αρχίζει νά ἀφηγεῖται μέ λεπτομέρειες τή συνάντησή του καί τό πρόγευμα στοῦ Λόρδου Ρότσαϊλντ). Καί συνεχίζει:

«Μετά τόν καφέ πλησίασα στό γραφεῖο του καί ρώτησα: — Θά σᾶς ἐνδιέφερε ν' ἀκούσετε τό «Σχέδιό» μου τώρα;

— Ναί.

— Θέλω νά ζητήσω ἀπό τή Βρεττανική Κυβέρνηση μία Χάρτα παραχωρήσεως «Εποικισμού».

— Μή λέτε Χάρτα. Ἡ λέξις ἔχει κακή ἀπήχηση τώρα.

— Μποροῦμε νά τό ὀνομάσουμε ὅπως σᾶς ἀρέσει. Ἐγώ θέλω νά ἰδρῶ μία Ἑβραϊκή ἀποικία σέ μία Βρεττανική Κτήση.

— Πάρετε τήν Οὐγκάντα.

— Ὅχι. Ἐκείνη μπορῶ μόνο νά τή χρησιμοποιήσω. — Κι ἐπειδή ὑπῆρχαν στήν αἴθουσα κι ἄλλα πρόσωπα, ἔγραψα σέ ἓνα κομμάτι χαρτί, πού τό κολλᾶω ἐδωπέρα γιά ἀνάμνηση: «*Χερσόνησος τοῦ Σινᾶ, Αἰγυπτιακή Παλαιστίνη, Κύπρος*». Καί ρώτησα: Τό δέχεστε;

— Πάρα πολύ.

Αὐτό ἀποτελοῦσε τή νίκη. Κατόπιν ἔγραψα στό χαρτί. «Ἐμποδίστε τόν Σουλτάνο νά βρῇ χρήματα». Εἶπε:

— Ἐμπόδισα τή Ρουμανία νά βρῇ χρήματα. Τοῦτο ὅμως δέν μπορῶ νά τό κάνω, γιατί οἱ Δυνάμεις ἐπιθυμοῦν νά βρῇ λεπτὰ ὁ Σουλτάνος. Θέλουν νά κατασκευαστοῦν σιδηρόδρομοι.

Εἶπα: «Ὁ Σουλτάνος μοῦ προσέφερε τή Μεσοποταμία».

Ἐκεῖνος (κατάπληκτος): — Κι ἀρνηθήκατε;

— Μάλιστα.

Ἐκεῖ σταμάτησα.

9 'Ιουλίου 1902. Χτές διόρθωσα τήν κακή ἐντύπωση πού αἰσθανόμουν πώς εἶχα κάνει στόν Λόρδο Τζέϊμς, τόν Πρόεδρο τῆς (Κοινοβουλευτικῆς) Ἐπιτροπῆς, κατά τήν ἀκρόασή μου.

Τόν επισκέφθηκα καί τοῦ εἶπα εἰλικρινά ὅλα ὅσα εἶχα πῆ σκεπασμένα κατὰ τή συνεδρίαση, ἀπό ἐπιφύλαξη.

Θεώρησε πὼς θά μπορούσα νά πραγματοποιήσω τό σχέδιο Σινά-
'Ελ 'Αρίς-Κύπρος, μόνο ἂν μέ βοηθήσῃ ὁ Λόρδος Ρότσαϊλντ. Οἱ
Ροτσαϊλντ πρέπει νά γίνουν πράκτορες μου σέ τούτη τή χώρα
(Ἑγγλία).

10 Ἰουλίου 1902. — Μετά τό πρόγευμα ἐπῆγα μέ τόν Λόρδο
Ρότσαϊλντ σέ ἓνα ἰδιαίτερο δωμάτιο (πρὸς μεγάλην ἐκπλήξη τῶν
ὑπαλλήλων τῆς Τραπεζῆς (...)) Κατόπιν τοῦ ἐξήγησα τό σχέδιο γιά
μία Ἑβραϊκή Ἑταιρία γιά τό Σινά, τήν Αἰγυπτιακή Παλαιστίνη, τήν
Κύπρο.

— Αὐτά νά τά γράψετε, εἶπε. Θά τά συζητήσω μέ τόν
Τσάμπερλαϊν τήν Παρασκευή (...).

22 Ὀκτωβρίου 1902 (π.μ.). Σήμερα πρόκειται νά ἔχω
συνάντηση μέ τόν μεγάλο Τζό (τόν Τσάμπερλαϊν).

23 Ὀκτωβρίου 1902. Λονδίνο. Χθές ἐμίλησα μέ τόν περίφη-
μο ἀφέντη τῆς Ἑγγλίας, τόν Τζό Τσάμπερλαϊν, τοῦ παρουσίασα
ολόκληρο τό Ἑβραϊκό Ζήτημα, ὅπως τό ἐννοῶ καί θέλω νά τό
λύσω. Τίς σχέσεις μου μέ τήν Τουρκία κλπ. (...).

Κατόπιν ἐμίλησα γιά τό ἔδαφος πού ἤθελα ἀπό τήν Ἑγγλία: τήν
Κύπρον, τό Ἑλ 'Αρίς καί τή Χερσόνησο τοῦ Σινά.

Ἄρχισε λέγοντας πὼς μόνο γιά τήν Κύπρο μπορούσε νά
μιλήσῃ (Ἦταν Ὑπουργός τῶν Ἀποικιῶν). Τά ὑπόλοιπα δέν
ἀφοροῦσαν αὐτόν ἀλλά τό Ὑπουργεῖο Ἑξωτερικῶν.

Ὅσο ὅμως γιά τήν Κύπρο, τά πράγματα εἶχαν ὡς ἐξῆς: Ζοῦσαν
ἐκεῖ Ἕλληνες καί Μουσουλμάνοι, καί δέν μπορούσε νά τοὺς διώξῃ,
στριμώχνοντάς τοὺς γιά νά ἐγκατασταθοῦν ἄλλοι.

Ἄν τώρα, οἱ Ἕλληνες, - ἴσως μέ τῇ βοήθειᾳ τῆς Ἑλλάδος καί
τῆς Ρωσίας - ἀντιστέκονταν στὸν Ἑβραϊκὸ ἐποικισμό, θά δημιουρ-
γοῦνταν δυσκολίες πραγματικές.

Ὡστόσο, ἦταν ἔτοιμος νά βοηθήσῃ ἂν μπορούσε· τοῦ ἄρεσε
ἡ Σιωνιστικὴ ἰδέα, κλπ.

Στὴν Κύπρο θά ὑπῆρχε κι ἐργατικὸ ζήτημα (...) πού θά τό
προκαλοῦσε ἡ εἰσροὴ ξένων ἐργατῶν (...) Ἀκριβῶς ὅπως οἱ
Ἕλληνες θ' ἀντιστέκονταν στοὺς Ἑβραίους στὴν Κύπρο, ἔτσι κι
Αὐστραλοὶ ἀντιστέκονταν τώρα στὴ μετανάστευση τῶν Ἰνδῶν.

Φοβούνται πώς θά τούς πνίξουν. Καί στό 'Υπουργείο του δέν μπορούσε νά κάνη τίποτε ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ ντόπιου πληθυσμοῦ.

— Στόν τόπο μας τά παντα γίνονται στά φανερά, κι ἄν ἔβγαине τέτοια συζήτηση γιά τήν Κύπρο, θά ξεσποῦσε ἀμέσως θύελλα.

Σ' αὐτό ἀπάντησα πώς, στήν πολιτική δέν ἀποκαλύπτονται πραγματικά τά πάντα στό κοινό. Μόνο τ' ἀποτελέσματα, ἥ ὁτιδήποτε μπορεί νά τύχη νά χρειασθῇ σέ μία συζήτηση.

Τότε παρουσίασα τό σχέδιό μου νά δημιουργήσουμε πρὶν ἀπ' ὅλα ἓνα ρεῦμα εὐνοϊκό γιά μᾶς στήν Κύπρο. Θά ἔπρεπε νά μᾶς καλέσουν νά πᾶμε ἐκεῖ. Αὐτό θά ἔβαζα νά τό προετοιμάσουν μισή δωδεκάδα ἀπεσταλμένοι μου.

Μιά πού θά ἔχουμε ιδρύσει τήν 'Εβραϊκή 'Ανατολική 'Εταιρία μέ κεφάλαιο πέντε ἑκατομμύρια 'Λίρες γιά τήν ἐγκατάσταση στό Σινά καί τό 'Ελ 'Αρίς, οἱ Κύπριοι θ' ἀρχίσουν νά θέλουν κι αὐτοί τή χρυσή βροχή καί στό νησί τους.

Οἱ Μουσουλμάνοι θά φύγουν, κι οἱ 'Ελληνες θά πουλήσουν πρόθυμα τίς γαῖες τους σέ καλή τιμή καί θά μεταναστεύσουν στήν 'Αθήνα καί τήν Κρήτη.

24 'Οκτωβρίου 1902. Αὐτά λοιπόν ἔγιναν χθές. Στίς 12.15' μπήκα στό σαλόνι ἐργασίας τοῦ Τσάμπερλάιν (...).

'Ο Τσάμπερλάιν σηκώθηκε, πολυάσχολος. Μόνο λίγα λεπτά μπορούσε νά μοῦ διαθέσει (...).

Μοῦ εἶπε: Κανόνισα γιά σᾶς συνάντηση μέ τόν Λόρδο Λανσντάουν ('Υπουργό τῶν 'Εξωτερικῶν). Σᾶς περιμένει στίς 4.30' τό ἀπόγευμα. "Ἐχω προλειάνει τό ἔδαφος γιά σᾶς. Παρουσιάστε του ὁλόκληρο τό θέμα, ἀλλά μὴν τοῦ ἀναφέρετε γιά τήν Κύπρο. Τό τμῆμα τοῦ Σχεδίου τό σχετικό μέ τήν Κύπρο εἶναι δική μου ὑπόθεση. Πέστε του ιδίως πώς ἡ ἀποικία πού μελετᾶτε δέν θά εἶναι ὀρμητήριο πού νά ἀποβλέπη στίς κτήσεις τοῦ Σουλτάνου (...).

Εἶπα: Δέν μπορεί νά θεθῇ τέτοιο ζήτημα, γιατί σκοπεύω νά πάω στήν Παλαιστίνη μόνο μέ τή συγκατάθεση τοῦ Σουλτάνου.

Μοῦ ἔριξε μιὰ εὐθυμη ματιά, σάν νά ἤθελε νά πῇ: «Πήγαине νά τά πῆς αὐτά στό Σουλτάνο»...

Δυνατά ὁμως μοῦ εἶπε: «Διαβεβαίωσε τό Λόρδο Λανσντάουν πώς δέν σχεδιάζεις ἐπιδρομή στό 'Ελ 'Αρίς καί τήν Παλαιστίνη.

— Θά τόν καθησυχάσω, κύριε Τσάμπερλαϊν είπα, χαμογελώντας κι εγώ...

Στή 1.45' βρισκόμουν στό Νιού Κόρτ μέ τόν Ρότσαϊλντ καί μέ πῆγαν άμέσως στήν τραπεζαρία (...).

"Υστερα κάλεσα τόν Λόρδο Ρότσαϊλντ έξω από τό δημόσιο γραφείο του. Μπήκαμε στό δωμάτιο όπου είχαμε συναντηθῆ τήν πρώτη φορά. (...) "Όταν τοῦ είπα πώς σκοπεύω νά στείλω ἔξι πρόσωπα στήν Κύπρο γιά νά τά βάλω νά δημιουργήσουν λαϊκό αἷτημα γιά τήν πρόσκληση τῶν Ἑβραίων, ἔκανε ἕνα μεγάλο μορφασμό επιδοκίμασίας.

Είπε πώς προτιμοῦσε τό σχέδιο γιά τήν Κύπρο από τό σχέδιο τοῦ Ἑλ Ἀρίς.

— Ἀλλά πρέπει ν' αρχίσουμε από τό Ἑλ Ἀρίς, τοῦ ἐξήγησα».

Αὐτά ἐγράφησαν στό Ἡμερολόγιο τοῦ Θεοδώρου Χέρτσλ πρίν από ἑβδομήντα τρία χρόνια.

(Οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι τοῦ βιβλίου μου).

Χρειάζονται σχόλια; Ὑπάρχουν, μετά ἀπ' αὐτό, ἄνθρωποι πού μποροῦν ν' ἀμφιβάλλουν γιά τά σχέδια τοῦ Σιωνισμοῦ ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ; Καί νά ἀμφιβάλλουν γιά τό ποιοί βρίσκονται πίσω από τήν τραγωδία τῆς Κύπρου τό 1974;

"Αν τό 1902 (!) ἤδη, ὁ ἀρχηγός τοῦ Σιωνισμοῦ, ὁ συγγραφέας-ἀγορητής τῶν «Πρωτοκόλλων τῆς Σιών» εἶχε αὐτές τίς προθέσεις καί ἔκανε αὐτά τά διαβήματα γιά τήν Κύπρο, σέ συνδυασμό μέ ὅσα λέει γιά τά ὅσα «ἀνακοινώνονται καί ὅσα ὄχι» καί μέ τά γνωστά σημερινά προβλήματα τοῦ κόσμου μέ τό Ἰσραήλ καί τήν Διασπορά, ποίος μπορεῖ νά ἀμφιβάλλῃ ἀκόμη γιά τά «Πρωτόκολλα τῆς Σιών».

Τό 'Αποκορύφωμα τῆς Τραγωδίας

Ἡ ἥττα τοῦ 97, ἡ χρεωκοπία τῆς Οἰκονομίας καί ἡ ἀνάγκη νά διεξαχθῇ, κρυφά μόνον, ὁ Μακεδονικός Ἀγών, ἔδωσαν σέ ὅλους πλέον τήν βεβαιότητα ὅτι ἡ Ἑλλάς, ἀλλά καί ὁ Ἑλληνισμός ἦσαν ξωφλημένοι.

Αὕτῃ τήν, κατά γενική ὁμολογία, κατάλληλη στιγμή διάλεξε ὁ Μασσωνισμός (ὑπακούοντας στά κελεύσματα τοῦ Ἀγγλοεβραϊσμοῦ) γιά νά δώση τό σύνθημα τῆς χαριστικῆς βολῆς — ὅπως τουλάχιστον ἐνόμισε!

Ἡ Ἑλλάς ξωφλημένη καί ἀνίκανη νά δράση, ἔπρεπε νά πληγῇ ὁ Ἑλληνισμός στήν Ἀσιατική του ἐστία. Στήν Εὐρωπαϊκή εἶχε ὑποστῇ τίς τρομερές ἀφαιμάξεις τῆς Ἀν. Ρωμηνίας καί τῶν διπλῶν σφαγῶν (Βουλγάρων καί Τούρκων) τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος. Ἡ Μασσωνία, πού ὑπεστηριζε τό Κομιτάτο, εἶχε ἐργασθῇ καλά, παρούσιάζοντας τίς σφαγές αὐτές, στήν δύσι, σάν... δίκαιη αὐτοάμυνα τῶν Βουλγάρων γιά τόν «βουλγαρικό πληθυσμό τῆς Μακεδονίας» καί τῶν Τούρκων ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ταραξιῶν! Ἀντίθετα, ὅταν οἱ Τούρκοι συνέβη (!) νά σφάζουν Βουλγάρους, ὁλόκληρη διεθνῆς κατακραυγή προῆλθε ἀπό τήν... Ἀγγλία (βέβαια) καί — φροντίδι τῆς Μασσωνίας — διαδόθηκε γρήγορα στήν λοιπή Εὐρώπη... Διαμαρτυρίες καί

ἐπίσημα «'Αγγλικά» (!) διαβήματα, ἐπέτρεψαν στούς Βουλγά-
ρους νά... προχωρήσουν!

Τότε ἀκριβῶς — τί «σύμπτωσις»! — ἐμφανίσθηκαν οἱ *Νεο-
τούρκοι*, μέ ἐπικεφαλῆς τούς *Ταλαάτ* καί *Ἐνβέρ...* Πόσοι ξέρουν
ὅτι καί οἱ δύο ἦσαν *Μασσῶνοι*, ἰδρυταί τῆς Στοᾶς στήν Τουρκία
γιά τόν «ἐκσυγχρονισμό» τῆς Αὐτοκρατορίας;

*Τά μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Νεοτούρκων, στήν Θεσσαλονίκη
(ἐβραϊκή μεγαλούπολις τότε!) ἦταν — «σύμπτωσις»! — ὅλοι Ἑβραῖοι!*
(Σπ. Μαρκεζίνης, «'Ιστορία», σελ. 141-143, τόμος 7ος).

Συγκεκριμένα, ἡ Μασσωνία ἄρχισε τό ἔργο της στήν
Τουρκία τό 1900, μέσω τῆς «Μεγάλης Ἀνατολῆς» τῆς Γαλλίας.
Ἡ πρώτη στοά ἰδρύθηκε στήν Θεσσαλονίκη, ὅπου, ἀπό τίς 100
χιλ. κατ., οἱ 70 χιλ. εἶναι Ἑβραῖοι, καί σέ λίγο ξαπλώνεται στήν
Πόλη, μέ τίς στοές ὑπό τήνπροστασία τῶν Εὐρωπαϊκῶν πρε-
σβεϊῶν! Στό μασσωνικό περιοδικό «'Ακακία» (τοῦ Ὀκτωβρίου
1908) ἀποκαλύπτει ἱταμώτατα, ὅτι ἡ στοά «*Μακεδονία*» (ὁ τίτλος
της εἶναι ἤδη ὁλόκληρο πρόγραμμα!) εἶχε ἐπικεφαλῆς τόν
Ἱταλοεβραῖο *Ἐμμανουέλε Καράσο*, μαζί μέ τρεῖς ἀκόμη στοές.
Οἱ στοές αὐτές, ἔδωσαν τήν προστασία τους στούς Ταλαάτ καί
Ἐνβέρ καί ἀπετέλεσαν τήν «*Κίνησι Νεοτούρκων*», ὑπό εἰδική
προστασία τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας!

Τήν 1η Μαΐου 1909, οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν νέων στοῶν
τῆς Τουρκίας, ἔκαμαν συνέδριο στήν Κωνσταντινούπολι. Γιά
εὐνοήτους λόγους, ἔβαλαν Τοῦρκο «Ἠγέτη»: τόν *Μαχμούντ
Ὁρφί Πασσά*, ἀλλά γύρω του, ἡ ἐπιτροπή ἀποτελέσθηκε ἀπό
τούς ἐξῆς «Τούρκους»: *Νταβίντ Κοέν, Ραφαέλλο Ρίτσι, Νίκολα
Φόρτε, Ἰσαάκ Μαρκιόνε, Ἰάκομπ Σουχάμι, Τζώρτζ Σούρσοκ!*
(Λεόν ντέ Πονσέν «Μυστικές Δυνάμεις», σελ. 67).

Ἀργότερα, τό 1915, μέλος ἔγινε ὁ *Μουσταφᾶ Κεμάλ*, γιά τόν
ὁποῖο ὁ Σπυρίντοβιτς γράφει (σελ. 26 τοῦ βιβλίου «Ἀόρατη
Κυβέρνησις τοῦ Κόσμου») ὅτι ἦταν Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς!

Σύνθημά τους: ὁ «ἐκτουρκισμός» διά τῆς βίας! Δηλαδή ἡ
σφαγή ἢ ἡ ἐκδίωξις ὅλων τῶν Χριστιανῶν (κυρίως τῶν
Ἑλλήνων καί τῶν Ἀρμενίων). Ἡ κίνησις ἀνταποκρινόταν στά
ἐθνικιστικά αἰσθήματα τῶν Τούρκων καί στήν συνείδησι τῆς
ἀνάγκης ἐκσυγχρονισμοῦ. Γι' αὐτό καί πέτυχε. Ἦταν μαθημα-
τικά, βέβαιο ὅτι ἡ ὥρα τοῦ Ἀσιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ θά εἶχε
σημάνει, ἐάν δέν συνέβαινε τό 1909 στήν Ἑλλάδα καί ἡ

ἀποβολή τῶν μικροπολιτικῶν μέ ἐπιστέγασμα τήν Βαλκανική Συνεννόησι...

Τό Σιωνιστικό παιγνίδι ἀποδείχθηκε δικοπό μαχαίρι. Εἶχε ὑπολογίσει στήν ἀνικανότητα δράσεως τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά καί τῶν Σλάβων. Μέ τό νεοτουρκικό ὅμως φανατισμό, ἀνησύχησαν ὅλοι σέ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἕνα χρόνο μετά εἶχε γίνει τό 1909 στήν Ἑλλάδα καί τό 1911 ἡ Βαλκανική Συνεννόησις ἔπαιρνε σάρκα καί ὀστά, μπροστά στό ἐπεῖγον τῆς σωτηρίας ὅλων τῶν μὴ Τούρκων ἀπό τό φανατισμό τῶν «Νεοτούρκων»!

Οἱ δύο Βαλκανικοὶ πόλεμοι ἀνέτρεψαν τά προβλεπόμενα καί δημιούργησαν προϋποθέσεις «κινδύνου» ἀνασυστάσεως τῆς Αὐτοκρατορίας, ἰδίως μέ τόν ἐπερχόμενο παγκόσμιο πόλεμο, γιά τόν ὁποῖον ὁ Σιωνισμός εἶχε «καλές πληροφορίες», ἐφ' ὅσον σιωνιστικά κεφάλαια ἔκτιζαν τόν περίφημο «σιδηρόδρομο τῆς Βαγδάτης» (κόκκινο πανί γιά τοὺς Ἕγγλους) καί οἱ Μασσωνικές στοές ἐσάπιζαν ἀπό μέσα τήν Αὐстроουγγαρία καί τήν Ρωσία! Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης, τό 1912, ἐσχημάτισαν *ἐθελοντικό σῶμα γιά νά πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων!* («Ἑστία», 9.10.1912). Καί ἀκόμη χαρακτηριστικότερο τῆς ... «συμπώσεως» συμφερόντων Σιωνιστῶν-ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶναι ὅτι κατά τήν προέλασι τῶν Ἑλλήνων πρὸς τήν Ἑλασσῶνα (15.10.1912), οἱ δέκα ἐπίτροποι τῆς ἐβραϊκῆς στοᾶς «Συμμαχία» τῆς Θεσσαλονίκης, προσέφεραν στόν Τούρκο Δ/τή τῆς πόλεως, 650.000 χρυσές λίρες Τουρκίας, γιά τόν ἐξοπλισμό τῶν στρατιωτῶν πού θά πολεμοῦσαν κατά τῶν Ἑλλήνων! (Χ. Βασιλόπουλος (Ἑβραϊομασωνία, σελ. 146).

... Ἐπὶ πλεον ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' τῆς Ἑλλάδος, μολονότι Μασσῶνος ὅπως ὅλοι οἱ πρίγκηπες τοῦ Οἴκου τῆς Δανίας, εἶχε ἀντιληφθῇ πολλά, ἐνῶ τὰ 60 χρόνια τῆς βασιλείας του τόν εἶχαν ἀφομοιώσει ἄρκετά, ὥστε νά ἐνστερνίζεται πλεον τήν Μεγάλῃ Ἰδέᾳ. Ἀκόμη, ἡ προσωπικὴ καί παλαιὰ Ἀγγλοφιλία του κινδύνευε νά παίξῃ τεράστιο ρόλο στόν ἐπερχόμενο πόλεμο, ἐφ' ὅσον ἡ Τουρκία εἶχε ταχθῇ ἤδη ἀναφανδόν μέ τίς Κεντρικὲς Αὐτοκρατορίες. Μία Ἑλλάς σύμμαχος τῆς Ἀγγλίας (πού ἔπρεπε νά νικήσῃ σύμφωνα μέ τὰ μακροπρόθεσμα σιωνιστικά σχέδια) θά ἀποκτοῦσε αὐτομάτως τὰ «τουρκικά» ἐδάφη πού θά ζητοῦσε, ὅπως ἄλλωστε καί τήν Ρωμυλία, εἰς βάρος τῆς

ἄλλης συμμάχου τῶν Γερμανῶν, τῆς Βουλγαρίας... Ἐπὶ πλεονοῦ Βενιζέλος ἦταν κι αὐτός ἀναφανδόν μέ τήν Ἀντάντ.

Ἐπρεπε λοιπόν νά ἀποκλεισθῇ ἡ Συμμαχία Ἑλλάδος-Ἀντάντ! Γιά μιά, ἴσως μοναδική φορά, τὰ ἐθνικά συμφέροντα συνέπιπταν μέ τὰ Ἀγγλικά. Ἐπρεπε νά σπάσῃ ἡ ταυτότητα αὐτῇ.

Ἐφ' ὅσον ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, στρατηλάτης ἱκανός, εἶχε ὡς σύζυγο τήν κόρη τοῦ Κάιζερ, ἦταν ὑποπτος γιά τήν Ἀντάντ. Ὡς διάδοχος, δέν ἐσήμαινε πολλά. Ὡς Βασιλεὺς ὁμως... Ἀλλὰ ὁ Γεώργιος ἦταν ὑγιέστατος καὶ θαλερός ἀκόμη...

Ἡ δολοφονία τοῦ Γεωργίου «τακτοποίησε» τὰ πράγματα! Ἕνας «τρελλὸς φανατικὸς ὀνόματι Σχινᾶς» — μᾶς λένε — πού αὐτοκτόνησε... (τί καλὸς καὶ βολικός!).

Σήμερα ὁμως, μετὰ ἀπὸ 70 χρόνια, ξέρουμε πιά βεβαιωμένα, ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ τήν παρουσίασι τους, γιὰ εὐνοήτους καὶ σοβαροὺς λόγους ἐθνικῶν συμφερόντων τῆς στιγμῆς.

Κατ' ἀρχήν, ὁ Σχινᾶς δέν ἦταν ὁ δολοφόνος. Ἦταν ἄκακος τρελλός, πού βρέθηκε ἐκεῖ, ἄγνωστο πῶς. Ἴσως καὶ νά τοῦ εἶχαν πῇ νά πάη! Ὁ πραγματικὸς δολοφόνος ἦταν ἀξιωματικὸς τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Αὐстроουγγαρίας, *Οὐγγροεβραῖος* καὶ τό ὄνομά του ἦταν Ἑσκινάζυ. Ὁ Σχοινᾶς ἦταν τό *ἐξιλαστήριο θῦμα*, στὸν ὁποῖο τὰ φόρτωσαν ὅλα, γιὰ νά ἀποφευχθῇ αὐτό πού, λίγο ἀργότερα, πάλι ὁ Σιωνισμὸς θά ἔκανε, στὸ *Σεράγεβο*: Ὁ Παγκόσμιος Πόλεμος!

... Ὑπάρχουν μαρτυρίες τῆς ἐποχῆς στὴν Χωροφυλακὴ ὅτι ὁ Ἑσκινάζυ εἶχε θεαθῇ κατ' ἐπανάληψι συντροφεύοντας τὸν Πρόξενο τῆς Αὐстроουγγαρίας! Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ἡ κατάθεσις τοῦ Προξένου πού παραδέχεται τήν ὑπαρξὶ τοῦ Ἑσκινάζυ, ἀλλὰ προσθέτει ὅτι ὁ Ἑσκινάζυ, ὑπάλληλος τοῦ Αὐстроουγγρικοῦ ὑπουργείου ἐσωτερικῶν εἶχε φύγει ἤδη... Ὑπάρχει καὶ ἡ περίφημη συνάντησις ἐπὶ 1½ ὥρα τῆς... Βασιλείσεως Ὀλγας μόνης μέ τὸν Σχινᾶ καὶ ἡ ἀναχώρησίς της χωρὶς κανεὶς νά μάθῃ τί εἰπώθηκε μεταξὺ τους! Καὶ 3 λεπτά μετὰ τήν ἀναχώρησίς της, ἡ «αὐτοκτονία ἀπὸ τό παράθυρο».

Στὴν «Ἀκρόπολι» τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1977, δημοσιεύθηκε ἀναλυτικὰ ἡ σκοτεινὴ ὑπόθεσις τῆς δολοφονίας τοῦ Γεωργίου Α' καὶ ἀπεκάλυψε — ἄγνωστο γιὰτί μόλις τώρα! — ὅτι ὁ

Ἐσκινάζυ ἦταν λοχαγός τοῦ Αὐστριακοῦ στρατοῦ ἐπὶ πλέον τῆς μυστικῆς ιδιότητός του καὶ εἶχε ἀφικθῇ στὴν Θεσσαλονίκη λίγες μέρες μόνο πρὶν ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Γεωργίου.

Ὁ Σχοινᾶς, τύπος ἀλήτη χωρὶς πόρους οὔτε κατοικία, εἶχε θεαθῇ μὲ τὸν Ἐσκινάζυ λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν δολοφονία νὰ πληρώνεται μὲ χρήματα ἀπὸ τὸν λοχαγό. Κατὰ τὴν ταραχὴ τῆς στιγμῆς καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ὑπῆρχαν μάρτυρες ἄλλοι ἀπὸ τὸν ἀντισυνταγματάρχη Φραγκοῦδη (ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι ἄκουσε τοὺς δυὸ πυροβολισμούς, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν δολοφόνον) μπροστὰ στὴν σκηνὴ τοῦ φόνου ὑπῆρχε μόνον ὁ Σχοινᾶς μὲ ἡλίθιο ὕφος, ἀλλὰ χωρὶς κανένα ὄπλο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ δαρῇ ἀπὸ ὅλους.

Ἡ χωροφυλακὴ ἀνεζήτησε «τό ἄλλο ἄτομο» ποῦ εἶχε θεαθῇ μὲ τὸν Σχοινᾶ, λίγες στιγμὲς πρὶν, ἀλλὰ ὁ λοχαγός Ἐσκινάζυ εἶχε ἐξαφανισθῇ. Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ χωροφυλακὴ πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Ἐσκινάζυ εἶχε περάσει τὰ σερβικὰ σύνορα λίγες ὥρες μόνο μετὰ τὴν δολοφονία, μὲ διπλωματικὸ διαβατήριο!

Εἶναι βέβαιο, ὅτι ἡ ἀλήθεια ἐγινε γνωστὴ στὴν ὑπηρεσία ἀσφαλείας, ἀλλὰ μπροστὰ στὸν κίνδυνο καταστροφικοῦ διεθνοῦς ἐπεισοδίου καὶ τὴν ἀπειλὴ πολέμου, προτιμήθηκε ἡ «λύσις Σχοινᾶ»...

Εἶναι φανερό, ὅτι οἱ «ἐνδιαφερόμενοι» ἔπεισαν τὴν Αὐτοκρατορίαν πὺς ἡ δολοφονία τοῦ Ἀγγλοφίλου Γεωργίου καὶ ἡ ἀνοδος τοῦ Κωνσταντίνου στὸν Θρόνο, ἦταν ἐπιτακτικὸ συμφέρον τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατοριῶν. Ἡ Ἑλληνικὴ οὐδετερότητα ἢ καὶ συμμαχία, θὰ ἦταν πιθανὴ καὶ ἀποφασιστικὴ γιὰ τὴν Αὐστριακὴ ἐκστρατεία κατὰ Σερβίας καὶ Ρωσίας. Ὅπως καὶ ἐγινε ἐν μέρει ἄλλωστε!

Τοὺς «ἐνδιαφερομένους» ὅμως ἔθελγε τὸ ἄλλο σημεῖο, ποῦ κανεὶς δὲν φαντάσθηκε τότε: *Μὲ Πρωθυπουργό, λαοπρόβλητο, φίλο τῆς Ἀντάντ καὶ Βασιλέα, ἐπίσης λαοπρόβλητο, διστακτικὸ, ἂν μὴ ἐχθρικὸ πρὸς αὐτήν, οἱ Σπόροι τοῦ Διχασμοῦ εἶχαν σπαρῇ καὶ ποτισθῇ...* Ὁ Ἑλληνισμός θὰ ἔχανε τοὺς καρπούς τῶν Θριάμβων του καὶ θὰ ἐβλέπε μόνον δάκρυα καὶ καταστροφές! Αὐτὸ ἀπεφάσισαν ὁ Σιωνισμός καὶ ὁ Μασσωνισμός καὶ τὸ ἐπέτυχαν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς, στίς 26 Ὀκτωβρίου 1912, στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὴν δολοφονία. Αὕτῃ ἦταν ἡ πρώτη μέρα τοῦ

Διχασμοῦ!

Ἄς σημειωθῇ — γιὰ τοὺς ἀγνοοῦντας — ὅτι οἱ «δολοφόνου τοῦ Σεράγιεβο», ἀφορμῆς τοῦ Πολέμου, ἦσαν τόσο... Σέρβοι ὅσο ὁ Ἑσκινάζυ. Μέλη τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως ἀναρχικῶν «ἐθνικιστῶν», ἦσαν ὅλοι Μασσῶνοι ἢ δὲ ὀργάνωσις τοὺς ὅπως καὶ οἱ παρεμφερεῖς τότε, ἦταν Παράρτημα Μασσωνικό...

Οἱ δολοφόνου ὀνομάζονταν *Γκαμπρίνοβιτς, Πρίντσιπ, Γκράμπελ, Ἰλλιτς, Τράνκοζιτς, Τσιγκάνοβιτς*. Ἀρχηγὸς τοὺς γιὰ τὴν ἀπόπειρα ἦταν ὁ *Πρίντσιπ* ποῦ ἦταν *Ἑβραῖος*. *Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν Μασσῶνου*. Τὴν διαταγὴ δολοφονίας ἔδωσαν ὁ Μέγας Διδάσκαλος τῆς Γερμανίας *Ντόνα Σλόντιεν* καὶ ὁ Μασσῶνος *Κότνερ*. *Καὶ οἱ δύο ἦσαν Σιωνισταί*. Ἡ σύσκεψις τοὺς, ὁπότε ἀποφασίσθηκε ἡ δολοφονία τοῦ διαδόχου τῆς Αὐстроουγγαρίας — ποῦ ὅλοι ἤξεραν ὅτι θὰ ἔφερνε τὸν γενικὸ πόλεμο — ἐγίνε στίς 28 Ὀκτωβρίου 1911, στίς 11.15' π.μ. στὸ σπίτι τοῦ Μεγ. Διδασκάλου, στήν ὁδὸ Αἰζεναχερ 12, στὸ Βερολίνο. (Ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης τῶν δολοφόνων, ἀπόρρητα, ποῦ δόθηκαν στήν δημοσιότητα τὸ 1928 ἀπὸ τὸν στρατηγὸ Λούντεντορφ, ἀρχηγὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ἐπιτελείου τὸ 1914-1918. Συμπεριλαμβάνεται ἔγγραφη καὶ ὑπογεγραμμένη ὁμολογία τοῦ Μασσῶνου Κότνερ. «Πολεμικὴ Θέρμη καὶ Λαοκτονίες» — Λούντεντορφ, Μόναχο, 1928. Ἐπίσης ἐκθεσις πρακτικῶν δίκης «Φάρος» — κωδ. ὄνομα — σελ. 33)!

Μικρὴ, ἀλλὰ πολὺ διδακτικὴ καὶ ἐμπεριστατωμένη παρένθεσις, ποῦ ἀποδεικνύει ποιοὶ μᾶς ἔρριζαν ποῦ! Τὸ γιὰ εἶναι πιά γνωστό:

α) *Ἐπρεπε νὰ πέσῃ ἡ Τουρκία γιὰ νὰ παρθῇ ἡ Παλαιστίνη ἀπὸ τὸν Σιωνισμό*.

β) *Ἐπρεπε νὰ ὑποστηριχθοῦν τὰ ἀγγλικά συμφέροντα, λόγῳ Ἀγγλοεβραϊσμοῦ*.

γ) *Ἐπρεπε νὰ τιμωρηθῇ ὁ Κάιζερ γιὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ πρὸς τοὺς Ἀραβες (σύμμαχος τῆς Τουρκίας καὶ κατασκευαστῆς τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Βαγδάτης, ποῦ ὁ Ἀγγλοεβραϊσμός δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο, γιὰτί ἔθιγε ἀπ' εὐθείας τὰ Ἀγγλικά — καὶ δικά του! — συμφέροντα στήν Μ. Ἀνατολὴ καὶ στὸ «δρόμο γιὰ τίς Ἰνδίες καὶ τὸ Σουέζ»*.

δ) *Ἐπρεπε νὰ πέσῃ ἡ Ρωσία τῶν Τσάρων, προαιώνιος ἐχθρὸς τοῦ Σιωνισμοῦ*.

ε) *Ἐπρεπε νὰ πέσῃ ὁ Ἑλληνισμός!*

Ὁ θρίαμβος καί τό λυκόφως τῆς Μεγάλης Ἰδέας...

Τό 1922, ὁ Ἑλληνισμός τῆς Μ. Ἀσίας, τρεῖς φορές χιλιόχρονος, ἐξολοθρεύθηκε ὁλόκληρος. Μαζί του ἔσβυσε — γιά ἄγνωστο πόσο — τό Ὅραμα τῆς Μεγάλης Ἰδέας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Νά ξαναζήση ἡ Αὐτοκρατορία, νά τελειώση ἡ Ἀτελείωτη Λειτουργία στήν Ἀγία Σοφία, μέ τόν Πατριάρχη καί νά ξαναζήση ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιάς...

Ὅνειρα καί φαντασίες — λένε οἱ ὁμοιόμορφοι ἰσοπεδωτισταί, δοῦλοι καί ἐνεργούμενα τῆς Διεθνoῦς τοῦ Σιωνισμοῦ, πίσω ἀπό τό προσωπεῖο τοῦ «πραγματισμοῦ» κατά παραγγελίαν. Μ' αὐτά τά ὄνειρα ὅμως, μέ τό «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς, πάλι δικά μας θάναι», κρατήθηκε ἐπί 480 χρόνια ὁ Ἑλληνισμός, βλέποντας στόν ὕπνο του τήν Μεγάλη Ἐκκλησία μας «μέ τετρακόσια σήμαντρα κι ἐξήντα δυό καμπάνες»! Σ' αὐτά χρωστοῦν τό ὅτι σήμερα εἶναι «Ἑλληνες-Εὐρωπαῖοι» καί ὄχι Μογγόλοι, τρῶνε καί πίνουν καί κοπρίζουν στήν γῆ τῶν πατέρων τους.

Σκοπός μας ἐδῶ δέν εἶναι νά κλαῖμε. Εἶναι νά ἐξηγοῦμε... Καί μέχρι σήμερα, ὅλοι πέρασαν «δίπλα» ἀπό τόν πυρῆνα τῆς ὑποθέσεως.

Ὅλοι ἀπέδωσαν τήν Καταστροφή στόν Διχασμό! Σωστά...

Ἄλλὰ δὲν μᾶς εἶπαν ποτέ, «δὲν μπορούσαν» νὰ μᾶς ποῦν *γιατί*, πῶς, πότε κι ἀπὸ ποιούς ἐγινε ὁ *Διχασμός*.

Πῶς νὰ τό ἔλεγαν. Θᾶλλεγαν ὕστερα «τό ψωμί ψωμάκι». Δὲν θᾶβλεπαν θεοῦ πρόσωπο στίς δουλειές τους, στίς σταδιοδρομίες τους! Θὰ τοὺς κυνηγοῦσε πάντα ἡ Λερναία Ὑδρα τοῦ Σιωνισμού. Δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαιτῇ θυσίες καὶ ἡρωϊσμούς ἀπὸ ὅλους. Χρειάζονται γι' αὐτό Ἱδεολογία, φανατισμός, πίστις, γνώσις, θάρρος, πού λίγοι τὰ ἔχουν. Λίγοι μόνο μποροῦν νὰ αἰσθάνωνται τὴν *Εἰμαρμένη*.

Ὁ Διχασμός ὑπῆρξε «ἕνας» μόνο ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς σταθμούς τῆς μεγάλης συνωμοσίας τοῦ Σιωνισμού ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμού.

Καὶ οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ ὑπῆρξαν ἄνθρωποι μόνο. Θεωρήθηκαν «ὑπεύθυνοι», γιατί κάποιοι ἔπρεπε νὰ εἶναι. Ἦταν ὑπεύθυνοι, ἀλλὰ ὄχι μόνον αὐτοί. Μὲ τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες τους, ἐγιναν κι αὐτοὶ ἀθέλητα θύματα τοῦ πολιτικοῦ «συστήματος-παιγνιδιοῦ» πού ἐπέβαλαν ὁ Σιωνισμός καὶ ἡ Μασσωνία, τοῦ συστήματος πού ὅλους τοὺς τρώει, ὅλους τοὺς παραλύει, ὅλους τοὺς σαπίζει καὶ τοὺς σκοτώνει κάποτε. Ἐγιναν ἔτσι *πιόνια* ἑνὸς τεραστίου παιγνιδιοῦ, πού τοὺς ξεπερνοῦσε, ὅπως ξεπερνοῦσε λαούς, στρατούς, ἔθνη, κράτη. Δὲν ἦσαν οἱ πρῶτοι. Οὔτε θὰ ἦσαν οἱ τελευταῖοι. Ἄλλοι ἔπесαν θύματα πρὶν ἀπ' αὐτούς. Καὶ μετὰ...

Αὕτῃ εἶναι ἡ μεγάλη ἀλήθεια πού ἀποδεικνύουμε ἐδῶ, ὄχι μὲ λογοκοπία, ἀλλὰ μὲ ἀπλά μαχητικὰ γεγονότα καὶ στοιχεῖα, πού, ὅταν μποῦν σὲ μιά λογικὴ καὶ συνδεδεμένη κατάλληλα σειρά, διασταυρωθοῦν ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀποδεικνύονται μόνα τους...

Οἱ εὐθύνες εἶναι τεράστιες καὶ μοιρασμένες... Ἄλλὰ πῶς νὰ τίς καταλογίσῃ κανεὶς σὲ δύο Ἄνδρες πού εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ βρεθοῦν μαζί, ἐνῶ, ἂν ζοῦσαν σὲ χωριστές περιόδους, θὰ εἶχαν κάμει καί οἱ δύο θαύματα; Ἡ Ἑλλάς εἶναι πολὺ μικρὴ — ἴσως κανένα κράτος δὲν εἶναι ἄρκετά μεγάλο — γιὰ δυὸ προσωπικότητες.

Πῶς νὰ ζητήσῃ κανεὶς ἀπὸ ἀνθρώπους νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν δισχιλιετῇ μέγγενη πού σφίγγει ὁλόκληρη τὴν Δύσι καὶ νὰ ἀντιληφθοῦν καὶ — ἰδίως — νὰ πιστέψουν τό ἀπίστευτο, τό ἀσύλληπτο παιγνίδι τοῦ ὁποίου ἐγιναν *πιόνια*; Πῶς νὰ φαντασθοῦν ὅτι ἐξυπηρετοῦν ἄλλα συμφέροντα, τὴν στιγμή πού οἱ ἴδιες οἱ Μεγάλες Δυνάμεις (τότε καὶ τώρα ἄλλωστε) ἢ εἶχαν

πέσει κι αὐτές θύματα, ἢ ἦσαν κι αὐτές πιόνια καί ἀλληλοεξοντώνονταν ἄσκοπα;

Πῶς νά φαντασθῇ κανεῖς ὅτι ἕνας *Μπάλφουρ*, ἕνας *Σέσιλ*, ἕνας *Λόυντ Τζώρτζ* ἐσπρωχναν τήν Ἑλλάδα μπροστά, γιά νά τῆς κόψουν τήν ἀποφασιστική στιγμή τό κλαρί πού καθόταν, ὑπακούοντας σέ διαταγές τῶν ὁμοφύλων τους καί λέγοντας ὅτι ὑπάκουαν στό Σίτυ καί στά συμφέροντα τῆς Ἀγγλίας;

Κι ὅμως... Εἶναι γνωστό ὅτι ὁ «μέγας ὑποστηρικτής» τῆς Ἑλληνικῆς ἐπεμβάσεως στήν Μ. Ἀσία ἦταν ὁ *Λόυντ Τζώρτζ*. Καί ἦταν ὁ πρῶτος πού τήν ἐγκατέλειψε σέ κρίσιμη στιγμή. *Γιατί;*

Πῶς νά φαντασθῇ κανεῖς ὅτι ἕνας *Μπριάν*, ἕνας *Μπλούμ*, ἕνας *Ζωρές* θά ἔκαναν ἀκριβῶς τό ἴδιο καί θά ἐκάλυπταν μέ «ἐθνικό μανδύα» τίς διαταγές τῶν ὁμοφύλων καί «ἀδελφῶν τῆς Σιών»;

Ποῖός, στήν Ἑλλάδα, ἤξερε τότε ὅτι *ὅλοι, πλὴν τοῦ Λόυντ Τζώρτζ ἦσαν Ἑβραῖοι* καί ὁ Λόυντ Τζώρτζ ἦταν ὄχι μόνον ἄνθρωπός τους ἀλλά καί τελείως περित्रιγυρισμένος ἀπό Σιωνιστάς; Ἀλλά καί νά τῷ ξεραν, θά ἤξεραν, θά ἤξεραν νά βγάλουν τά σωστά συμπεράσματα;

Πῶς νά φαντασθῇ κανένας Ἑλληνας, ὅτι ὁ «σέρ» *Μπάζιλ Ζαχάρωφ*, ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι ἔχει ἑλληνική καταγωγή καί «πατριωτισμό», ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νά ἐφοδιάσῃ τόν Ἑλληνικό Στρατό μέ τά ἐλαφρά καί βαρεῖα ὅπλα πού χρειαζόταν, «ἐξόδοις του», μέ μικρές καταβολές, καί μακροπρόθεσμα ἄτοκα δάνεια, ὁ «ἄνθρωπος τῆς Βίκερς» (μεγαλύτερης ἀγγλικῆς πολεμικῆς βιομηχανίας), ἦταν *Ἑβραῖος*, ὅπως καί ἡ «Βίκερς» ἄλλωστε; Καί ὅταν ὁ Ἑλληνικός Στρατός βρέθηκε μέσα στήν Μ. Ἀσία, ὁ «πατριώτης» ἔκοψε τίς ἀποστολές! (*Σερέπ-Σπυρίντοβιτς — 'Αόρατη κυβέρνησις τοῦ Κόσμου*», σελ. 11).

Πῶς νά φαντασθῇ κανεῖς ὅτι ὁ προσωπικός γραμματέας — παντοδύναμος — τοῦ Λόυντ Τζώρτζ ἦταν ὁ Ἑβραῖος Σιωνιστής «σέρ» *Φίλιπ Σασόουν*, παντρεμμένος μέ τήν κόρη τοῦ *Ρότσιλτ*; Καί ὅτι ἦταν οἱ δύο κυριώτεροι μυστικιστοσύμβουλοι τοῦ πρωθυπουργοῦ; Καί ἀκόμη ὅτι πολλοί ὑπουργοί του, ὁ λόρδος *Σέσιλ* καί ὁ λόρδος *Ρήντινγκ* π.χ. (πραγμ. ὄνομα Ἰσαάκ Μόντ) ἦσαν τῆς ἰδίας συνομοταξίας; (Βλέπε ἄνωτ. σελ. 15).

Ποῖός ἤξερε, τότε, τήν κρυφή καταγωγή καί τό ἄτιμο παιγνίδι τῶν «Γερμανῶν» τραπεζιτῶν καί πολιτικῶν, τῶν κα-

γκελλαρίων της Αυστροουγγαρίας, τῶν «φιλελευθέρων» Μασσῶνων, τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἰταλίας (τοῦ κρυπτοεβραίου Τζιολλίτι).

Κι ὁμως, ὁ Τζιολλίτι ἦταν αὐτός πού ἀπεφάσισε τήν ἐκκένωσι τῆς Νοτίου Μ. Ἀσίας, ἀπελευθερώνοντας τοὺς Τούρκους ἀπό τήν ἀπειλή τῆς πλευροκοπήσεως! Γιατί; «Συμπτωσις» κι αὐτή;

Ποιός θά πίστευε τά ἀληθινά ὀνόματα τῶν Μπολσεβίκων, τόν λόγο καί τόν τρόπο τῆς πώσεως τῆς Ρωσίας, τό ὅτι ἡ... καπιταλιστική Τράπεζα Κούν καί Λέμπ, (Κοέν καί Λέβ) ἦταν ὁ χρηματοδότης τοῦ Μπρόνσταϊν ἢ Τρότσκυ;

Ἄλλά καί οἱ Μπολσεβίκοι ἦσαν σχεδόν ὅλοι Ἑβραῖοι καί ἡ τράπεζα! Καί ὁ *Λαίμπα Μπρόνσταϊν* ἢ Τρότσκυ. «Συμπτωματικά»! (Λεόν ντέ Πονσέν «Μυστικές δυνάμεις πίσω ἀπό τήν ἐπανάστασι» — Α. Τ. Φήλντ, «Ὅλα αὐτά τά πράγματα»).

Ποιός ἤξερε ὅτι ὁ Κεμάλ ἔγινε Μασσῶνος, ὅταν ἡ Μασσωνία τοῦ ὑπεσχέθη ἔτσι τήν καταστροφή τῶν Ἑλλήνων; (Λεόν ντέ Πονσέν, ὡς ἄνωτ.).

Κι ὁμως, ὅλα αὐτά ἔγιναν, ὅλα αὐτά ἦταν ἀλήθεια! Ἦταν ἓνας ξυπνητός ἐφιάλτης, μέσα στόν ὁποῖον ἔπεσε ὁ Ἑλληνισμός, χωρίς νά μπορῇ νά ἀντιδράσῃ! Τό ὄραμα τῆς Βασιλεύουσας καί ἡ Μεγάλη Ἰδέα ἦταν πολύ κοντά καί πολύ μεγάλα, γιά νά σκεφθῇ ἔστω παραπέρα...

Τά γνωστά γεγονότα δέν χρειάζονται. Χρειάζονται μόνο τά ἄγνωστα, τά κρυφά. Γιατί αὐτά κάνουν τήν Ἱστορία... Ὁ Τόυνμπυ τό ἀναλύει καθαρά, ὅπως καθαρά ἀναλύει καί τόν ρόλο τοῦ Σιωνισμοῦ σ' αὐτήν.

Ἄλλά ἀκόμη καί ὁ νεογέννητος κομμουνισμός «εἰσάγεται» στήν Ἑλλάδα «συμπτωματικά» ἀπό δύο Ἑβραίους τῆς Θεσσαλονίκης, τόν *Ἀβραάμ Μπεναρόγια* καί τόν *Βεντούρι*. Καί τό τοπικό ἔντυπο, ἐπίσημο ὄργανο τοῦ «ἐλληνικοῦ» κομμουνιστικοῦ κόμματος, στήν Θεσσαλονίκη εἶναι τό ...ἐβραϊκό περιοδικό» «*Ἀβάντι*», σέ ... *ἰσπανοεβραϊκή γλῶσσα!* («Ἡ λεπτομέρεια αὐτή, βρίσκεται τυπωμένη στήν τελευταία σελίδα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 259 δελτίου μέλους τοῦ «Σοσιαλιστικοῦ Ἑργατικοῦ Κόμματος τῆς Ἑλλάδος!», πού ἀνῆκε σέ μιὰ Ἀγγελική Ρουμελιώτου καί ἐξεδόθη στίς 12.5.19»).

Καί οἱ κομμουνισταί αὐτοί, εἶχαν ρόλο νά παίξουν στόν τάφο

τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μ. Ἀσίας. Θά μαχαίρωναν πισώπλατα τό ἠθικό τοῦ μαχομένου Στρατοῦ μας. «Συμπτωματικά»!...

Μᾶς εἶπαν ὅτι «οἱ Σύμμαχοι ἐγκατέλειψαν τήν Ἑλλάδα γιατί γύρισε ὁ Κωνσταντῖνος τό 1920». Προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις. Μόνον ὁ Λένιν εἶχε λόγους νά μισῇ τήν Ἑλλάδα, πού εἶχε λάβει μέρος στήν ἀδοξη ἐκστρατεία τῶν Ἀγγλογάλλων στήν Ὀδησσό, ἐναντίον τῶν μπολσεβίκων. Γιατί ἄραγε; Ποιοί ὤθησαν τόν Βενιζέλο στήν περιττή αὐτή περιπέτεια; Μήπως οἱ ἴδιοι πού ἔτσι ἐξαντλοῦσαν τήν Ἑλλάδα, καί συνάμα γέμιζαν τούς Ρώσους μέ μίσος ἐναντίον της, μέ τίς μελλοντικές προοπτικές; Εἰκασία, ἀλλά μέσα σ' ὅλα, τόσο πιθανή!

Δέν ἔχει σημασία ἂν καί γιατί ἔγιναν ἐκλογές τόν Νοέμβριο τοῦ 1920. Σημασία ἔχει ὅτι μέ Διχασμό, ὅποιος κι ἂν κέρδιζε, τό παιγνίδι ἦταν χαμένο! Χαμένο, γιατί ὁ Σιωνισμός, παντοδύναμος στήν Ἀγγλία, κυβερνώντας τήν Γαλλία, τήν Ρωσία καί τήν Ἰταλία, μποροῦσε εὐκολά νά ἀντικατοπτρίσει τούς κινδύνους γιά τά συμφέροντα κάθε μιᾶς Δυνάμεως χωριστά, ἀπό τήν ἐνδεχόμενη ἀνασύστασι τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας! Μιά Αὐτοκρατορία δέν παραμένει δορυφόρος. Καί καμμία Δύναμις βέβαια δέν βοηθᾷ νά δημιουργηθῇ μία ἄλλη, ἀντίπαλος βέβαιος μελλοντικά! Καί μέ Διχασμένο Ἔθνος, ἦταν μαθηματικά βέβαιη ἡ καταστροφή. Ὁ Λόυντ Τζώρτζ καί ὁ Μπριάν ἐσπρωξαν τήν Ἑλλάδα στό ἐσωτερικό τῆς Μ. Ἀσίας. Ὁ Τζιολλίττι ἔπειτα τό δέχθηκε καί ὁ Λένιν δέν εἶπε τίποτε! Ἦξεραν ὅτι τό σαράκι ἦταν μέσα στό ξύλο, τό σκουλήκι μέσα στό φρούτο... Ὁ Κεμάλ ὑποχωροῦσε χωρίς ἀνησυχία, γιατί ἦταν Μασσῶνος καί οἱ «Ἀδελφοί» τοῦ εἶχαν προδιαγράψει τήν πορεία.

Ὁ Ἀβραάμ Μπεναρόγια καί ὁ Βεντούρι, Ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης εἶχαν φτιάξει ἤδη τό ΚΚΕ καί ἡ ἡττοπαθὴς καί ἀντεθνική τους προπαγάνδα κτυποῦσε ἤδη πισώπλατα τόν μαχόμενο Στρατό μας...

Ὁ κοινοβουλευτισμός δέν ἄφηνε πολλὰ χρονικά περιθώρια γιά ἀργοπορία τῶν ἐκλογῶν καί ὁ Διχασμός ἀκόμη λιγότερα...

Τά δάνεια δέν ὑπῆρχαν πλέον, ἀντίθετα οἱ ἐβραϊκές τράπεζες ζητοῦσαν καί τούς τόκους...

... Ἡ Ἀγγλία περίμενε τήν κατάλληλη στιγμή καί τό πρόσχημα τῶν ἐκλογικῶν ἀποτελεσμάτων γιά νά «νίψη τās χεῖρας» ἐνῶ ἡ Γαλλία μέ τόν Μπριάν καί τόν Μπλούμ, γιά νά

ἀπελευθερώσουν τὰ στρατεύματα τοῦ Κεμάλ στήν μεθόριο τῆς Συρίας καί νά τοῦ πουλήσουν καί ὅλο τό ὑλικό τῶν Γερμανῶν πού εἶχαν κυριεύσει κι ἀκόμη ὅσο ἄλλο χρειαζόταν! Ἡ Ἰταλία ἐγκατέλειπε τήν κατάλληλη στιγμή τήν Νότιο Μ. Ἀσία, ἐλευθερώνοντας Τούρκους στρατιῶτες καί πλευροκοπώντας ἔτσι τόν Ἑλληνικό Στρατό, ἐνῶ, τέλος, οἱ Μπολσεβίκοι, ἡ ΕΣΣΣΔ τῶν Σιωνιστῶν, ὄχι μόνο ἐλευθέρωναν τόν ἀντικρυνό τους Τουρκικό στρατό μέ συνθήκη Εἰρήνης ἀλλά καί τοῦ ἔδιναν ἀφειδῶς ὅτι καί ὅσο ὑλικό χρειαζόταν «δωρεάν»! (Ἄλλοι πλήρωναν!).

Σμύρνη... Τέλος τῆς γραμμῆς, ὅλος ὁ κόσμος κατεβαίνει! Κατέβηκε ὁ Ἑλληνισμός, χάθηκε ἡ Ἑστία τῆς Ἀσίας, ἀργοπεθαίνει ἡ Ἑστία τῆς Βασιλεύουσας, σβύνει ἡ Μεγάλη Ἰδέα.

Μικρές μόνον ὑστερογραφικές λεπτομέρειες:

Σέ βιβλίο τῆς Ἀμερικανοαρμένισας *Μάρτζορν Χαουζπιάν*, περιγράφονται λεπτομερῶς, πῶς οἱ Ἑβραῖοι τῆς Σμύρνης εἰδικά καί τῆς Τουρκίας γενικά ὀργάνωσαν τήν σφαγή τῶν Ἑλλήνων, πείθοντας καί ἐκβιάζοντας τοὺς Τούρκους ἡγέτες. Ὅχι δηλαδή πῶς κόπιασαν πολύ!

Στήν ἰταλοτουρκική συμφωνία ἀποχωρήσεως ἀπό τήν Νότιο Μ. Ἀσία, τό ἄρθρο 5 (μεταξύ Ἑβραίου Τζιολλίττι καί κρυπτοεβραίου μασσώνου Κεμάλ) ἀναφέρει τήν ὑποσθήριξη τῆς Ἰταλίας πρὸς τήν Τουρκία γιά νά τίς ἀποδοθοῦν ἡ Σμύρνη καί ἡ Θράκη.

Στήν γαλλοτουρκική συνθήκη τῆς Κιλικίας, ὁ ἐβραῖος Μπριάν παραδίδει ὅλο τό ὑλικό πού εἶχαν πάρει οἱ Γάλλοι στρατιῶτες γιά νά κάνουν κατοχή στήν νοτιοανατολική Τουρκία καί ἀποχωροῦν στήν Συρία, ἐλευθερώνοντας τελείως τόν Κεμάλ...

Τό πρῶτο δάνειο στόν Κεμάλ ἔγινε, σέ χρυσό, κατά διαταγή τοῦ Λάϊμπα Μπρόνσταϊν ἢ Τρότσκυ...

Ἡ ἐβραϊκή συνοικία τῆς Σμύρνης δέν ἔπαθε τίποτα! (Θυμᾶται κανεῖς τήν Ἑφεσο καί τοὺς Πέρσες!)

Στίς ἐκλογές τοῦ Νοεμβρίου 1920, τό μέγεθος τῆς ἥττας τοῦ Ἑλ. Βενιζέλου ὀφείλεται, σέ μεγάλο ποσοστό, στίς 100 χιλιάδες ψήφους τῶν Ἑβραίων τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι, μὴ στρατευμένοι (!) ψήφισαν «μονοκοῦκι» ἐναντίον του, ἐνῶ πολλές χιλιάδες

(200) τοῦ Στρατοῦ τῆς Μ. Ἀσίας δὲν ρίχθηκαν στίς κάλπες! Ἄν δεχθοῦμε τὴν «ἐπίσημη ἄποψι» τοῦ θυμοῦ τῶν Συμμάχων γι' αὐτό, τό πράγμα γίνεται σοβαρό, λογικό καί... Σιωνιστικά σχεδιασμένο! Ἄν ὄχι, τότε πάλι τό ἴδιο συμπέρασμα βγαίνει, ἀφοῦ ἡ νίκη τοῦ Γούναρη ἐπρόκειτο νά ρίξη τόν κουρασμένο Στρατό στήν περιπέτεια τῆς Ἀγκύρας, χωρίς καμμία ὑποστήριξη!

Παρατίθεται ὁ κατάλογος τῶν «κυβερνήσεων» καί τῶν κινήματων τῆς «λαμπρᾶς αὐτῆς ἐποχῆς», πού κατέστρεψε κυριολεκτικά τὴν χώρα, ἐν ὀνόματι τῆς... δημοκρατίας καί τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὁ μέγας «ὑπερασπιστής τῆς Δημοκρατίας» Ν. Πλαστήρας ἔκαμε... δέκα κινήματα:

- 1) 25 Φεβρουαρίου 1915: Δημ. Γούναρης (5½ μῆνες)
- 2) 10 Αὐγούστου 1915: Ἐλευθ. Βενιζέλος (1½ μῆνα)
- 3) 24 Σεπτεμβρίου 1915: Ἀλέξ. Ζαῖμης (1 μῆνα)
- 4) 25 Ὀκτωβρίου 1915: Σπ. Σκουλούδης (7½ μῆνες)
- 5) 9 Ἰουνίου 1916: Ἀλέξανδρος Ζαῖμης (2½ μῆνες)
- 6) 3 Σεπτεμβρίου 1916: Ν. Καλογερόπουλος (24 ἡμ.)
- 7) 27 Σεπτεμβρίου 1916: Σπ. Λάμπρος (1 μῆνα)
- 8) 21 Ἀπριλίου 1917: Ἀλέξ. Ζαῖμης (1½ μῆνα)
- 9) 14 Ἰουνίου 1917: Ἐλευθ. Βενιζέλος (39½ μῆνες)
- 10) 4 Νοεμβρίου 1920: Δημήτρ. Ράλλης (2½ μῆνες)
- 11) 24 Νοεμβρίου 1921: Ν. Καλογερόπουλος (2 μῆνες)
- 12) 26 Μαρτίου 1921: Δημήτριος Γούναρης (11½ μῆνες)
- 13) 2 Μαρτίου 1922: Δ. Γούναρης (ἀνασχ.) (2 μῆν.)
- 14) 3 Μαρτίου 1922: Νικόλαος Στράτος (6 ἡμέραι)
- 15) 9 Μαΐου 1922: Πέτρ. Πρωτοπαπαδάκης (3½ μῆνες)
- 16) 28 Αὐγούστου 1922: Ν. Τριανταφυλλᾶκος (20 ἡμ.)
- 17) 16 Σεπτεμβρίου 1922: Ἀνδρ. Χαραλάμπης (1 ἡμ.)
- 18) 17 Σεπτεμβρίου 1922: Σωτήρ. Κροκιδᾶς (27 ἡμ.)
- 19) 14 Νοεμβρίου 1922: Στυλιανός Γοναῖς (14 μῆνες)
- 20) 11 Ἰανουαρίου 1924: Ἐλευθ. Βενιζέλος (26 ἡμέρ.)
- 21) 6 Φεβρουαρίου 1924: Γ. Καφαντάρης (1½ μῆνες)
- 22) 12 Μαρτίου 1924: Ἀλ. Παπαναστασίου (4½ μῆνες)
- 23) 25 Ἰουλίου 1924: Θεμιστ. Σοφούλης (2½ μῆνες)

- 24) 7 'Οκτωβρίου 1924: Α. Μιχαλακόπουλος (8½ μῆνες)
- 25) 26 'Ιουνίου 1925: Θεόδωρος Πάγκαλος (12½ μῆνες)
- 26) 19 'Ιουλίου 1926: 'Αθανάσιος Εὐταξίας (1½ μῆνες)
- 27) 26 Αὐγούστου 1926: Γεώργ. Κονδύλης (3½ μῆνες)
- 28) 4 Δεκεμβρίου 1926: 'Αλέξ. Ζαΐμης (8½ μῆνες)
- 29) 17 Αὐγούστου 1927: 'Αλ. Ζαΐμης (ἀνασχ.) (6½ μῆνες)
- 30) 28 Φεβρουαρίου 1928: 'Αλ. Ζαΐμης (ἀνασχ.) (3 μῆν.)
- 31) 4 'Ιουλίου 1928: 'Ελευθ. Βενιζέλος (47 μῆνες)
- 32) 26 Μαΐου 1932: 'Αλέξ. Παπαναστασίου (10 ἡμέραι)
- 33) 5 'Ιουνίου 1932: 'Ελευθ. Βενιζέλος (5 μῆνες)
- 34) 4 Νοεμβρίου 1932: Παν. Τσαλδάρης (2½ μῆνες)
- 35) 16 'Ιανουαρίου 1933: 'Ελευθ. Βενιζέλος (1½ μῆνα)
- 36) 5 Μαρτίου 1933: 'Αλέξανδρος 'Οθωναῖος (5 ἡμ.)
- 37) 10 Μαρτίου 1933: Παναγῆς Τσαλδάρης (31 μῆνες)
- 38) 10 'Οκτωβρίου 1935: Γεώργ. Κονδύλης (1½ μῆνες)
- 39) 30 Νοεμβρίου 1935: Κων. Δεμερτζῆς (4½ μῆνες)

- 1) 1922 (Σεπτέμβριος): Κίνημα Πλαστήρα-Γονατᾶ.
- 2) 1923 — (2/11): Κίνημα 'Οθωναίου.
- 3) 1924 — (12/3): Κίνημα Κονδύλη, Παγκάλου κ.λ.π.
- 4) 1924 — (25/3): Κίνημα ἐγκαθιδρύσεως Δημοκρατίας
- 5) 1923 — (2/11): Κίνημα 'Οθωναίου.
- 6) 1924 — (25/6): Κίνημα Β.Ν.
- 7) 1924 — (25/7): Κίνημα «Δημοκρατικῶν ἀξιωματικῶν».
- 8) 1924 — (20/8): Κίνημα Β.Ν. (Κολιαλέξης).
- 9) 1924 — (11/9): Κίνημα Τσερούλη.
- 10) 1924 — (7/10): Κίνημα «δημοκρατικῶν παραγόντων».
- 11) 1924 — (15/10): Κίνημα Λούφα — Ντερτιλῆ.
- 12) 1925 — (10/6): Κίνημα Τσερούλη — Μποκιρτζῆ.
- 13) 1925 — (26/6): Κίνημα Παγκάλου.
- 14) 1925 — (16/8): Κίνημα «δημοκρατικῶν ἀξιωματικῶν».
- 15) 1925 — (16/8): Κίνημα Πλαστήρα.
- 16) 1926 — (18/2): Κίνημα Κονδύλη — Παπαναστασίου.
- 17) 1926 — (8/4): Κίνημα Τζαβέλα — Μπακιρτζῆ.
- 18) 1926 — (16/7): Κίνημα δημοκρατικῶν παραγόντων.
- 19) 1926 — (20/8): Κίνημα Κονδύλη — Ντερτιλῆ.
- 20) 1926 — (9/9): Κίνημα Ζέρβα — Ντερτιλῆ.

- 21) 1927 — (3/3): Κίνημα Παγκάλου.
- 22) 1927 — (1/6): Κίνημα 'Οθωναίου.
- 23) 1928 — (4/7): Κίνημα Βενιζέλου καί εκλογική νίκη.
- 24) 1931 — (1/7): Κίνημα Κομμουνιστών εις Σέρρας.
- 25) 1931 — (22/7): Κίνημα «δημοκρατικῶν παραγόντων».
- 26) 1932 — (5/10): Κίνημα Μαζαράκη — Μανέτα.
- 27) 1932 — (10/10): Κίνημα 'Οθωναίου.
- 28) 1935 — (6/3): Κίνημα Πλαστήρα (ὁ Μαῦρος Γάτος).
- 29) 1933 — (3/7): Κίνημα «προστασίας δημοκρατίας».
- 30) 1933 — (10/10): Κίνημα Πλαστήρα.
- 31) 1934 — (5/7): Κίνημα Πλαστήρα — Ζέρβα.
- 32) 1934 — (21/8): Κίνημα Πλαστήρα.
- 33) 1934 — (4/12): Κίνημα Πλαστήρα.
- 34) 1935 — (7/10): Κίνημα Πλαστήρα.
- 35) 1935 — (1/3): Κίνημα Βενιζέλου — Πλαστήρα.
- 36) 1935 — (25/3): Κίνημα... Πλαστήρα!!!

Δηλαδή 36 Κινήματα καί 39 κυβερνήσεις στά πιά ἀποφασιστικά χρόνια τῆς 'Ιστορίας μας! Μετά ἀπ' αὐτά τί εἶδους «συστάσεις» ἔχει ὁ Κοινοβουλευτισμός;

Παρατίθενται ἀκόμη... ὅλες οἱ κυβερνήσεις τῆς χώρας ἀπό τό 1829! Πολύ διδακτικό. 'Ακυβερνησία, ἀσυναρτησία, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων. Διότι ἐάν ὁ κοινοβουλευτισμός ἦταν ἐφαρμόσιμος, ἡ ἀπλῶς σύστημα πολιτικό καί ὄχι τερατούργημα, θά ἔπρεπε κανονικά νά ἔχη δώση 35, ἢ τό πολύ 40 κυβερνήσεις σέ 160 χρόνια. 'Αντ' αὐτοῦ μᾶς... ὑπεχρέωσε μέ 188!

'Η συνοπτική εἰκόνα τῆς Κοινοβουλευτικῆς λαίλαπος ἔχει ὡς ἐξῆς:

Κυβερνήσεις	:188
Γεν. μέσος ὅρος ζωῆς	: 10 μῆνες
Διαρκέσασαι ἄνω τῶν 3 ἐτῶν	: 13!
Διαρκέσασαι 1 ἔτος καί κάτω	: 119!
Διαρκέσασαι 1 μῆνα καί κάτω	: 28!

ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

- 1) 9 'Ιανουαρίου 1829: 'Ιω. Καποδίστριας (44 μῆνες)
- 2) 27 Σεπτεμβρίου 1831: Αὐγ. Καποδίστριας (6½ μῆνες)

- 3) 9 'Απριλίου 1832: Γεώργιος Κουντουριώτης (6 μήνες)
- 4) 3 'Οκτωμβρίου 1832: 'Ανδρέας Ζαΐμης (5 μήνες)
- 5) 3 'Απριλίου 1833: Σπυρίδωσ Τρικούπης (6 μήνες)
- 6) 12 'Οκτωμβρίου 1833: 'Αλ. Μαυροκορδάτος (7 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 7) 31 Μαΐου 1834: 'Ιωάννης Κωλέττης (12 μήνες)
- 8) 20 Μαΐου 1835: Κόμης 'Αρμανσμπέργκ (9 μήνες)
- 9) 13 Φεβρουαρ. 1836: Κόμης 'Αρμανσμπέργκ (12 μήνες)
- 10) 2 Φεβρουαρίου 1837: 'Ιγνάτιος Ρουδχάρτ (2 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 11) 12 'Απριλίου 1837: 'Ιγνάτιος Ρουδχάρτ (8 μήνες)
- 12) 8 Δεκεμβρίου 1837: 'Ανδρέας Ζαΐμης (38 μήνες)
- 13) 10 Φεβρουαρίου 1841: 'Αλ. Μαυροκορδάτος (5 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 14) 24 'Ιουλίου 1841: 'Αλ. Μαυροκορδάτος (15 ημέρες)
- 15) 10 Αύγουστου 1841: 'Ανδρέας Μεταξᾶς (24 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 16) 3 Σεπτεμβρίου 1843: 'Ανδρέας Μεταξᾶς (6 μήνες)
- 17) 30 Μαρτίου 1844: 'Αλέξ. Μαυροκορδάτος (4 μήνες)
- 18) 6 Αύγουστου 1844: 'Ιωάννης Κωλέττης (25 ημέρες)
- 19) 31 Αύγουστου 1844: Κίτσος Τζαβέλλας (42 μήνες)
- 20) 7 Μαρτίου 1848: Γεώργιος Κουντουριώτης (7 μήνες)
- 21) 15 'Οκτωβρίου 1848: Κωνστ. Κανάρης (14 μήνες)
- 22) 12 Δεκεμβρίου 1849: 'Αλέξ. Κριεζῆς (53 μήνες)
- 23) 16 Μαΐου 1854: 'Αλέξ. Μαυροκορδάτος (16 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 24) 29 Σεπτεμβρίου 1855: Δημ. Βούλγαρης (24 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 25) 13 Νοεμβρίου 1857: 'Ανδρέας Μιαούλης (24 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 26) 29 Μαΐου 1859: 'Ανδρέας Μιαούλης (36 μήνες)
- 27) 36 Μαΐου 1862: 'Ιωάννης Κολοκοτρώνης (4 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 28) 11 'Οκτωμβρίου 1862: Δημήτριος Βούλγαρης (4 μήνες)
- 29) 13 Φεβρουαρίου 1863: Ζαφείριος Βάλλης (1 $\frac{1}{2}$ μήνα)
- 30) 27 Μαρτίου 1863: Διομήδης Κυριακού (1 μήνα)
- 31) 29 'Απριλίου 1863: Μπενιζέλος Ροῦφος (6 μήνες)
- 32) 25 'Οκτωμβρίου 1863: Δημ. Βούλγαρης (4 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 33) 5 Μαρτίου 1864: Κωνστ. Κανάρης (1 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 34) 16 'Απριλίου 1864: Ζαφείριος Βάλλης (2 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 35) 26 'Ιουλίου 1864: Κωνστ. Κανάρης (7 μήνες)
- 36) 2 Μαρτίου 1865: 'Αλεξ. Κουμουνδροῦρος (7 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 37) 20 'Οκτωμβρίου 1865: 'Επαμ. Δεληγιώργης (13 ημέρ.)
- 38) 3 Νοεμβρίου 1865: Δημ. Βούλγαρης (3 ημέρ.)
- 39) 6 Νοεμβρίου 1865: 'Αλεξ. Κουμουνδοῦρος (7 ημέρ.)
- 40) 13 Νοεμβρίου 1865: 'Επαμ. Δεληγιώργης (15 ημέρ.)

- 41) 28 Νοεμβρίου 1865: Μπενιζέλος Ροῦφος (2 μήνες)
- 42) 26 Ἰανουαρίου 1866: Μπενιζέλος Ροῦφος (4 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 43) 9 Ἰουνίου 1866: Δημήτριος Βούλγαρης (6 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 44) 18 Δεκεμβρίου 1866: Ἀλ. Κουμουνδοῦρος (12 μήνες)
- 45) 20 Δεκεμβρίου 1867: Ἀριστ. Μωραϊτίνης (1 μῆνα)
- 46) 25 Ἰανουαρίου 1868: Δημήτριος Βούλγαρης (12 μήνες)
- 47) 25 Ἰανουαρίου 1869: Θρασύβουλος Ζαΐμης (5 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 48) 9 Ἰουλίου 1870: Ἐπαμ. Δεληγιώργης (4 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 49) 3 Δεκεμβρίου 1870: Ἀλ. Κουμουνδοῦρος (11 μήνες)
- 50) 28 Ὀκτωμβρίου 1871: Θρασύβουλος Ζαΐμης (2 μήνες)
- 51) 25 Δεκεμβρίου 1871: Δημ. Βούλγαρης (6 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 52) 8 Ἰουλίου 1872: Ἐπαμ. Δεληγιώργης (19 μήνες)
- 53) 9 Φεβρουαρίου 1874: Δημ. Βούλγαρης (14 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 54) 27 Ἀπριλίου 1875: Χαρίλαος Τρικούπης (5 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 55) 15 Ὀκτωμβρίου 1875: Ἀλ. Κουμουνδοῦρος (13 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 56) 26 Νοεμβρίου 1876: Ἐπαμ. Δεληγιώργης (5 ἡμέρες)
- 57) 1 Δεκεμβρίου 1876: Ἀλ. Κουμουνδοῦρος (3 μήνες)
- 58) 26 Φεβρουαρίου 1877: Ἐπαμ. Δεληγιώργης (3 μήνες)
- 59) 19 Μαΐου 1877: Ἀλ. Κουμουνδοῦρος (7 ἡμέρ)
- 60) 26 Μαΐου 1877: Κων. Κανάρης (Οἴκουμ.) (7 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 61) 11 Ἰανουαρίου 1878: Ἀλ. Κουμουνδοῦρος (10 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 62) 21 Ὀκτωμβρίου 1878: Χαρίλαος Τρικούπης (4 ἡμερ.)
- 63) 26 Ὀκτωμβρίου 1878: Ἀλ. Κουμουνδοῦρος (16 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 64) 10 Μαρτίου 1880: Χαρίλαος Τρικούπης (7 μήνες)
- 65) 13 Ὀκτωμβρίου 1880: Ἀλ. Κουμουνδοῦρος (16 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 66) 3 Μαρτίου 1882: Χαρίλαος Τρικούπης (37 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 67) 19 Ἀπριλίου 1885: Θεόδ. Δεληγιάννης (12 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 68) 30 Ἀπριλίου 1886: Δημήτριος Βάλλης (19 ἡμέρ.)
- 69) 9 Μαΐου 1866: Χαρίλαος Τρικούπης (53 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 70) 24 Ὀκτωμβρίου 1890: Θεόδ. Δεληγιάννης (28 μήνες)
- 71) 18 Φεβρουαρίου 1892: Κ. Κωνσταντόπουλος (3 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 72) 10 Ἰουνίου 1892: Χαρίλαος Τρικούπης (10 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 73) 3 Μαΐου 1893: Σωτήρ. Σωτηρόπουλος (5 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 74) 30 Ὀκτωμβρίου 1893: Χαρίλ. Τρικούπης (14 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 75) 12 Ἰανουαρίου 1895: Νικόλ. Δεληγιάννης (2 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 76) 31 Μαΐου 1895: Θεόδωρος Δεληγιάννης (22 $\frac{1}{2}$ μήνες)
- 77) 18 Ἀπριλίου 1897: Δημήτριος Ράλλης (5 μήνες)
- 78) 21 Σεπτεμβρίου 1897: Ἀλέξ. Ζαΐμης (12 μήνες)

- 79) 30 Ὀκτωβρίου 1893: Αλ. Ζαΐμης (ἀναχ.) (5 μῆνες)
- 80) 2 Ἀπριλίου 1899: Γεώργιος Θεοτόκης (30¹/₂ μῆνες)
- 81) 12 Νοεμβρίου 1901: Ἀλέξ. Ζαΐμης (12¹/₂ μῆνες)
- 82) 24 Νοεμβρίου 1902: Θεόδ. Δεληγιάννης (6¹/₂ μῆνες)
- 83) 14 Ἰουνίου 1903: Γεώργιος Θεοτόκης (14 ἡμέρ)
- 84) 28 Ἰουνίου 1903: Δημήτριος Ράλλης (5¹/₂ μῆνες)
- 85) 6 Δεκεμβρίου 1903: Γεώργιος Θεοτόκης (12¹/₂ μῆνες)
- 86) 16 Δεκεμβρίου 1904: Ἀεόδ. Δεληγιάννης (5¹/₂ μῆνες)
- 87) 9 Ἰουνίου 1905: Δημήτριος Ράλλης (6 μῆνες)
- 88) 8 Δεκεμβρίου 1905: Γεώργιος Θεοτόκης (30¹/₂ μῆνες)
- 89) 21 Ἰουνίου 1908: Γ. Θεοτόκης (ἀναχ.) (12¹/₂ μῆνες)
- 90) 7 Ἰουλίου 1909: Δημήτριος Ράλλης (1¹/₂ μῆνες)
- 91) 17 Αὐγούστου 1909: Κυριακ. Μαυρομιχάλης (5 μῆνες)
- 92) 18 Ἰανουαρίου 1910: Στέφ. Δραγούμης (9¹/₂ μῆνες)
- 93) 6 Ὀκτωβρίου 1910: Ἐλευθ. Βενιζέλος (51¹/₂ μῆνες)
- 94) 25 Φεβρουαρίου 1915: Δημ. Γούναρης (5¹/₂ μῆνες)
- 95) 10 Αὐγούστου 1915: Ἐλευθ. Βενιζέλος (1¹/₂ μῆνες)
- 96) 24 Σεπτεμβρίου 1915: Ἀλέξ. Ζαΐμης (1 μῆνα)
- 97) 25 Ὀκτωβρίου 1915: Στέφ. Σκουλούδης (7¹/₂ μῆνες)
- 98) 9 Ἰουνίου 1916: Ἀλέξανδρος Ζαΐμης (2¹/₂ μῆνες)
- 99) 3 Σεπτεμβρίου 1916: Νικ. Καλογερόπουλος (24 ἡμ.)
- 100) 27 Σεπτεμβρίου 1916: Σπυρίδων Λάμπρος (8 μῆνες)
- 101) 21 Ἀπριλίου 1917: Ἀλέξανδρος Ζαΐμης (1¹/₂ μῆνα)
- 102) 14 Ἰουνίου 1917: Ἐλευθέριος Βενιζέλος (39¹/₂ μῆνες)
- 103) 4 Νοεμβρίου 1920: Δημήτριος Ράλλης (2¹/₂ μῆνες)
- 104) 24 Νοεμβρίου 1921: Νικ. Καλογερόπουλος (2 μῆνες)
- 105) 26 Μαρτίου 1921: Δημήτριος Γούναρης (11¹/₂ μῆνες)
- 106) 2 Μαρτίου 1922: Δημ. Γούναρης (ἀνασχ.) (2 μῆνες)
- 107) 3 Μαρτίου 1922: Νικόλαος Στράτος (6 ἡμέρ)
- 108) 9 Μαΐου 1922: Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης (3¹/₂ μῆνες)
- 109) 28 Αὐγούστου 1922: Νικ. Τριανταφυλλᾶκος (20 ἡμέρ.)
- 110) 16 Σεπτεμβρίου 1922: Ἀνδρ. Χαραλάμπης (1 ἡμερ.)
- 111) 17 Σεπτεμβρίου 1922: Σωτήρ. Κροκιδᾶς (27 ἡμερ.)
- 112) 14 Νοεμβρίου 1922: Στυλιανός Γονατᾶς (14 ἡμερ.)
- 113) 11 Ἰανουαρίου 1924: Ἐλευθ. Βενιζέλος (26 ἡμέρ.)
- 114) 6 Φεβρουαρίου 1924: Γεώργ. Καφαντάρης (1¹/₂ μῆνες)
- 115) 12 Μαρτίου 1924: Ἀλεξ. Παπαναστασίου (4¹/₂ μῆνες)
- 116) 25 Ἰουλίου 1924: Θεμιστοκλῆς Σοφούλης (2¹/₂ μῆνες)

- 117) 7 'Οκτωμβρίου 1924: Α. Μιχαλακόπουλος (8½ μηνες)
- 118) 26 'Ιουνίου 1925: Θεόδωρος Πάγκαλος (12½ μηνες)
- 119) 19 'Ιουλίου 1926: 'Αθανάσιος Εὐταξίας (1½ μήνα)
- 120) 26 Αὐγούστου 1926: Γεώργιος Κονδύλης (3½ μηνες)
- 121) 4 Δεκεμβρίου 1926: 'Αλέξανδρος Ζαΐμης (8 μὴν.)
- 122) 17 Αὐγούστου 1927: 'Αλ. Ζαΐμης (ἀνασχ.) (6½ μηνες)
- 123) 28 Φεβρουαρίου 1928: 'Αλ. Ζαΐμης (ἀνασχ.) (3 μὴν.)
- 124) 4 'Ιουλίου 1928: 'Ελευθέριος Βενιζέλος (47 μὴνες)
- 125) 26 μαΐου 1932: 'Αλέξ. Παναστασίου (10 ἡμέρ.)
- 126) 5 'Ιουνίου 1932: 'Ελευθέριος Βενιζέλος (5 μηνες)
- 127) 4 Νοεμβρίου 1932: Παναγῆς Τσαλδάρης (2½ μηνες)
- 128) 16 'Ιανουαρίου 1938: 'Ελευθ. Βενιζέλος (1½ μηνες)
- 129) 5 Μαρτίου 1933: 'Αλέξ. 'Οθωναῖος (5 ἡμερ.)
- 130) 10 Μαρτίου 1933: Παναγῆς Τσαλδάρης (31 μηνες)
- 131) 10 'Οκτωμβρίου 1935: Γεώργιος Κονδύλης (1½ μήνα)
- 132) 30 Νοεμβρίου 1935: Κωνστ. Δεμερτζῆς (4½ μηνες)
- 133) 13 'Απριλίου 1936: 'Ιωάννης Μεταξᾶς (3½ μηνες)
- 134) 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1936: 'Ιων. Μεταξᾶς (54½ μηνες)
- 135) 29 'Ιανουαρίου 1941: 'Αλέξανδρος Κορυζῆς (3 μηνες)
- 136) 30 'Απριλίου 1941: Γεώργιος Τσολάγκογλου
- 137) 2 Δεκεμβρίου 1942: Κων. Λογοτεπόλος
- 138) 7 'Απριλίου 1943: 'Ιωάννης Ράλλης
- 139) 18 'Οκτωμβρίου 1944: Γεώργιος Παπανδρέου (5 ἡμερ.)
- 140) 23 'Οκτωμβρίου 1944: Γεώργιος. Παπανδρέου (2½ μηνες)
- 141) 3 'Ιανουαρίου 1945: Νικόλαος Πλαστήρας (3 μηνες)
- 142) 8 'Απριλίου 1945: Πέτρος Βούλγαρης (4 μηνες)
- 143) 11 Αὐγούστου 1945: Π. Βούλγαρης (ἀνασχ.) (2 μηνες)
- 144) 17 'Οκτωμβρίου 1945: 'Αρχιεπ. Δαμασκηνός (14 ἡμέρ.)
- 145) 1 Νοεμβρίου 1945: Παναγ. Κανελλόπουλος (22 ἡμέρ.)
- 146) 22 Νοεμβρίου 1945: Θεμ. Σοφούλης (4½ μηνες)
- 147) 4 'Απριλίου 1946: Παναγιώτης Πουλίτσας (14 ἡμέρ.)
- 148) 18 'Απριλίου 1946: Κωνστ. Τσαλδάρης (7½ μηνες)
- 149) 2 'Οκτωμβρίου 1946: Κ. Τσαλδάρης (ἀνασχ.) (3½ μηνες)
- 150) 24 'Ιανουαρίου 1947: Δημήτριος Μάξιμος (8 μηνες)
- 151) 29 Αὐγούστου 1947: Κωνστ. Τσαλδάρης (9 μηνες)
- 152) 7 Σεπτεμβρίου 1947: Θεμ. Σοφούλης (14½ μηνες)
- 153) 18 Νοεμβρίου 1948: Θεμ. Σοφούλης (ἀνασχ.) (2 μ.)

- 154) 20 'Ιανουαρίου 1949: Θ. Σοφούλης (άνασχ.) (2¹/₂ μήνες)
- 155) 14 'Απριλίου 1949: Θ. Σοφούλης (άνασχ.) (2¹/₂ μήνες)
- 156) 30 'Ιουνίου 1949: 'Αλέξανδρος Διομήδης (6 μήνες)
- 157) 6 'Ιανουαρίου 1950: 'Ιωάννης Θεοτόκης (2¹/₂ μήνες)
- 158) 23 Μαρτίου 1950: Σοφοκλής Βενιζέλος (20 ήμέρ.)
- 159) 15 'Απριλίου 1950: Νικόλαος Πλαστήρας.
- 160) 21 Αύγουςτου 1950: Σοφοκλής Βενιζέλος (23 ήμερ.)
- 161) 13 Σεπτεμβρίου 1950: Σοφ. Βενιζέλος (1¹/₂ μήνα)
- 162) 3 Νοεμβρίου 1950: Σοφοκλής Βενιζέλος (12 μήνες)
- 163) 27 'Οκτωμβρίου 1951: Νικόλ. Πλαστήρας (11¹/₂ μήνες)
- 164) 11 'Οκτωμβρίου 1952: Δημ. Κιουσόπουλος (1¹/₂ μήνα)
- 165) 19 Νοεμβρίου 1952: 'Αλέξ. Παπάγος (34¹/₂ μήνες)
- 166) 6 'Οκτωβρίου 1955: Κων. Καραμανλής (4¹/₂ μήνες)
- 167) 29 Φεβρουαρίου 1956: Κων. Καραμανλής (24 μήνες)
- 168) 5 Μαρτίου 1958: Κ. Γεωργακόπουλος (2¹/₂ μήνες)
- 169) 17 Μαΐου 1958: Κωνσταντ. Καραμανλής (40 μήνες)
- 170) 20 Σεπτεμβρίου 1961: Κωνσταντ. Δόβας (1¹/₂ μήνα)
- 171) 3 Νοεμβρίου 1961: Κων. Καραμανλής (19¹/₂ μήνες)
- 172) 19 'Ιουνίου 1963: Π. Πιπινέλης (3¹/₂ μήνες)
- 173) 28 Σεπτεμβρίου 1963: Στ. Μαυρομιχάλης (1¹/₂ μήνα)
- 174) 6 Νοεμβρίου 1963: Γεώργιος Παπανδρέου (1¹/₂ μήνα)
- 175) 24 Δεκεμβρίου 1963: 'Ιω. Παρασκευόπουλος (2 μήνες)
- 176) 18 Φεβρουαρίου 1964: Γ. Παπναδρέου (16 μήνες)
- 177) 15 'Ιουλίου 1965: Γ. 'Αθανασιάδης — Νόβας (1 μήνα)
- 178) 19 Αύγουςτου 1965: Η. Τσιριμώκος (1 μήνα)
- 179) 20 Σεπτεμβρίου 1965: Σ. Στεφανόπουλος (14 μήνες)
- 180) 21 Δεκεμβρίου 1966: 'Ιω. Παρασκευόπουλος (3 μήνες)
- 181) 28 Μαρτίου 1967: Παναγ. Κανελλόπουλος (23 ήμέρ.)
- 182) 21 — 4 — 1967 «'Εθνική Κυβέρνησις» 21 ης 'Απριλίου (60 μήνες)
- 183) 9 — 10 1973 Κυβέρνησις Μαρκεζίνη (1¹/₂ μήνα)
- 184) 25 — 11 — 73 «'Εθνική Κυβέρνησις» 25ης Νοεμβρίου (8 μήνες)
- 185) 24 — 7 — 74 «Κων. Καραμανλής» (6 μήνες)
- 186) 21 — 12 — 74: Κων. Καραμανλής (35 μήνες)

187) 22— 11 — 77: Κων. Καραμανλής (29 μήνες)

188) Μάιος 1980: Γεώργ. Ράλλης.

Τό θλιβερό συμπέρασμα

Ἡ Ἑλλάς ἔχει 160 χρόνια ἐλευθέρας ζωῆς. 160 χρόνια ἀποφασιστικά. Ἀλλά γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον, χαμένα σὲ ἀστάθεια.

Οί σημερινές συνομοσίες...

Ἀπό τό 1922 ὡς τό 1930, ὁ Ἑλληνισμός — ὅτι ἀπέμενε — προσπάθησε νά συνέλθῃ ἀπό τό κτύπημα. Οἱ προσπάθειες του δέν καρποφόρησαν ἄρκετά. Ἡ *Μεγάλη Κρίσις τοῦ 1930*, ἔργο γνωστό τῆς *Ἑβραϊκῆς καί μή Τραπεζικῆς Διεθνoῦς τῶν Η.Π.Α.*, κατέφαγε τά λίγα ἐπιτεύγματα τῆς Ἑλλάδος. Καί ἡ πολιτική τά ὑπόλοιπα. Δεκάδες τά κινήματα, πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν... Δεκάδες οἱ κυβερνήσεις, ἡ μιά πιό ἀνίσχυρη ἀπ' τήν ἄλλη... Ἀκόμη καί ἡ «παντοδύναμη» κοινοβουλευτική κυβέρνησις Βενιζέλου, τό 1928, δέν μπόρεσε νά ἐξαντλήσῃ τήν τετραετία της, λόγω τῆς Μεγάλῃς Κρίσεως τοῦ 1931. Καί, σάν νά μήν ἔφθαναν ὅλα, ὁ *Διχασμός ἐξακολουθοῦσε*, μέ τήν θλιβερή ἀκολουθία τοῦ μίσους, τοῦ πάθους, τῆς τυφλώσεως μεταξύ δύο παρατάξεων, οἰκογενειῶν, ἀτόμων. Καί, στήν οὐσία, θά συνεχιζόταν ὡς τό 1950, γιατί ὁ πόλεμος, ἡ κατοχή καί ἡ κομμουνιστική ἀνταρσία ἐπωφελήθηκαν ὄχι λίγο ἀπ' αὐτόν!

Μπορεῖ κανεῖς νά πῇ, ὅτι ἀπ' ἐκείνη τήν *μαύρη μέρα τῆς 26ης Ὀκτωβρίου 1912*, ὁ Ἑλληνισμός δέν μπόρεσε νά ὀρθοποδήσῃ οὐσιαστικά καί ὁ Σιωνισμός εἶχε ἐπιτύχει τόν μεγαλύτερο — μετά τό 1453 — θρίαμβο ἐναντίον του. Ἀπό κυρίαρχο κοινωνι-

κο, οικονομικό στοιχείο, μέ πολιτική επιρροή σέ ὅλη σχεδόν τήν Μαύρη Θάλασσα, τήν Μ. Ἀσία, τά παράλια τῆς Ἀν. Μεσογείου, ὁ Ἑλληνισμός κατήντησε Ἑλλαδισμός...

Κατά τό διάστημα αὐτό, ἀπό τό 1922 ὡς τό 1943 τουλάχιστον, (25 χρόνια), ὁ Σιωνισμός δέν μᾶς ἀποδεικνύει οὐσιαστική ἀνάμειξι στά ἐσωτερικά τῆς χώρας. Τά λεγόμενα ἀπό μερικούς πού ἀσχολήθηκαν μέ τόν Σιωνισμό στήν Ἑλλάδα — εὐτυχῶς ὑπάρχουν κι ἄλλοι καί προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στόν τόπο ἔτσι — εἶναι κάπως ἐπηρεασμένα ἀπο κομματικές τοποθετήσεις τῆς τραγικῆς ἐποχῆς 1943-1949 καί τῆς «μεταβατικῆς ἐποχῆς» 1949-1959. Ἡ ἐπεξήγησις τῶν τραγικῶν γεγονότων τῆς πρώτης ἐκείνης περιόδου συσκοτίζεται ἀπο ἄλλα πιό γενικά φαινόμενα, μέσα στά ὁποῖα εἶναι πολύ δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατο νά διαλευκάνη κανεῖς τόν πραγματικό ρόλο τοῦ Σιωνισμοῦ στά Ἑλληνικά. Εἶναι ὅπωςδῆποτε γεγονός, ὅτι κάποιο σημαντικό ρόλο ἔπαιξε. Ἀλλά ἡ ὑπόδειξις του — καί ἰδίως ἡ ἀπόδειξις — εἶναι πολύ ἀμφισβητήσιμες. Τό βέβαιον εἶναι, ὅτι ἀπό τό 1922 ὡς τό 1942, ὁ Σιωνισμός ἔχει πολύ σοβαρότερα, ζωτικά γιά τήν ὑπαρξί του προβλήματα, ὥστε νά ἀσχοληθῇ μέ τήν Ἑλλάδα. Ἀλλωστε, γιατί ν' ἀσχοληθῇ; Μόνη τῆς ἡ Ἑλλάς, φροντίζει ἀρκετά γιά τήν καταβάρθρωσί της! Ὁ Ἑθνικοσοσιαλισμός, γιά τόν ὁποῖον ὄχι λίγο εὐθύνεται (ἀφοῦ ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα τῆς γενικῆς συνειδητοποιήσεως τοῦ κακοποιοῦ του ρόλου στόν κόσμον) τόν ἀπορροφᾷ ὁλόκληρο.

Ἀλλά ἀπό τό 1942 κι ἔπειτα, ὅταν ὁ θανάσιμος ἐχθρός του βρίσκεται σέ πλήρη πόλεμον μέ τό «παιδί» του τόν Μπολσεβικισμό, ὁ Σιωνισμός κινεῖται πάλι μέ ὅλες του τίς δυνάμεις γιά τόν «διακανονισμό» τῶν διεθνῶν προβλημάτων τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου πού διαβλέπει ἤδη, ὥστε νά βγῇ δυνατότερος καί πιό ἀπρόσβλητος παρά ποτέ, μέ τόν προὑπολογισμένο ρόλο του σάν θύματος! (βλ. Πρωτόκολλα τῆς Σιών). Ἡ ἀνάκτησις τῆς Παλαιστίνης καί τό δισχιλιετές ὄνειρο τῆς Ἐπιστροφῆς πραγματοποιημένο, θά εἶναι ὁ θρίαμβος, ἀλλά συνάμα καί ὁ δικός του γολγοθᾶς, γιατί, γιά τήν ὑπεράσπισί του, θά ἀναγκασθῇ πιά νά πετάξῃ τελείως τό προσωπεῖο καί τήν μυστικότητα, πού τόσο τόν εἶχαν βοηθήσει ἐπὶ αἰῶνες.

Ἡ ἀναζωπύρωσις τοῦ «ἐνδιαφέροντος» τοῦ Σιωνισμοῦ γιά τόν Ἑλληνισμό ἀρχίζει ἄρα ἀπό τό 1943. Ἡ προοπτική

της δημιουργίας του *Ἰσραήλ* καὶ ἡ ἄμεση ἀνάγκη «στηριγμάτων μετώπισθεν» καὶ «βάσεων-προγεφυρωμάτων» σέ *μὴ μωαμεθανικό ἔδαφος*, εἶναι ὁ βασικός λόγος τοῦ «ἐνδιαφέροντος», γιατί κατά τὰ ἄλλα, ὁ Ἑλληνισμός δέν ἀποτελεῖ πιά οὐσιαστικό κίνδυνο γι' αὐτόν. *Τό πλησιέστερο καθαρά μὴ μωαμεθανικό ἔδαφος εἶναι ἡ Ἑλλάς καὶ τό ἀκόμη πλησιέστερο, ἡ Ἑλληνική Κύπρος!*

Εἶναι μᾶλλον βέβαιο ὅτι τήν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Σιωνισμός βλέπει πάλι τήν Ἑλλάδα σάν ἓνα ὑποψήφιο θύμα του, ἀδυνατισμένο (ὦ, πόσο!), γιὰ τόν ὁποῖον ἀρκεῖ ἡ χαριστική βολή! Ἐπιπλέον, ἔχει ἀνάγκη τῆς Κύπρου σάν μετώπισθεν τῆς ἀμερικανοσιωνιστικῆς ὑποστηρίξεως. Ὁ συλλογισμός του εἶναι ἀπλός καὶ περίπου αὐτός: «Ἡ Ἑλληνική Κύπρος θά μείνῃ πάντα ἑλληνική, ὅσο ὑπάρχει ἡ «Μητέρα Ἑλλάς», σάν χώρα ἀνεξάρτητη στό Δυτικό στρατόπεδο. Ἄν ἡ Ἑλλάς περάσῃ στό κομμουνιστικό στρατόπεδο, ἐπιτυγχάνονται 3 στόχοι: α) Ὁ ἐξανδραποδισμός τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπό τήν πολυάριθμη σλαβική ἐνδοχώρα. β) Ὁ διαμελισμός τῆς Ἑλλάδος, μέ ὑπόλειμμα τό ἀπολιφάδι τῆς «παλαιᾶς Ἑλλάδος τοῦ 1830» καὶ ὁ ἔλεγχός της ἀπό τόν ἐλεγχόμενο ἀκόμη τότε ἀπό τόν Σιωνισμό παγκόσμιο Κομμουνισμό. γ) Ἡ ἀποκοπὴ τῆς Κύπρου ἀπό τόν ὁμῆλιο λῶρο καὶ συνεπῶς ἡ μεσοπρόθεσμη κατάκτησις της μέ «ὁποιοιδήποτε τρόπο»! Ἐκεῖ θά ἔπρεπε ἴσως νά ἀναζητηθῇ ὁ λόγος πού «ᾤθησε» τοὺς Ρώσους νά προσπαθήσουν τήν κατάκτησι τῆς Ἑλλάδος, παρ' ὅλη τήν Γιάλτα, μέ τήν κομμουνιστική ἀνταρσία. Ἄν ληφθῇ δέ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ δύο ἡγέτες τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ τῆς Βουλγαρίας ἦσαν Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς (Τίτο καὶ Δημητρώφ), πολλές σκέψεις καὶ συμπεράσματα μποροῦν νά βγοῦν! Καὶ οἱ δύο ἀπήτησαν — καὶ ἔλαβαν! — ἀπό τό ΚΚΕ τήν γραπτὴ ὑπόσχεσι διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν παραχώρησι τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης (Σύμφωνο Πετριτσίου)!

Πόσο ἄλλαξαν τὰ πράγματα: Ἄλλοτε ὁ Μωαμεθανισμός ἦταν σύμμαχος τοῦ Ἑβραϊσμοῦ καὶ τοῦ Σιωνισμοῦ, ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὰ ἐθνικά πιά συμφέροντα τοῦ Σιωνισμοῦ ἀντιτίθενται ἀπὸ τώρα καὶ στό ἐξῆς μέ τὰ διεθνή του καὶ δημιουργοῦν ἓναν ἀκόμη ἀδυσώπητο ἐχθρό, στήν θέσι ἑνὸς πολυτίμου φίλου!

Σ' αὐτὴν τήν γεωστρατηγικὴ προοπτικὴ πρέπει νά ἀναζητοῦνται,

από την στιγμή εκείνη, τα σχέδια και τα έργα του Σιωνισμού έναντίον του Έλληνισμού...

Για την χρονολόγησι του «ένδιαφέροντος» έχουμε και άλλο ένα στοιχείο χαρακτηριστικό: Στην διάσκεψι του Αγ. Φραγκίσκου, τό 1947, ή ΕΣΣΔ αποδέχεται την παραχώρησι της Δωδεκανήσου στην Έλλάδα, παρ' όλο πού αυτή είναι (συμφωνημένα στην Γιάλτα) στο «Δυτικό στρατόπεδο»! Αυτή ή «γενναιοδωρία», ανεξήγητη για πολλούς, «εξηγήθηκε» μέ τόν συλλογισμό ότι «ή ΕΣΣΔ προέβλεπε ότι ή κομμουνιστική ανταρσία θά επιτύγχανε καί έτσι ή ΕΣΣΔ θά αποκοτούσε την Ρόδο, μέσω «δορυφοροποιήσεως της Έλλάδος». Άλλά σέ μιá τέτοια περίπτωσι, θεωρητικά μέν ή ΕΣΣΔ θά αποκοτούσε καί την Κρήτη (όποτε ή Ρόδος θά ήταν άχρηστη!) στην πράξι δέ, τίποτα δέν έγγυόταν ότι ή Κρήτη καί μερικά άλλα νησιά δέν θά γίνονταν «Έλεύθερη Έλλάς», π.χ. σάν την Φορμόζα!

Άλλου πρέπει νά αναζητηθ ή λόγος. Καί αν αναζητηθ ή στο ότι, τότε ακόμα, ή ΕΣΣΔ ήταν ή πρώτη σύμμαχος του Σιωνισμού (κι άργότερα θά αναγνωρίση τό Ισραήλ, τόν Μάιο του 1948, δυό μόλις ώρες μετά την ανακήρυξί του!) καί ότι στο Πολιτικό Γραφείο βρίσκονταν τέσσερις Έβραίοι ακόμη (ό Μπέρια, ό Σουσλόφ, ό Καγκάνοβιτς καί ό Μαλένκωφ) τότε όλα εξηγούνται λογικά: Η Δωδεκάνησος διεκδικείτο καί από την Τουρκία, από την όποία την είχαν αποσπάσει οί Ιταλοί, τό 1912 καί ή Τουρκία την ζητούσε «δικαιωματικά» καί σάν «πληρωμή για την ευμενή ουδετερότητα πού είχε τηρήσει στον πόλεμο»! Άλλά ή Τουρκία ήταν μωαμεθανικό κράτος καί ή σχεδιασμός του Σιωνισμού προέβλεπε την αναγκαιότητα της Ρόδου (όπως καί της Κύπρου καί της Κρήτης) για την δημιουργία βάσεων υπερασπίσεως (άλλά καί μεταναστεύσεως) για την δημιουργία του Ισραήλ. Συνεπώς, ή ΕΣΣΔ, σύμμαχος καί ακόμη υπό την επιρροή του Σιωνισμού, «δέχθηκε μέ χαρά» την παραχώρησι της Δωδεκανήσου στην Έλλάδα! (΄Ας μήν ξεχνάμε τόν Χέρτσλ, τό 1901)...

Άπό την ώρα εκείνη, μόλις δημιουργήθηκε τό Ισραήλ, ή Σιωνισμός ξαναβρίσκει ολόκληρο τό «ένδιαφέρον» του για την Έλλάδα. Μέ δύο βασικούς σκοπούς καί δεδομένα:

α) Νά άδειάση τόν Έλληνισμό από την υπόστασί του, πού τόσο τόν εμποδίζει νά επιβάλλη τόν Οίκουμενισμό, τόν

Συμμορφωτισμό καί τήν Ὁμοιομορφία τῆς Διεθνoῦς του, πρὸς κατανάλωσι καί γιά τήν κατανάλωσι, ὑπό τήν κυριαρχία του.

Ἵσως μερικοὶ γελάσουν γιά τήν «πνευματική ὑπόστασι τοῦ Ἑλληνισμοῦ», βλέποντας τά χάλια στά ὁποῖα φθάσαμε «αἰσίως», ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ πολιτικοῦ συστήματος τοῦ ἰσοπεδωτισμοῦ καί τῆς μετριότητος πού ἔχει ἐπιβάλλει ὁ Σιωνισμός. Πράγματι, βλέποντας κανεῖς τοὺς Ἑλληνες τοῦ σήμερα, ἰδίως τοὺς νέους, νά τρέφονται καί νά ποτίζονται ἀπὸ τεκτονικὲς καί μαρξιστικὲς πηγές, ἢ ἀπὸ φιλοσόφους πού, εἴτε εἶναι Σιωνισταί, εἴτε ἐπηρεάζονται ἅμεσα ἀπ' αὐτόν, καί ὅλοι μαζί πηθικίζουν καί μιμοῦνται τήν πραγματική πηγή, τόν Ἑλληνισμό καί τό Πνεῦμα του ἀκριβῶς, ὑπάρχει χῶρος γιά ἀπελπισία. Ἀλλά ὁ Ἑλληνισμός, ἔστω καί στά στενά Ἑλλαδικά του ὅρια, ἀπέδειξε ὅτι ἀρκεῖ μιά δυνατότητα νά τοῦ παρασχεθῇ, ἀρκεῖ νά μπορέσῃ κάποια στιγμή νά σπάσῃ τόν «κορσέ» πού τοῦ ἐπέβαλαν οἱ ὑπῆρέτες τοῦ Σιωνιστικοῦ συστήματος, γιά ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ «σπόρος» του εἶναι ἀκόμῃ ἀτόφιός καί ὅτι, μέ τίς κατάλληλες προϋποθέσεις καί περιστάσεις, ὁ σπινθήρας μπορεῖ νά γίνῃ δαυλός καί ὕστερα φλόγα ἀθάνατη. Αὐτοὶ πού δυσπιστοῦν, ἄς θυμηθοῦν ὅτι παρ' ὅλα τά χάλια του, ὁ Ἑλληνισμός ἔβγαλε διεθνῶς γνωστοὺς καλλιτέχνες, ποιητές πού πῆραν «Νόμπελ», συγγραφεῖς, μουσικοὺς, σκηνοθέτες, γιатρούς (Παπανικολάου), ἐπιστήμονες καί ἐρευνητάς (στό ἐξωτερικό βέβαια, ὅπου μπορούσαν ν' ἀναπτυχθοῦν!) Ὁ Σιωνισμός, καλὰ πληροφορημένος πάντα, τό ξέρει πολὺ καλά. Καί δρᾷ ἀνάλογα:

Ἡ Διάλυσις τῆς Παιδείας, μέ τήν διακοπή τῆς διδαχῆς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας καί τήν ὑπό τό πρόσχημα τῶν «νέων δεδομένων» ἀπόλυτη ἐξειδίκευσι τῶν σπουδῶν στόν τεχνικό τομέα, ὥστε οἱ «καλοὶ τεχνικοὶ» νά εἶναι μόνο καλοὶ τεχνικοὶ καί «τοῦβλα» στήν «Ἀνθρωπιστική» Παιδεία. Στοιχεῖα ἀτράνταχτα γιά τήν σχεδόν βεβαιότητα τῆς δράσεως τοῦ Σιωνισμοῦ στόν τομέα αὐτό εἶναι τό ὅτι καθοδηγητὴς τῆς ἐπιτροπῆς ἀναμορφώσεως τῆς παιδείας καί ὀργανωτὴς τῆς «ἐκπαιδευτικῆς μεταρρύθμισης» ἦταν ὁ Ἀλλαῖν Γιοβάνοβιτς, Ἑβραῖος, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ μελετητὴς καί ὁ ἐπεξεργαστὴς τοῦ Σ. Νόμου! Ἀλλά πῶς νά μὴν εἶναι αὐτός — ἢ ἄλλος παρεμφερὴς — ἐφ' ὅσον τότε,

ύπουργός παιδείας ήταν ό γνωστός «άντιστασιακός» τοῦ όποιου τό έξελληνισμένο όνομα κρύβει κάπως τήν ρίζα τής «παλαιᾶς χριστιανικῆς οίκογενείας» τής Μ. ᾽Ανατολῆς, πού μετανάστευσε στό Λονδίνο, ἔγινε συγγενῆς τῶν Ρότσιλντ, πρωτοστάτησε στήν διείσδυσι τοῦ ᾽Αγγλοεβραϊσμοῦ στήν Μ. ᾽Ανατολή καί άτυχῶς γιά τήν Ἑλλάδα, βρῆκε τρόπο νά στείλῃ ἕνα κλάδο της στήν Ἑλλάδα, ὅπου κατέχει ὑπερεξέχουσα θέσι τόσο στήν πολιτική, ὅσο καί στήν Οἰκονομία καί τήν πνευματική ζωή: τής οίκογενείας *Σασσούνη*; ᾽Αλλωστε πολλοί «καθηγητές» καί «πνευματικοί ταγοί» πού καθόλου δέν ἐνοχλήθηκαν στήν μεταπολίτευσι τοῦ 1974, εἶναι τής ἰδίας συνομοταξίας. Οἱ περισσότεροι ὑπόλοιποι εἶναι *μασσῶνοι*! ᾽Αλλά καί σέ πολλούς ἄλλους τομεῖς ἔχει διεισδύσει τελευταῖα «ἐπίσημα» ὁ Σιωνισμός, ὅπως π.χ. στήν ἐθνική ἄμυνα ὅπου τό 1979, ὑπῆρχε «σύμβουλος» γιά τούς ἐξοπλισμούς σημαίνων Σιωνιστής, συνεπῶς πλήρης γνώστης τῶν προσπαθειῶν ἐξοπλισμοῦ τής Ἑλλάδος! Συγκεκριμένα, ἡ ἐφημερίδα «Στόχος» (ἀρι.φ. 77) κατήγγειλε ὅτι «διαχειριστής άπορρήτων» τής Ἑλλάδος στό ΝΑΤΟ, στίς Βρυξέλλες, διορίσθηκε, τό 1976, κάποιος ᾽Ιακώβ-᾽Ισαάκ Κοέν, γιά τόν ὁποῖο κάποια ἔγγραφα τής ΥΠΕΑ φαίνεται ὅτι ἄσχολήθηκαν (᾽Αρι. 073033-26/2/76), ὅπως προκύπτει ἀπό φωτοτυπία τοῦ ἰδίου φύλλου! Γιά νά μή μιλήσῃ κανεῖς γιά τόν «ἐν σωτηρίῳ ἔτει 1980» διοικητή τής... ΔΕΗ (δηλαδή ὁλοκληρου τοῦ θεμελιώδους ἐνεργειακοῦ τομέως τής χώρας!) πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν γιό τοῦ πρώην «διπλωματικοῦ ἐκπροσώπου» τοῦ ᾽Ισραήλ στήν Ἑλλάδα!!! ᾽Ισως γιατί παντρεύθηκε τήν ἀδελφή τής γυναίκας μεγάλου ὑπουργοῦ... Δέν εἶναι τά πρόσωπα καί τά ὀνόματα αὐτά πού ἔχουν σημασία. Σημασία ἔχει ὅτι, μέ τό ὑπάρχον σύστημα, μποροῦν νά δίνονται καίριες κρατικές θέσεις σέ Σιωνιστάς! Σημασία ἔχει ὅτι ἡ Κερκόπορτα εἶναι πάντα ἀνοικτή...

Διείσδυσις ᾽Αναρχισμοῦ καί Μηδενισμοῦ. Τά βιβλιοπωλεῖα καί οἱ ἐκδόσεις γέμισαν ἀπό «ἔργα» δηθεν σύγχρονα, ὅπου διαλύονται συστηματικά τά πάντα. ᾽Εφημερίδες, περιοδικά, θέατρο, τηλεόρασις, κινηματογράφος συμβαδίζουν καί ὑπερθεματίζουν. Καί ἡ «σύμπτωσις» εἶναι ὅτι ὅλοι σχεδόν οἱ συγγραφεῖς τους εἶναι ἢ Ἑβραῖοι ἢ Τέκτονες!

Καλλιέργεια ᾽Απολύτου ᾽Υλισμοῦ, γιά τήν ὁποία τά στοιχεῖα

καί οἱ ἀποδείξεις θά χρειάζονταν ὁλόκληρη... ἐγκυκλοπαίδεια. Σέ ὅλους τοὺς τομεῖς, τὰ θέματα καί τὰ πιό θεμελιώδη — τό ἔργο τῶν τερμιτῶν τοῦ Σιωνισμοῦ, εἴτε τῆς δυτικῆς διεθνoῦς, εἴτε τῆς ἀνατολικῆς, εἶναι ἐμφανές, ἀκούραστο, ἀποδοτικό καί ἀνενόχλητο ἀπό τοὺς ὑπνρέτες τοῦ πολιτικοῦ συστήματος πού μᾶς ἐπεβλήθηκε τό 1789!

Δημιουργία «Κράτους ἐν Κράτει τοῦ Σιωνισμοῦ» μέσα στήν Ἑλλάδα. Ἡ προσπάθεια ἄρχισε, μεθοδικά, τό 1946, ὅποτε ὑπό τό κράτος τῶν τεχνητῶν καί προπαγανδιστικῶν ἐντυπώσεων τῆς ἐξοντώσεως τῶν Ἑβραίων στόν πόλεμο, ἀνασυστάθηκε τό *Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο* (Κ.Ι.Σ.) τῆς Ἑλλάδος. Καί ἡ πρώτη του ἐνέργεια ἦταν ἡ ἀπαίτησις(!) νά... *ἀλλάξῃ ὁ Ἀστικός Κώδικας* τῆς Ἑλλάδος (πού προέβλεπε, ὡς τότε καί σάν γενική καί χωρίς ἐξαιρέσεις ἀρχή, ὅτι οἱ περιουσίες Ἑλλήνων ὑπηκόων θανόντων χωρίς κληρονόμους, περιέρχονται στό Ἑλληνικό δημόσιο) καί νά γίνῃ εἰδικός νόμος πού νά καθιστᾷ γενικό κληρονόμο τῶν ἐβραϊκῶν περιουσιῶν τό Κ.Ι.Σ. καί... χωρίς φόρο κληρονομίας!

Ὑπουργός τῆς Δικαιοσύνης ἦταν τότε ὁ *Γ. Μαῦρος*. Καί ἀμέσως ἔσπευσε νά ἱκανοποιήσῃ τίς ἰταμές Σιωνιστικές ἀπαιτήσεις, μέ *εἰδικό νόμο γιά τοὺς Ἑβραίους!* Ἔτσι, τό Κ.Ι.Σ. βρέθηκε κύριος περιουσιῶν δισεκατομμυρίων δραχμῶν καί ἀπέκτησε συνάμα κεφάλαια κινήσεως-ἐπενδύσεων-ἐπιρροῆς καί ἐξουσία στήν περιουσία τῶν ἐπζησάντων Ἑβραίων. Τό κυριώτερο εἶναι ὅμως, ὅτι δημιούργησε προηγούμενο καί ἀργότερα θά τό θυμηθῇ! Ἀναρωτᾶται κανεῖς μήπως αὐτό ἔχει σχέσι μέ τό ὅτι ὁ Γ. Μαῦρος, ἔκτοτε, ἐξελέγη πάντα στίς καλύτερες θέσεις καί βουλευτής... Καί ἰδίως, *μήπως αὐτά πλέον, ἔχουν σχέσι καί μέ τήν ἀπίστευτη στάσι του στήν Γενεΰη, τόν Αὐγουστο 1974, ὅταν ἀγκαλιαζόταν μέ τόν Τοῦρκο ὑπουργό, τήν ὥρα πού ὁ «Ἀτίλας» ἐδήλωνε τό νησί!*

Καί μέ τό *182 Π.Δ. 22.3.1978*, τό Κ.Ι.Σ. ὁλοκλήρωσε τήν ἐγκαθίδρυσί του σάν «Κράτος ἐν Κράτει» — κυριολεκτικά! — ἐφ' ὅσον τό διάταγμα αὐτό τοῦ ἐπέτρεψε νά... *εἰσπράττῃ εἰδικό φόρο* γιά λογαριασμό του ἀποκλειστικά, χωρίς κανένα κρατικό ἔλεγχο, ἀπό τοὺς ἐδῶ Ἑβραίους τῆς παροικίας! Εἶναι γνωστό καί στοὺς πρωτοετείς φοιτητάς τῆς Νομικῆς, ὅτι ἓνα ἀπό τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά τῆς νομικῆς ἐννοίας τοῦ Κράτους

εἶναι ἡ εἰσπραξις τῶν φόρων... Τό Κ.Ι.Σ. τήν απέκτησε!... Ἐπιπλέον, σέ εἰδική συνεδρίασί του, τό Κ.Ι.Σ. ἀπηγόρευσε κάθε ἐπιμειξία μεταξύ τῶν «ὑπηκόων» του καί τῶν Ἑλλήνων, διακηρύσσοντας ὅτι «οἱ μικτοί γάμοι ἀπαγορεύονται ἀπό τήν θρησκεία τοῦ Ἰσραήλ». Ἀλλά μιλοῦν ἐναντίον τῶν διακρίσεων, ὅταν δέν πρόκειται νά χάσουν τίποτα, ἀλλά ἀντίθετα νά κερδίσουν...

Δημιουργία Κρατικῆς καί Οἰκονομικῆς Παντοδυναμίας. Ἀθόρυβα καί συστηματικά, ὁ Σιωνισμός, εἴτε μέσω τῶν διεθνῶν τραπεζῶν, εἴτε τῶν πολυεθνικῶν καί μὴ ἑταιρειῶν, εἴτε μέ τὰ κεφάλαια τῆς περιουσίας πού τοῦ χάρισε τό Ἑλληνικό Κράτος τό 1946, εἴτε τέλος μέ τήν ἐκμετάλλευσι περιστάσεων καί πολιτικῶν ἐπιρροῶν, προχώρησε καί *προχωρεῖ* πάντα στήν *οἰκονομική ποδηγέτησι τῆς Οἰκονομίας*, τῶν Ἐκδόσεων καί τοῦ Τύπου καί τῆς Ἐνημερώσεως. Συγκεκριμένα, ἐλέγχει ἤδη, μέ συμμετοχή κεφαλαίων, μέσω ξένων τραπεζῶν καί ὀργανισμῶν, ἢ ἀκόμη ὁμοφύλων τοποθετημένων σέ καίριες θέσεις τους, *τρεῖς μεγάλες «ἐλληνικές» τράπεζες καί τρεῖς μικρές, ἐξηρητημένες!* Ἐλέγχει ἀκόμη *βιομηχανίες ἀναψυκτικῶν, μύρας, λιπαρῶν προϊόντων, τσιμέντων* (ὅλες αὐτές τίς απέκτησε τὰ τελευταῖα 6 χρόνια!) τήν *βιομηχανία δίσκων, χάρτου*, σχεδόν ὀλόκληρη (πλήν τοῦ γνωστοῦ ἐργοστασίου τῆς Δράμας, γιά τό ὁποῖο τόσο λυσσώδης ἀντίδρασις ἐνορχηστρώθηκε — *Νά γιατί!*) Τά πετρέλαια τῆς *Θάσου* (ἢ «Ὁσεάνικ» καί ἢ «Ὁξιντένταλ» εἶναι ἐβραϊκές!.) καί *μεγάλο μέρος τῶν ἀγροτικῶν βιομηχανιῶν καί τῶν φυτειῶν πρωῒμων ἀγροτικῶν προϊόντων*, στήν Κρήτη, στήν Θεσσαλία (ἢ Λάρισα εἶναι σήμερα τό τρίτο κέντρο τῆς παροικίας) καί στήν εὐαίσθητη Κεντρική Μακεδονία. Ἐπιπλέον, ἐλέγχει ἀπόλυτα ὅλο τό ἐμπόριο δημοσιογραφικοῦ χάρτου, πράγμα πού τοῦ δίνει τόν *ἐλεγχό τοῦ Τύπου*, ἀπό τήν πηγή του. Εἰδικά στόν Τύπο, ὁ Σιωνισμός ἐλέγχει, μέ τόν Μασσωνισμό, ὅλες ἀνεξαιρέτως τίς *ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν καί ἀρκετές τῶν ἐπαρχιῶν!* Χαρακτηριστικά, ἕνας ἐκδότης ἔχει ἐβραϊκό αἷμα, ἄλλος εἶναι τέκτων μεγάλου βαθμοῦ τῆς ἀγγλικῆς στοᾶς, ἄλλος εἶναι πρόεδρος «εἰδικῆς» στοᾶς, ἐνῶ ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους ἐκδοτικούς ὀργανισμούς εἶναι συνδεδεμένος μέ τό μεγαλύτερο γαλλοεβραϊκό ἐκδοτικό συγκρότημα καί τὰ *πρακτορεῖα ἐφημερίδων εἶναι μασσωνικά!* Τέλος, ἡ μετατροπή τῆς Ε.Ρ.Τ. σέ Α.Ε. ἐπέτρεψε σέ γνωστό «οἶκο δημοσίων σχέσεων» ἀπόλυτα Σιωνι-

στικό, νά ἔχη τό 48% τῶν μετροχῶν της — ὄχι γιά τά ἀνύπαρκτα κέρδη της βέβαια! («Μασσωνοκρατία 1955-1979» Αὔγουστος 79, σελ. 51). Δέν χρειάζεται λοιπόν κανεῖς νά ἀπορῇ γιά τά ἀναίσχυντα, ἀντεθνικά καί διαβρωτικά προγράμματα τῆς Ε.Ρ.Τ...

Διάλυσις τῆς Δημογραφικῆς Εὐρωστίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μέ τήν νομιμοποίησι τῶν ἀμβλώσεων (Ν.Δ. 821-1978, Φ.Ε.Κ. 173α/78). Ἦδη ὁ Ἑλληνισμός εἶχε μόλις τό ἀπαιτούμενο ὄριο γεννήσεων γιά νά μή μειώνεται. (200.000 ἀμβλώσεις τό χρόνο!) Μέ τόν νόμο αὐτό, εἶναι ἀμφίβολη ἡ διατήρησις τοῦ ὁρίου αὐτοῦ. Ψηφίσθηκε μετά ἀπό ἐντατική προπαγανδιστική ἐκστρατεία τοῦ Τύπου καί τῆς Ε.Ρ.Τ. («σύμπτωσις»!). Ἡ καλλιέργεια τῆς *εὐθυνοφοβίας* γιά τήν ἀπόκτησι παιδιῶν, σέ συνδυασμό μέ τήν ἀνάπτυξι — μέ κάθε τρόπο καί κάθε προπαγάνδα — τῶν ὑλιστικῶν ἀπόψεων περί *ἀμέσου ἀπολαύσεως* ἐγωῖσμοῦ μέχρι *ἐγωπαθείας* («Νά ζήσωμε πρῶτα ἐμεῖς ὅπως θέλουμε καί γιά παιδιά ἔχουμε καιρό») περί *ὕλικης ἀδυναμίας* νά τά μεγαλώσουν («τά παιδιά στοιχίζουν καί τό εἰσόδημα δέν φθάνει») — ἀλλά φθάνει γιά αὐτοκίνητο, ἐξόδους καί μπουζούκια! — τά ζευγάρια ἀφήνουν τά χρόνια νά περάσουν καί μαζί τους περνᾷ καί ἡ ὀρεξις, ἥ ἡ φύσις ἐκδικεῖται μέ τά ἀπρόοπτα τῆς ὑγείας. Λησμονοῦν ὅτι οἱ γονεῖς τους καί οἱ παποῦδες τους, ὅταν ἔφερναν στόν κόσμο τά παιδιά τους — συνεπῶς καί τούς ἰδίους — εἶχαν πολύ λιγώτερα ἀπ' αὐτούς, σέ ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς τομεῖς! Ὅλες αὐτές οἱ προπαγάνδες, πού κρύβονται πίσω ἀπό τά προσωπεῖα τῆς «μόδας», τοῦ «ἐκσυγχρονισμοῦ», τῆς «ἐξελίξεως» (μᾶλλον ἀντιεξελίξεως!) καί, ἰδίως, τῆς... «προοδευτικότητος», κακῶς ἐννοουμένης, προέρχονται ἀπό αὐτά ἀκριβῶς τά «κέντρα» πού, συμπτωματικά, ἐλέγχει ὁ Σιωνισμός καί τό τέκνο του ὁ Μασσωνισμός: τύπος, τηλεόρασις, περιοδικά, βιβλία, θέατρο, κινηματογράφος καί, ἰδίως «σύγχρονη παιδεία», πού οὔτε παιδεία, οὔτε σύγχρονη εἶναι ἀλλά *ἀμορφωσιά, ἡμιμάθεια καί παρακμή...*

Δημιουργία «Πνευματικοῦ Προλεταριάτου». Ἐφ' ὅσον ἡ ἐννοια τοῦ «προλεταρίου» — κατά Μάρξ καί σίας — δέν μπορεῖ πιά νά σταθῇ ἀπέναντι στήν ἐμφανῆ καθημερινή πραγματικότητα, διέξοδος γιά τήν θραῦσι τῶν συνεκτικῶν δεσμῶν τῆς κοινωνίας μας γιά τόν Σιωνισμό, εἶναι ἡ καλλιέργεια κοινωνικῆς δυσαρεσκείας καί κρίσεως, μέ τῶν προπαγανδισμό τῆς

«πανεπιστημομανίας». "Όλοι άνεξαιρέτως όνειρεύονται ένα «δί-
πλωμα» — συνήθως τό πίο άπλό καί τό πίο «άντικλειδι» —
δημιουργώντας έτσι εγκατάλειψι τών παραγωγικών κλάδων καί
ύπερτροφία τών παρασιτικών. Καί επειδή κάθε ύπερτροφία
δημιουργεί έλλειψι άνάγκης καί «θέσεων», οί «έπιστήμονες»
αυτοί, άναζητώντας ευθύνες παντού άλλου εκτός άπό τόν εαυτό
τους, τά βάζουν μέ «τήν άτιμη κοινωνία αυτή», πού δέν τούς
έξασφαλίζει... σύνταξι στά 25! "Ετσι γίνονται πρόθυμοι ν'
ακούσουν όλες τίς σειρήνες, είτε τίς Σιωνιστικές (πού θά τούς
προσφέρουν τό «πινάκιο φακής έναντι άθελήτου ή θεληματικής
πρακτορεύσεως καί ύποταγής) είτε τίς μαρξιστικές (πού τούς
ύπόσχονται λαγούς μέ πετραχήλια καί θά τούς προσφέρουν μία
θέσι στην... παραγωγή — αυτή άκριβώς πού θέλουν νά άπο-
φύγουν — καί πολλές φορές χειρωνακτική!) 'Αλλά καί στίς
δυό περιπτώσεις, ό Σιωνισμός κερδίζει (κέρδιζε τουλάχιστον ως
τήν ήμέρα πού «τά χάλασε» μέ τόν μαρξισμό!) ύπονομεύοντας
τίς κοινωνικές δομές, μέχρι πού — έλπίζει — ότι ή γενική
δυσარέσκεια καί άπελπισία, θά του προσφέρουν τό πολυπόθητο
όνειρό του: *Τήν μετουσίωσι τών σκεπτομένων καί αυτοβούλων
άνθρώπων (καί τών Έλλήνων βέβαια) σέ συμμορφωμένους, όμοιο-
μορφους καταναλωτάς της Οίκουμενιστικής Σιωνιστικής Διεθνούς,*
ύπό τήν κυριαρχία του μοιραία!

*'Η διάλυσις της 'Ορθοδοξίας. Οί επιθέσεις κατά της 'Ορθοδό-
ξου 'Εκκλησίας είναι πιά γνωστές. Μέ πρόσχημα τήν «έξυγιαν-
σι», άποσκοπούν στην καταρράκωσί της άπό κάθε έννοια
σεβασμού. Οί ειδικές περιπτώσεις, γενικεύονται καί γίνονται
προπαγανδιστικά «κανόνες», μέ τήν βοήθεια πάντα τών ιδίων
«κέντρων» μαζικής ενημερώσεως καί άποκτηνώσεως. 'Εξέχου-
σα θέσι στόχου επιθέσεων κατέχει βέβαια τό Οίκουμενικό
Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, τό όποιον ό Σιωνισμός θέλει, μέ
κάθε μέσο καί τρόπο, νά καταστρέψη. Μέ τήν βοήθεια τών
μασσωνικών όργανώσεων, της διεισδύσεως στά 'Εκκλησιαστι-
κά Συμβούλια (ιδίως εκείνο τό άπία τα άναίσχυντο μασσωνικό
«Οίκουμενικό Συμβούλιο 'Εκκλησιών ής Γενεύης»), ό Σιωνισμός
κατορθώνει — μέ τήν συμπαράστασι περιέργων «ίεραρχών,
όπως π.χ. ό 'Ιάκωβος της 'Αμερικής — νά άφελληνίση, νά
αφαιρέση τήν ουσία της, νά καταρρακώση τό γόητρό της καί νά
επιτύχη τήν ύποταγή της στά δικά του «οίκουμενικά» κέντρα
λήψεως αποφάσεων!*

Τέλος, μέ τήν ἀμέριστη βοήθεια καί κάθε είδους συμπαράστασι του στό περίφημο «ὕποκατάστημά» του, τόν *Χιλιασμό* (τούς «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά»!) πού, ὅπως καί τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ τους τό ἀποδεικνύει, εἶναι καθαρά Σιωνιστικῆς ἐμπνεύσεως, ἡ Ἑλληνική Ὁρθοδοξία κατατρώγεται ἀπό τούς Σιωνοτερμίτες! *Ἀρχηγοί τῶν «Ἰεχωβάδων»* ἦσαν πάντα *Σιωνισταί τῶν Η.Π.Α.* καί ἡ ἔδρα τους, τά «συμβούλια» τους καί οἱ ὀργανισμοί τους, βρίθουν ἀπό τέτοιους... Ἡ Ἑλλάς εἰδικά, ἔφθασε στό σημεῖο, ἀπό 10 περίπου χρόνια, νά ἀνέχεται καί ἀνοικτή εἰσβολή ξένων «τουριστῶν», πού δέν εἶναι παρὰ νεαροί «μάρτυρες τῆς Σιών» καί μοιράζουν προπαγανδιστικά ἔντυπα μέσα στούς δρόμους της, κάνοντας ἀναίσχυντα *προσηλυτισμό*... Δεῖγμα κι αὐτό τῆς Σιωνιστικῆς ποδηγετήσεως στήν ὁποῖαν ἔφθασε. Ὅλοι θυμοῦνται τήν ἰταμά *προκλητική στάσι τοῦ Κ.Ι.Σ.* στήν περίπτωσι τῶν θρησκευτικῶν ἐπιγραφῶν (ἐναντίον τοῦ Χιλιασμοῦ π.χ.), πού ἦσαν ἀνηρτημένες στά λεωφορεῖα. Μέ τό πρωτοφανές σέ κυρίαρχο κράτος ἔγγραφο τοῦ Κ.Ι.Σ. πρὸς τούτουργεῖο συγκοινωνιῶν (653/16.6.78) ἐξήτησε τήν... ἀπομάκρυνσί τους! Καί τό «κυρίαρχο ὑπουργεῖο» ὑπεχώρησε: μέ τήν ὑπ' ἀριθ. Δ/20222/28.7.78 διαταγή του, ἀφαιρέθηκαν οἱ ἐπιγραφές, μέ τήν δικαιολογία ὅτι... ὑβρίζουν τήν Ἑβραϊκή θρησκεία! Χρειάζεται μεγαλύτερη ἀπόδειξις, τόσο γιά τήν πραγματική φύσι τοῦ Χιλιασμοῦ, ὅσο καί γιά τόν *βαθμό τῆς ἐξαρτήσεως* στόν ὁποῖο ἔχει φθάσει ἡ Ἑλλάς;

β) *Νά ἐξασθενίσῃ τόν Ἑλληνισμό καί τήν Ἑλλάδα, μέ συρρικνώσεις ἀλλεπάλληλες, ἐλέγχους, ποδηγετήσεις, ταπεινώσεις, ἐξευτελισμούς, ἀναρχίες καί προπάντων ἀδυναμία ὑπερασπίσεώς της, σέ σημεῖο ὥστε νά τήν μεταβάλλῃ σέ ἀπόλυτο προτεκτοράτο τοῦ Ἰσραήλ καί δικό του, σέ μετώπισθεν καί βάσι ἀνεφοδιασμοῦ τοῦ Ἰσραήλ, ἐπιφυλασσόμενος, σέ ὥρα ἀνάγκης νά τήν διαμελίσῃ, κρατώντας βέβαια τήν Κρήτη, τήν Ρόδο καί τήν Κύπρο!*

Ὡς πρὸς τίς *συρρικνώσεις* καί τούς *ἐξευτελισμούς*, ἡ σειρά εἶναι μακρά καί βρίθει ἀπό Σιωνιστικές ἐπεμβάσεις, καλυμμένες ἢ ἀκάλυπτες: *Ἡ συνθηκὴ τῆς Λωζάνης (1922)* στήν ὁποία ἐπικυρώθηκε πανηγυρικά ἡ μεγαλύτερη καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπό τό 1453. Δέν ἀφορᾷ μόνο στήν ἐκρίζωσι τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μ. Ἀσίας καί τῆς Ἀνατ. Θράκης, ἀλλὰ καί

στήν ἀναγνώρισί τῆς «ντέ φάκτο» ἐκριζώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ρωσίας (Ὁδησσός, Σεβαστούπολις, Νοβοροσίσκ, Κάρς, Ἀζώφ). Ἡ Ἀνατ. Θράκη π.χ. ἦταν ἀκόμη Ἑλληνική, ὡς τὴν Τσατάλτζα! Ὁ στρατηγὸς *Κονδύλης* εἶχε ὄχι μόνο ἀποκαταστήσει τὴν πειθαρχία, ἀλλὰ εἶχε ἀνασυγκροτήσει καὶ τὸ ἠθικὸ τῆς στρατιᾶς καὶ μέ τηλεγραφημὰ του στοὺς Ἕλληνες διαπραγματευτάς, εἶχε δηλώσει ὅτι μποροῦσε «ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν» ὄχι μόνο νὰ καταλάβῃ τὴν Κωνσταντινούπολι, ἀλλὰ καὶ νὰ κρατήσῃ τὰ Στενά ὅσο χρειάζοταν ὥστε νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ ἑλληνικὴ κυριαρχία. Στὴν Λωζάννη ὅμως, οἱ Ἕλληνες ὑπέκυψαν μπροστά στίς ἰταμέες ἀπαιτήσεις καὶ ἀπειλές τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Γάλλων — τοῦ Λλόυντ Τζώρτζ πού εἶδαμε πῶς πάνω τί ἦταν, τοῦ Μπριάν πού ἦταν Ἑβραῖος — Καὶ ὁ *Κονδύλης* διατάχθηκε νὰ ἐκκενώσῃ τὴν Ἀν. Θράκη, χωρὶς νὰ δώσῃ μάχη! Ὁ Σιωνισμὸς εἶχε πάλι θριαμβεύσει...

«Ἀνταλλαγὴ» πληθυσμῶν μέ *Βουλγαρία καὶ Γιουγκοσλαβία* (1923-25): Ἡ «Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν», ἀνάγκασε τὴν Ἑλλάδα νὰ δεχθῇ τὴν «ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν», πού ἀφοροῦσε ὅμως κυρίως στὴν ἐκδιώξι πενταπλασίων Ἑλλήνων ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ τὴν γύρω περιοχὴ, ἀπὸ τὴν Φιλιππούπολη, τὴν Βάρνα καὶ ὁλόκληρη τὴν Ν. Βουλγαρία, ἔναντι ἐλαχίστων Βουλγάρων καὶ Σέρβων πού ὑπῆρχαν στίς ἑλληνικὲς περιοχές! Ἔτσι, ἐκριζώθηκε καὶ ὁ ὑπόλοιπος Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μοναστηρίου, γιὰ τὸ ὁποῖο τόσο αἷμα χύθηκε στὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα (1901-1908)...

Μικρὴ «σύμπτωσης»: Ἡ *Κ.Τ.Ε.* ἦταν τελείως Σικωνοκρατούμενη. Ὁ *Σερέπ-Σπρίντοβιτς*, στὸ «Ἀόρατη Κυβέρνησις τοῦ Κόσμου», στήν σελ. 33, γάφει: «Ἡ *Κ.Τ.Ε.* διευθύνεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους: ὁ *Πῶλ Χάϋμανς* (Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου), ὁ σέρ *Ἐρικ Ντράμμου* (γεν. γραμ.), ὁ *Πῶλ Μαντού*, (διευθυντὴς τῆς ζωτικῆς Πολιτικῆς Διευθύνσεως), ὁ βοηθὸς του ταγματάρχης *Ἀμπρααμ*, καὶ ἡ γραμματεὺς τῆς Διευθύνσεως *Κα Ν. Σπίλλερ*, ὁ *Ἀλμπερ Τομά* (χρηματοδότης τῶν μπολσεβίκων), εἶναι διευθυντὴς τῆς Ἑργατικῆς διευθύνσεως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, μεταξύ τῶν ὁποίων τὰ περισσότερα μέλη τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν ἀντιπροσωπειῶν, εἶναι ὅλοι Ἑβραῖοι!» (βλέπε ἐπίσης «ὁ Μικρὸς Ἑβραῖος — Ἡ βασιλεία τοῦ Ἰσραὴλ μεταξύ τῶν Ἀγγλοσαξόνων» ἐκδόσεις Γκρασσέ-Παρίσι-σελ. 8

καί πέρ). Για τήν Κ.Τ.Ε., ὁ *Ναούμ Σοκολώφ*, Σιωνιστής ἀρχηγός, εἶπε, σέ λόγο του στίς 27 Αὐγούστου 1922, στό Συνέδριο τοῦ Κάρλσμπαντ (σήμερα Κάρλοβυ Βάρυ Τσεχοσλοβακίας): «*Ἡ Κ.Τ.Ε. εἶναι Ἑβραϊκή Ἰδέα, τήν δημιουργήσαμε μετά ἀπό ἀγῶνα 25 Χρόνων!*» (Παρατήρησις: 25 χρόνια συμπίπτουν ἀκριβῶς μέ τό... Συνέδριο τῆς Βασιλείας (1896-97) ἀπό ὅπου βγήκαν τά «Πρωτό-κολλα τῆς Σιών»! Σύμπτωσης κι αὐτή;)

Ἡ ἴδια αὐτή Κ.Τ.Ε., πάντα καθοδηγούμενη ἀπό Σιωνιστάς, δέν ἐνοχλήθηκε καθόλου, οὔτε τό δάχτυλό της ἐσήκωσε, ὅταν ὁ Μουσολίνι (1923) κατέλαβε τήν Κέρκυρα πραξικοπηματικά! Κάθε ταπείνωσης τῆς Ἑλλάδος εἶναι εὐπρόσδεκτη γιά τόν Σιωνισμό, κάθε ἀνάτασις της κτυπιέται κατακέφαλα... Παλαιά ἱστορία, πού ἐπαναλαμβάνεται ἀργότερα μέ τόν *Ο.Η.Ε.*, ὑποκατάστατο τοῦ ἰδίου φυράματος καί τῶν ἰδίων πρωταγωνιστῶν, σέ ὅτι ἀφορᾷ στήν Κύπρο, στήν κομμουνιστική ἀνταρσία καί στό παιδομάζωμα τοῦ 1948! (βλ. «Συνωμοσία», Γκάρρυ Ἀλλεν, ἐκδόσεις Κόνκορντ, 1971, 142 σελ. ὁλόκληρο! — βλ. «Ἀόρατη Κυβέρνησις» — Ντάν Σμούουτ, ἐκδ. Μπρίτονς 1962, 136 σελ. ὁλόκληρο! — βλ. «Δίκτυο Ὑπονομεύσεως», Τζαίημς Μπέρνχαμ, ἐκδ. Γουέστερν Ἀϊλαντ. 1954).

Θέμα Βορείου Ἠπείρου (1946): Στήν διάσκεψι τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου, ἡ Ἑλλάς ἔθεσε θέμα Β. Ἠπείρου, ὅπου ὅμως βρῆκε πλήρη ἀντίθεσι ὅλων τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Η.Π.Α., τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. καί τῆς Ἀγγλίας. Τά ὀνόματά τους εἶναι χαρακτηριστικά τῆς καταγωγῆς τους. (βλ. ἄνωτ.). Ὡς Ἀλλωστε, τό 1915, ὅταν ἡ Ἑλλάς ὑποχρεώθηκε νά ἐκκενώσῃ τήν Β. Ἠπειρο, ἦταν κατ' ἀπαίτησι τῆς Ἰταλίας, πού κυβερνοῦσαν οἱ Ἑβραῖοι Τζιολλίτι καί σία! Αἰώνια ἱστορία καί αἰώνιες «συμπτώσεις»...

Ἡ Κομμουνιστική Ἀνταρσία τοῦ 1943-1949. Ὅσο περνᾷ ὁ καιρός, τόσο συσσωρεύονται ἐνδείξεις καί στοιχεῖα πού ἐπιτρέπουν τήν στήριξι τῆς ἀπόψεως ὅτι ἡ Κομμουνιστική Ἀνταρσία, πού ὅπως οἰκονομῶν ἐγγράφεται μέσα στό πλαίσιο τῆς ἀλώσεως τῶν χωρῶν ἀπό τόν Σλαβοκομμουνισμό, εἶχε καί μιᾷ ἄλλῃ, λιγώτερο ἐμφανή πλευρά: Ἦταν κατά πᾶσαν πιθανότητα καί μιᾷ συνδυασμένη προσπάθεια τοῦ τότε ἀκόμη ἐνωμένου σιωνισμοῦ (Ἀνατολικοῦ καί Δυτικοῦ) νά ἐξαφανίσῃ τόν Ἑλληνισμό μέσα στό καζάνι τῆς Σλαβικῆς πανσπερμίας καί τῆς κομμουνιστικῆς ἀθεΐας. Τότε ἀκόμη, ὁ ῥωσικός κομμουνισμός δέν εἶχε ἀπελευ-

θερωθῇ ἀπό τήν Σιωνιστική κηδεμονία, ἐνῶ στήν Δύσι, μέ τήν ἐκμετάλλευσι τοῦ «φρικτῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως», ὁ Σιωνισμός ἦταν πανίσχυρος! Ἡ, ἀπίστευτη γιά τόν 20ῶ αἰῶνα, ἐπανάληψις τοῦ Παιδομαζώματος, μέ τό ἴδιο θῦμα ὅπως τόν 16ο καί 17ο αἰῶνα — τόν Ἑλληνισμό — εἶναι χαρακτηριστικό στοιχεῖο τῶν σημερινῶν ὅπως καί τῶν τοτινῶν ἰδίων ἐμπνευστῶν του! Συνάμα, στήν Δύσι, ὅλοι οἱ Ἑλληνες θυμοῦνται, ὅτι δέν βρῆκαν καμμία «κατανόησι» στούς διαφόρους «διεθνεῖς ὀργανισμούς» (πῶς νάβρισκαν ἄλλωστε, ἀφοῦ ὅλοι ἦσαν Σιωνοκρατούμενοι;). Ἀντίθετα, βρῆκαν συκοφαντία καί κατηγορία σάν «μοναρχοφασίστες», μέ πρωτοστατοῦντες τούς «φιλελευθέρους», τούς «σοσιαλιστές» καί τούς κάθε εἴδους συνοδοιπόρους, τῶν ὁποίων ἡ ἐμπνευσις καί ἡ καταγωγή, ἡ τά ὀνόματα, εἶναι χαρακτηριστικά τῆς Σιών...

Ἐκεῖ ὅμως πού ὁ Σιωνισμός προσπάθησε — καί ἐν μέρει τό κατόρθωσε — νά δώσῃ τήν «χαριστική βολή» στόν Ἑλληνισμό, εἶναι τό Ἑθνικό θέμα τῆς Κύπρου, τό ὁποῖο κατατυράννησε, καταταλαιπώρησε τήν Ἑλλάδα ἐπὶ 30 ὀλόκληρα χρόνια καί ἀπέδειξε τήν ἀπόλυτη ὑποταγή τοῦ πολιτικοῦ τοῦ κόσμου στήν ξενοκρατία τοῦ Σιωνισμοῦ, καθὼς καί τήν ὀλοκληρωμένη σῆψι καί ἀνικανότητά του. Ἡ Κύπρος ἦταν τό τελευταῖο προπύργιο τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκτός Ἑλλάδος. Ἦταν «δίπλα» στήν Μ. Ἀνατολή καί στό Ἰσραήλ. Ἦταν «ἀπαραίτητος ὀπισθεν χῶρος» («χίντερλαντ») γιά τόν Σιωνισμό ὡς πρὸς τό Ἰσραήλ, τήν διοίκησι τοῦ ὁποίου ἐξασφάλιζε μέσω τῆς Ἀγγλίας καί τοῦ Ἀγγοεβραϊσμοῦ πού τήν διοικεῖ! Γιά τά δεδομένα τοῦ Σιωνιστικοῦ «ἐνδιαφέροντος» καί προθέσεων ὡς πρὸς τήν Κύπρο καί τούς Ἑλληνες ἐκεῖ, ἀρκεῖ ἡ μαρτυρία τοῦ Χέρτσλ, τό 1901, πού δημοσιεύσαμε παραπάνω. Πάντως, εἶναι δεδομένο, ὅτι ὁ Σιωνισμός μέ κανένα τρόπο δέν θά ἄφηνε τόν Ἑλληνισμό νά προσαρτίσῃ τήν Κύπρο καί νά ἐγκατασταθῇ, σάν Ἑλλάς, δίπλα στό Ἰσραήλ! Γιά τίς λεπτομέρειες τῶν τρόπων καί τῶν μέσων μέ τά ὁποῖα κινήθηκε ἐναντίον τῆς Ἑνώσεως, θά μπορούσαν νά γραφοῦν τόμοι ὀλόκληροι. Καί κάποτε, ἡ ἔνοχη σιωπή τῶν κυβερνήσεων καί τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος θά σπάσῃ. Καί τότε θ' ἀνοίξῃ ἡ χαβούζα καί θά σεισθῇ ὁ τόπος, ἀπο τήν βρωμία, τήνπροδοσία, τό ξεπούλημα καί τήν ἐνσυνείδητη ἢ ἀσυνείδητη πρακτόρευσι τῶν σαλταδόρων πού, γιά ἓνα δοτό ἀξίωμα, δέν

δίστασαν νά γίνουν 'Εφιάλτες καί Νενέκοι. Κάπου πρέπει νά ὑπάρχη καί νά βρεθῇ ἕνας Κολοκοτρώνης γιά τούς συγχρόνους Νενέκους! «*Φωτιά καί τσεκούρι στούς προσκυνημένους!* Τό τότε σύνθημα εἶναι πάντα ἐπίκαιρο δυστυχῶς. Γιατί προέρχεται μέσα ἀπό τά ἐγγενῆ ἐλαττώματα τῶν 'Ελλήνων: Μηδίζοντες, ρωμαϊζοντες, προσκυνημένοι, σλαβίζοντες, ξενοπράκτορες τοῦ σήμερα, εἶναι ὅλοι μιά σειρά, ἰδίων φαινομένων!

Εἶναι πρὸς τό παρόν ἀδύνατο νά βγῇ ἡ ἀπόλυτη καί λεπτομερὴς ἀλήθεια γιά τόν φοβερό ρόλο τῶν θλιβερῶν πρωταγωνιστῶν τῆς βρωμερῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Ζωτικά εἶναι κυριολεκτικῶς τὰ συμφέροντα πού τίγονται ἀπό τὴν ἀλήθεια καί τίς ἐθνοπροδοτικές εὐθύνες τῶν χειρισμῶν καί τῶν «χειριστῶν». Μὲ ὅποιονδῆποτε τρόπο, οἱ ἔνοχοι κρατοῦν τὰ στόματα κλειστά, τὰ χαρτιά κρυμμένα, σέ μιά τερατώδη ἀλυσίδα ἀναίσχυνης συνενοχῆς. Προτιμοῦν τὴν πληγὴ νά γαγγραινιάζῃ, τὴν ὑποψία νά κατατρώγῃ τόν ἐθνικὸ κορμό, τὰ ψέμματα νά θάβουν τό Ἔθνος, παρά νά μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Οἱ προφάσεις εἶναι ὅλες «ἐν ἀμαρτίαις», ὅπως ἀκριβῶς τό λέει καί τό γνωστό ρητό.

Ἀλλά, ἂν δέν ὑπάρχη ἡ δυνατότητα νά γράψῃ κανεῖς λεπτομερῆ τὴν ἱστορία, ὑπάρχουν ἄρκετά, διάσπαρτα ἐκ πρώτης ὄψεως στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα, ἂν τεθοῦν σέ λογικὴ σειρά καί ἐξάρτησι, ἂν τεθοῦν καί ὑπὸ τό φῶς τῶν προηγουμένως ἀναφερθέντων, δίνουν μιά ἄρκετά καθαρή εἰκόνα τοῦ τί περίπου ἔγινε καί ποιοί εἶναι οἱ *πραγματικοί ὑποκινηταί* τῶν φοβερῶν γεγονότων. Μιά σειρά ἀπὸ «περίεργες συμπτώσεις», εἶναι πολὺ διαφωτιστικὴ:

α) Ὡς τὸ 1954, οἱ Τουρκοκύπριοι καί οἱ Ἑλληνοκύπριοι ζοῦσαν σέ ἀπόλυτα ἁρμονικὴ συμβίωσι — ἀκόμη καί κατὰ τό 21! Ξαφνικά — καί ὑποπτα — οἱ Τουρκοκύπριοι ξεσηκώνονται. Ἐκ πρώτης ὄψεως, φαίνεται νά εἶναι ἡ Τουρκία πού τούς ξεσηκώνει. Ἀλλά ἡ πρωτοβουλία τοῦ νά κληθῇ ἡ Τουρκία νά λάβῃ μέρος στίς διαπραγματεύσεις τῆς Α' Διασκέψεως τοῦ Λονδίνου, τό 1954, ἀνήκει στὴν Ἀγγλία καί ὄχι στὴν Τουρκία! «Διαίρει καί βασίλευε» ἦταν ἡ πολιτικὴ τῶν Ἀγγλῶν πάντα. Ἀλλά ποίος ὑποκινεῖ καί καθορίζει τὴν ἀγγλικὴ πολιτικὴ στὴν Μ. Ἀνατολή; ὁ Σιωνισμὸς μέσω τοῦ Ἀγγλοεβραϊσμοῦ. Αὐτό εἶναι γνωστό, ἀπὸ τό 1901! Κι ἂς μὴ λησμονῆται, ὅτι εἶναι ὁ Ἑβραῖος Σιωνιστὴς *Ντισραέλι* αὐτός πού ζήτησε καί πῆρε τὴν

Κύπρο από τήν τουρκία, τό 1878, «γιά τήν Ἀγγλία» (!), σέ ἀντάλλαγμα γιά τήν ὑποστήριξι πού τῆς παρέσχε στό περίφημο Συνέδριο τοῦ Βερολίνου! Καί ποιός δέχεται καί γιατί δέχεται τήν συμμετοχή τῆς Τουρκίας; Ὁ ὑπουργός ἐξωτερικῶν *Στεφανόνουλος Σ.* γιά τόν ὁποῖο ἡ «Μασσωνοκρατία 1955-1979» — σελ. 49 «Ἑλληνική Ἀφύπνισις», γράφει ὅτι εἶναι Μασσῶνος! Πάντως, αὐτός *ὑπέκυψε!*

β) Τήν ἴδια ἐποχή, ὅταν, κουρασμένοι ἀπό τήν δρᾶσι, τῆς Ε.Ο.Κ.Α. καί βέβαιοι γιά τήν ἀδυναμία τους νά τήν καταστείλουν, οἱ Ἀγγλοι ἐπρότειναν τό «σχέδιο *Χάρντινγκ*», πού προέβλεπε τήν ἀνακωχή γιά 10 χρόνια, μέ ἔκωσι μετά ἀπό νέο *δημοψήφισμα*, ἡ Ἑλληνική κυβέρνησις ἀναγκάσθηκε νά τό ἀρνηθῇ ὑπό τήν πίεσι γνωστῶν σιωνοκρατουμένων ἐφημερίδων τῆς Ἀθήνας, πού χάλασαν τόν κόσμο σέ δημαγωγία, ὥστε νά παρασυρθῇ ἡ χώρα στά μετέπειτα τραγικά γεγονότα καί νά μή γίνῃ ποτέ ἡ Ἐνωσις! Ποιοί ὑπεκίνησαν τίς ἐφημερίδες; Ποιοί ἄλλοι — λογικά τουλάχιστον — ἀπ' αὐτούς πού τίς ἐλέγχουν, εἴτε προσωπικά, εἴτε οἰκονομικά, εἴτε μέ τό ... χαρτί (πού τό ἔχουν οἱ Ἑβραῖοι!);

γ) Τά περί βανδαλισμῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τῆς Σμύρνης εἶναι γνωστά πιά, ὅπως καί τά περί *Ζυρίχης* (1955, 1959). Ἡ γνωστή «ὠραιότερη μέρα τῆς ζωῆς» τοῦ πρωταγωνιστοῦ στάθηκε ἡ ζοφερώτερη μέρα τῆς ζωῆς τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀφετηρία γιά τό 1974!

Καί φθάσαμε στήν *Καταστροφή τοῦ 1974*. Ἀλλά, γιά νά φθάσουμε, *προηγήθηκε* μιά σειρά «συμπτώσεων», πού ὅλες, *δείχνουν πάντα πρός τήν ἴδια κατεύθυνσι:*

Καί ἐρωτᾶται:

1) Εἶναι «σύμπτωσης» τό ὅτι ἀρχιτέκτων τῆς καταστροφῆς τοῦ 74 ἦταν ὁ Ἑβραῖος Σιωνιστής ὑπουργός ἐξωτερικῶν τῶν Η.Π.Α. *Χάινριχ Κίσινγκερ*; (ὁ ὁποῖος ἤξερε καί ἀνήγγελλε τήν μεταπολίτευσι στίς 21 Ἰουλίου 1974, δηλαδή 3 μέρες πρίν;)

2) Εἶναι «σύμπτωσης» τό ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἀντικαταστάθηκε ἀπό τήν 25η *Νοεμβρίου* 7 ἐβδομάδες μόνο μετά τήν ἄρνησι τοῦ *Γ. Παπαδοπούλου* νά ἐπιτρέψῃ τήν χρήσι τῆς Κρήτης γιά τόν ἀνεφοδιασμό τοῦ Ἰσραήλ στήν κρίσιμη ὥρα τοῦ πολέμου τοῦ «Κιππούρ»;

3) Εἶναι «σύμπτωσης» ὅτι «*μεσολαβητής*» τῶν ἐλληνικῶν

συνθηκολογήσεων τοῦ 1967 (Νοέμβριος) καί τοῦ 1974 (Ἰούλιος), καθώς καί τῆς παροτρύνσεως τῶν Ἀθηνῶν νά κάμουν τό πραξικόπημα τῆς 15 Ἰουλίου 1974 πού θά κατέληγε στήν — προσχεδιασμένη ἤδη ἀπό τόν Σιωνισμό — καταστροφή, ἦταν ὁ Ἑβραῖος *Σίσκο*; (*Ἰωαννίδης*: «μᾶς παγίδεψε ὁ Σίσκο!»)

4) Εἶναι «σύμπτωσις» ὅτι, τότε, τό ὑπουργεῖο ἀμύνης τῶν ΗΠΑ ἦταν ὑπό Ἑβραῖο (*Σλέσινγκερ*), ὁ σύμβουλος τοῦ Προέδρου τῶν ΗΠΑ ἐπὶ εὐρωπαϊκῶν ὑποθέσεων ἦταν ὁ Ἑβραῖος *Ζόννενφελντ* (πού ἔκαμε καί τό δόγμα τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Εὐρώπης στό διηνεκές!) καί ὅτι ἡ C.I.A. ἦταν ὑπό τόν Ἑβραῖο *Κόλμπυ*;

5) Εἶναι «σύμπτωσις» ὅτι κατά τήν διάρκεια τῆς ἀποβάσεως τῶν Τούρκων, διαπιστώθηκε ἀπόλυτα ἡ *παρουσία δύο τουλάχιστον πολεμικῶν σκαφῶν τοῦ Ἰσραήλ*, ἐφοδιασμένων μέ ἠλεκτρονικά μηχανήματα ἀκριβείας, πού μποροῦσαν νά ἐπισημάνουν ὅποιαδήποτε παρουσία ὑποβρυχίων, πλοίων ἢ ἀεροπλάνων; Καί ὅτι τά πλοῖα αὐτά, ἀφοῦ διέσωσαν τούς ναυαγούς τοῦ βυθισθέντος τουρκικοῦ ἀντιτορπιλικοῦ «Κοτζᾶ-Τεπέ», ἔμειναν μέχρις ὅτου ἔγινε σαφές ὅτι ἡ προδοσία εἶχε ἐπικρατήσει καί δέν θά ὑπῆρχε Ἑλληνική ἐπέμβασις;

6) Εἶναι «σύμπτωσις» ὅτι τό θέμα τῆς ὑφαλοκρηπίδος, πού δέν ὑπῆρχε ὡς τό 1973, ἐτέθη ἀπό τόν Σιωνιστή Κίσσιγκερ στό ΝΑΤΟ; («Βῆμα» 18.8.76)

7) Εἶναι «σύμπτωσις» τό ὅτι ἡ πρώτη προσπάθεια ἐκδιώξεως τῆς Ἑλλάδος ἀπό τήν δυτική συμμαχία ἔγινε ἀπό τό 1970 ἤδη, μέ πρωταγωνιστή τόν γνωστό Σιωνιστή *Σάϋρους Σούλτσμπεργκερ*, στέλεχος τοῦ «Παγκοσμίου Σιωνιστικοῦ Κινήματος», καί ἡγετικοῦ στοιχείου τῆς «*Μπνάϋ Μπίρτ*» («Μητέρας Στοῦς τοῦ Μασσωνισμοῦ»);

8) Εἶναι «σύμπτωσις» ἡ σειρά ἄρθρων τοῦ ἰδίου αὐτοῦ, τό 1974-75, πού ὑποστηρίζουν τήν τότε ἀποχώρησι τῆς Ἑλλάδος ἀπό τίς δυτικές συμμαχίες.

(Στοιχεῖα ἀναντίρρητα δημοσιεύθηκαν στίς ἐφημερίδες: «*Νέα*» 19.8.71 — «Ἀπογευματινή» 22.8.74 — «*Βῆμα*» 7.9.75 — «Ἀκρόπολις» 7.10.75).

9) Εἶναι ἀκόμη «σύμπτωσις» τό ἄρθρο τῆς «Καθημερινῆς» (20.4.75), μέ τίτλο «Συμφορά καί ἀπελευθέρωση», ὅπου ἀναφέρονται λεπτομερῆ στοιχεῖα πού συνθέτουν τό «πράσινο φῶς»

τοῦ Ἰσραήλ, γιά τήν κυπριακή τραγωδία, μέ «μεσάζοντα» γνωστό Σιωνιστή τῶν Ἀθηνῶν καί «μυστικοσύμβουλο»;

10) Εἶναι «σύμπτωσις» ὅτι στό γερμανικό περιοδικό «Σπηγκελ» (19.8.74), ἀναφέρονται πολλά στοιχεῖα πού ἐπιβεβαιώνουν τήν Σιωνιστική συνωμοσία τοῦ 1974 ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ στό περιοδικό «Πανευρώπη» (9.4.75), ἀναδημοσιεύθηκε ἄρθρο τοῦ ἀμερικανικοῦ «Νιούζγουηκ», ὅπου διαγράφεται «σχέδιο» μεταφοράς τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κύπρου (Ἑλλήνων καί Τούρκων!) καί ὁ ἐποικισμός της ἀπό ... τό Ἰσραήλ! Δηλαδή ἐπαλήθευσις τοῦ σχεδίου Χέρτσλ πρό 75 ἐτῶν!!!;

11) Κατά παλαιστινιακή ἔκθεσι πρός τήν ἡγεσία τοῦ «Μετ. Ἀπελευθ. Παλαιστίνης», ὑπάρχουν πολλά περίεργα στοιχεῖα γιά τόν Σαμψών, τά ὁποῖα, ἂν εἶναι ἀληθινά, θά φώτιζαν ἀκόμη περισσότερο τήν συνωμοσία τοῦ Σιωνισμοῦ τό 1974.

Ἀλλωστε ἡ περίεργη συνωνυμία μέ τόν Ἰάκωβο Σαμψών, τόν Ἑβραῖο τραπεζίτη τοῦ Λονδίνου, πού — ὅπως ἀναφέρθηκε παραπάνω — ζήτησε τήν ... Κορινθία γιά τά δάνεια τοῦ 21, εἶναι περίεργη «σύμπτωσης» κι αὐτή! Γιά τόν Σαμψών ὑπάρχουν ὁμως δυστυχῶς καί νεώτερα στοιχεῖα:

Στήν γαλλική ἐφημερίδα «Λέ Μόντ» (15.11.1980) δημοσιεύεται ἀπάντησις τοῦ Σαμψών σέ ἄρθρο τῆς ἰδίας, τῆς 17.10.80, στό ὁποῖον ἄρθρο ὁ ἀνταποκριτής τῆς «Μόντ» Κλώντ Μπουρντέ κατηγοροῦσε τόν Σαμψών γιά πολλά καί διάφορα καί καθόλου λαμπρά. Συγχρόνως, στό ἴδιο φύλλο, δημοσιεύθηκε καί ἡ ἀνταπάντησις τοῦ Κλώντ Μπουρντέ, πού ἰσχυρίσθηκε ὅτι οἱ κατηγορίες πού προέρχονταν ἀπό τόν Ἰσραηλινό δημοσιογράφο Ἰγκάλ Λαβίβ, «κυνηγό» τῆς Ἰσραηλινῆς «ὑποδιευθύνσεως» τῆς Μαφφίας εἶναι ἀληθινές. Καί τίς ἐπαναλαμβάνει: Σέ ἄρθρο τῆς Ἰσραηλινῆς ἐφημερίδος «Χαολάμ Χαζέχ» (μετά τήν 15.7.74,) τοῦ Λαβίβ, ἀναφέρεται ὅτι ὁ Σαμψών εἶναι, κατά πᾶσαν πιθανότητα, πράκτωρ τοῦ Ἰσραήλ! Καί σέ δεύτερο ἄρθρο (12.3.80) τοῦ ἰδίου καί στήν ἴδια ἐφημερίδα ὁ Λαβίβ ἀναφέρεται στίς διασυνδέσεις τοῦ Σαμψών μέ τίς ὑπηρεσίες τοῦ Ἰσραήλ... Καί ὁ Μπουρντέ τελειώνει, λέγοντας ὅτι οὐδέποτε ὁ Σαμψών ἐμήνυσε τόν Λαβίβ καί τήν ἐφημερίδα. Ἀλλά καί στήν ἀπάντησί του, ὁ Σαμψών δέν ἀναφέρει λέξι γιά τίς Ἰσραηλινές ὑπηρεσίες καί περιορίζεται στήν ἀναίρεσι προσωπικῶν μόνον κατηγοριῶν, χωρίς ἔκτοτε νά μηνύσῃ οὔτε τήν «Λέ Μόντ» καί

τόν Μπουρντέ. Ἄλλά καί μία ἄλλη περίεργη «σύμπτωσης»: «Ὁ Νίκος Σαμψών λέγεται καί ... Γεωργιάδης! Ποιό ἀπό τά δύο ὀνόματα εἶναι τό σωστό; Καί γιατί ἔχει δύο, ὅταν τό ἓνα εἶναι ἐβραϊκό; Μήπως δέν εἶναι πασίγνωστο ὅτι αὐτό τό συνηθίζουν πολύ οἱ Ἑβραῖοι;

12) Τέλος, σέ συνάρτησι μέ ὅλα αὐτά, ὑπάρχει ἡ πιό παράξενη «σύμπτωσης» ἀπ' ὅλες: Ἐνας ἀπό τοὺς «ἰσχυροὺς» τῆς 25ης Νοεμβρίου ἦταν ἢ δέν ἦταν ὁ Ἑβραῖος ἱατρός Ἀλζρακί («ἐλληνικά» Ἀλαζράκης);

Πολλές, παρά πολλές καί φοβερές στήν σημασία τους οἱ «συμπτώσεις»! Τό γεγονός εἶναι πάντως, ὅτι ἡ Κύπρος χάθηκε γιά τήν Ἑλλάδα, γιά ἄγνωστο χρονικό διάστημα καί ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι ἴσως, κάποια στιγμή, καθῆ καί γιά τόν Ἑλληνισμό! Ἄς ξαναδιαβασθοῦν οἱ φοβερές φράσεις τοῦ Θ. Χέρτσλ, στό ἡμερολόγιο πού ἀναφέρθηκε παραπάνω, γιά τό «μέλλον τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου»...

Πέρα ἀπ' αὐτές τίς «συμπτώσεις» ὅμως καί παρ' ὅλο πού ἐδῶ δέν φαίνεται νά ὑπάρχει σιωνιστικός δάκτυλος ἐμφανῆς καί ἐπειδή τό θέμα δέν μπορεῖ νά διαχωρισθῇ ἀπό τό ὑπόλοιπο τῆς Κυπριακῆς τραγωδίας, πρέπει νά ἀναφερθῇ ἓνα φοβερό κείμενο, πού ἀνήκει στήν σφαῖρα τοῦ παραλογισμοῦ καί ὅμως εἶναι αὐθεντικό, δημοσιευμένο στά πρακτικά τοῦ ΟΗΕ, τῆς 19 Ἰουλίου 1974: Εἶναι ὁ λόγος πού ἐξεφώνησε ὁ Μακάριος στόν ΟΗΕ, ὅταν ἔφθασε μετά τήν «συμπτωματική» καί πολύ περίεργη «ἀπαγωγή» του, ἀπό Ἀγγλους «κομμάντος» ντυμένους σάν ΕΟΚΑτζήδες (πότε πρόλαβαν νά... ντυθοῦν, εἶναι «θαῦμα»!) καί μέ ἐλικόπτερο πού βρισκόταν ἤδη στόν πίσω κῆπο τοῦ Κυβερνεῖου (ἄλλο «συμπτωματικό θαῦμα»!)

Τό φοβερό αὐτό κείμενο δέν δημοσιεύθηκε ποτέ στήν Ἑλλάδα ἀπό ἐφημερίδες («ἐλεύθερες» βέβαια ἀπό λογοκρισία, ὅπως μᾶς λένε καί μᾶς ταΐζουν!). Δημοσιεύθηκε μόνο ἀπό ἓνα ἐθνικιστικό περιοδικό, «τό Κίνημα» τῆς 1ης Μαΐου 1976. Ἀντίγραφο τοῦ κειμένου ἀκολουθεῖ:

Θαυμάστε λοιπόν:

Τό κείμενο αὐτό εἶναι ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ καί οὐδέποτε δημοσιεύθηκε στόν Ἑλληνικό τύπο. Οὐδέποτε ἡ ψευδοδημοκρατία μας, ἐτόλμησε νά ἐνημερώσῃ τοὺς «ἀπελευθερωμένους» Ἑλληνες πολίτες γιά τόν ρόλο πού ἔπαιξαν οἱ διάφοροι παράγοντες τῆς στιγμῆς ἐκείνης — καί τωρινοὶ δυστυχῶς —!

στήν καταστροφή της Κύπρου.

Δικαιολογία τους, υπήρξε ή ανάγκη νά μήν βλαβοῦν τὰ συμφέροντα της ἐξωτερικῆς πολιτικῆς της χώρας. Δηλαδή — τὰ σῦκα, σῦκα — οἱ σχέσεις μέ τίς ΗΠΑ! Τό πῶς, θά μπορούσαν νά γίνουν χειρότερες, μετά τήν σκόπιμη πολιτική, ἐπί χρόνια, αὐτό εἶναι ἕνα ἀπό τὰ πολλά ἀνεξήγητα μυστήρια της σημερινῆς καταστάσεως. Στήν πραγματικότητα, σκεπάζει μέ κουρέλια σχισμένα, τίς εὐθύνες *ὄλων καί ὄχι μόνον ἐκείνων πού βρίσκονται στόν Κορυδαλλό!*

Καί πρῶτα — στήν περίπτωσι αὐτή — τοῦ Μακαρίου! Διαβάζοντας μέ προσοχή, τό φοβερό αὐτό κείμενο καί ἰδίως τὰ ὑπογραμμισμένα, τὰ συμπεράσματα βγαίνουν ἀβίαστα, μέ τήν τρομερή «λογική» της προδοσίας καί της παρακρούσεως:

α) Ὁ Μακάριος, μπροστά σέ 132 Ἔθνη, καταγγέλλει ὅτι ἡ Ἑλλάς ὀργάνωσε μέ Ἑλληνες ἀξιωματικούς τό πραξικόπημα. Ἀληθές! Ἀλλά διακηρύσσει ἀμέσως, *ὅτι ἡ Ἑλλάς παρεβίασε «κραυγαλέως» τήν ἀνεξαρτησία της Κύπρου*, καί ἔτσι ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΕΙ ΜΕ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΖΥΡΙΧΗ...!!

β) Κατηγορεῖ τήν Ἑλλάδα γιά κάθε εἶδους ὑποκρισία καί ξεχνᾷ ὅτι αὐτοαποκαλύπτεται Ὁ ΙΔΙΟΣ, ΕΦ' ΟΣΟΝ ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ ΟΤΙ ΑΥΤΟΣ ΑΠΕΒΛΕΠΕ ΜΟΝΟΝ ΣΤΙΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΝΩΣΙ.

γ) «Κατηγορεῖ» τοὺς Ἐνωτικούς ὡς τρομοκράτες καί τήν ΕΟΚΑ ὡς ἐπιδιώκουσα τήν «ένωσι», σάν νά ἐπρόκειτο γιά... ἔγκλημα!

δ) ΘΕΩΡΕΙ ΤΟΝ ΕΚ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ... ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ! Ἄν αὐτά, δέν ἀποτελοῦν πρόσκλησι πρὸς τοὺς Τούρκους, τότε τί θά ἔπρεπε νά περιμέ- νουν!

ε) Διακηρύσσει ὅτι ἡ Κύπρος ὑπέστη ΕΙΣΒΟΛΗ ἀπό τήν Ἑλλάδα! Καί ἐπικαλεῖται τήν Ζυρίχη!

Αὐτά τὰ ἀπίστευτα, εἶπε ὁ Μακάριος στόν ΟΗΕ, ΣΤΙΣ 19 ΙΟΥΛΙΟΥ 1974, 24 ὥρες πρὶν ἀπό τήν Μογγολική εἰσβολή τοῦ Πατρίου ἐδάφους μας!... Τήν ἐκάλεσε!... Τήν ἐδικαίωσε προκαταβολικῶς!...

Ἄς μιλήσωμε λοιπόν γιά... προδοσίες! Πού βρίσκονται; Καί πού βρίσκονται οἱ προδότες; Μόνο στόν Κορυδαλλό;

Ἡ ὁμιλία
 τοῦ Μακαριωτάτου
 Ἀρχιεπισκόπου
 καί Προέδρου
 κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ
 πρὸς τὸ Συμβούλιον
 Ἀσφαλείας τῆν
 19ην Ἰουλίου 1974
 παραμονὴν τῆς
 Τουρκικῆς εἰσβολῆς
 στὴν Κύπρον

«Ἐπιθυμῶ κατ' ἀρχὴν νὰ ἐκφράσω τὰς θερμότερας εὐχαριστίας μου πρὸς τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας διὰ τὸ ζωντὸν ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἔχουν ἐπιδείξει διὰ τὴν κρίσιν κατὰστασιν ἢ ὅποια ἐδημιουργήθη εἰς Κύπρον μετὰ τὸ πραξικόπημα τὸ ὁποῖον ὠργανώθη ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστώτος τῆς Ἑλλάδος καί ἐπραγματοποιήθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν τῶν ὑπηρετούντων ὡς καὶ διοικούντων τὴν Κυπριακὴν Ἐθνικὴν Φρουράν. Εἶμαι ἰδιαιτέρως εὐγνώμων διότι τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας εἶχε συμφωνήσει νὰ ἀναβάλῃ τὴν συνεδρίαν του μέχρι τῆς ἐδῶ ἀφίξεώς μου διὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσω πρὸς αὐτὸ ἐπὶ τῶν προσφάτων δραματικῶν γεγονότων εἰς Κύπρον.

Ὅ,τι συμβαίνει εἰς Κύπρον ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἀποτελεῖ μίαν πραγματικὴν τραγωδίαν. Τὸ στρατιωτικὸν καθεστὸς τῆς Ἑλλάδος ἔχει κραυγαλέως παραβιάσει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Κύπρου. Χωρὶς ἔχνος σεβασμοῦ πρὸς τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, χωρὶς ἔχνος σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν κυριαρχίαν τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ἡ Ἑλληνικὴ Χούντα ἔχει ἐπεκτείνει τὴν δικτατορίαν της εἰς Κύπρον. Εἶναι βεβαίως γεγονός ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου ὁ σκοπὸς τῶν καθίστατο φανερός. Ὁ Κυπριακὸς λαὸς εἶχε ἐπὶ μακρόν χρόνον τὸ αἶσθημα ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Χούντα ὠργάνωσε πραξικόπημα καὶ αὐτὸ τὸ αἶσθημα κατέστη ἐντονώτερον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων ἐβδομάδων, ὅτε ἡ τρομοκρατικὴ ὀργάνωσις Ε.Ο.Κ.Α. Β', κατευθυνομένη ἐξ Ἀθηνῶν, ἐπανήρχισε

τάς βιαιπραγίας. Ἐγνώριζον ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὅτι ἡ παράνομος ὀργάνωσις εἶχε τάς ρίζας καὶ ἐτροφοδοτεῖτο ἐξ Ἀθηνῶν. Ἦμην ἐνήμερος ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ οἱ ὅποιοι ἐπανδρώνουν καὶ διοικοῦν τὴν Ἐθνικὴ Φρουρά ἐστρατολόγουν μέλη διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ ὑπεστηρίζον αὐτὴν κατὰ διαφόρους τρόπους μέχρι τοῦ σημείου νὰ φθάσῃ ἡ ὀργάνωσις μέχρι τῶν ἀποθηκῶν ὀπλισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς.

Εἰς τὰ στρατόπεδα τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς, οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ διεξήγαγον ἀνοικτὴν προπαγάνδαν ὑπὲρ αὐτῆς τῆς παρανόμου ὀργανώσεως καὶ μετέτρεψαν τὴν Ἐθνικὴν Φρουράν ἀπὸ ὄργανον τοῦ κράτους εἰς μέσον ἀνατρεπτικόν. Ὅσακις, κατὰ καιροῦς, παρηπονούμεν ἡμεις πρὸς τὰ Ἀθήνας περὶ τῆς ἀναρμόστου διαγωγῆς τῶν Ἑλλήνων Ἀξιωματικῶν τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς, ἡ ἀπάντησις ἦτο ὅτι ἐάν εἶχον συγκεκριμένας ἀποδείξεις, ὅσοι θὰ εὐρίσκοντο ἔνοχοι θὰ ἀνεκαλοῦντο. Ἐξ ὅλης τῆς στάσεώς των, ἐσχημάτισα τὴν ἀλάνθαστον ἐντύπωσιν ὅτι ἡ συνήθης ἀπάντησις των ἦτο μία *προσποίησης ἀθωότητος*. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στοιχεῖα περιῆλθον εἰς χεῖρας τῆς Κυπριακῆς ἀστυνομίας ἀποδεικνύοντα σαφῶς ὅτι ἡ ΕΟΚΑ Β' ἦτο ἓν ἐξάρτημα τοῦ καθεστώτος τῶν Ἀθηνῶν.

Προτιμᾷ τούς Τούρκους

Χρηματικά ποσὰ διετίθεντο ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὀργανώσεως ταύτης καὶ ἐδίδοντο ὡσαύτως εἰς αὐτὴν λεπτομερεῖς ὁδηγίαι ἀναφορικῶς μέ τὰς ἐνεργείας της. Τότε ἔκρινα ἀναγκαῖον νὰ ἀπευθύνω μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἑλληνικοῦ καθεστώτος Στρατηγόν Γκιζίκην, ζητῶν παρ' αὐτοῦ νὰ δώσῃ διαταγὰς διὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς βίας καὶ αἱματοχυσίας ὑπὸ τῆς ΕΟΚΑ Β' καὶ διὰ τὴν διάλυσιν αὐτῆς. Παρεκάλεσα ὡσαύτως τοῦτον νὰ ἀνακαλέσῃ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὴν Ἐθνικὴν Φρουράν Ἕλληνας ἀξιωματικούς, προσθέτων ὅτι *σκοπός μου ἦτο ἡ μείωσις τῆς ἀριθμητικῆς δυνάμεως τῆς Δυνάμεως ταύτης καὶ ἡ μετατροπὴ της εἰς ὄργανον τοῦ Κυπριακοῦ Κράτους*. Ἀνέμενον ἀπάντησιν. Εἶχον τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ καθεστῶς τῶν Ἀθηνῶν δέν ἠνύοι τὴν μείωσιν τῆς

Δυνάμεως ταύτης καί πολύ ὀλιγώτερον τήν ἀποχώρησιν τῶν Ἑλλήνων ἀξιοματικῶν.

Ὁ Ἕλλην Πρέσβυς ἐν Κύπρῳ μέ ἐπεσκέφθη, ἐντολῇ τῆς Κυβερνήσεώς του διά νά μοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι ἡ μείωσις εἰς τήν ἀριθμητικὴν δύναμιν τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς ἢ ἡ ἀποχώρησις τῶν Ἑλλήνων ἀξιοματικῶν θά ἐξησθένη τήν ἀμυναν τῆς Κύπρου ἐν περιπτώσει κινδύνου ἐκ Τουρκίας. Τοῦτο ἀπετέλει ἰσχυρισμόν, ὁ ὁποῖος, ἀκόμη καί ἂν ἐνεφανίζετο ὡς λογικός, δέν ἦτο πειστικός καθ' ὅτι ἐγνώριζον ὅτι, ὅπισθεν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἐκρύπτοντο ἄλλα συμφέροντα. ΑΠΗΝΤΗΣΑ ΟΤΙ, ΟΠΩΣ ΕΞΕΛΙΧΘΗΣΑΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΘΕΩΡΩ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΝ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΕΔΕΙΧΘΗ ΟΤΙ ΟΙ ΦΟΒΟΙ ΜΟΥ ΕΔΙΚΑΙΩΘΗΣΑΝ.

Τό Σάββατον, 13 Ἰουλίου, συνεκροτήθη εἰς τάς Ἀθήνας, ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ Στρατηγοῦ Γκιζίκη, συνδιάσκεψις, ἡ ὁποία διήρκεσεν ἐπὶ πολλάς ὥρας. Εἰς ταύτην παρέστησαν ὁ Ἀρχηγός τοῦ Ἐπιτελείου τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἐν Κύπρῳ, ὁ Διοικητής τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς καί ἄλλοι ἐπίσημοι, διά νά συζητήσουν τό περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς μου. Ὡς ἐδηλώθη εἰς σχετικόν ἀνακοινωθέν, ἐκδοθέν κατὰ τό τέλος τῆς συσκέψεως, ἡ σύσκεψις θά ἐπανελαμβάνετο τήν Δευτέραν 15 Ἰουλίου. Ἡ ἀναφορά εἰς τό ἀνακοινωθέν εἰς δευτέραν σύσκεψιν ἦτο ἀπατηλή. Διότι, ἐνῶ τήν Δευτέραν ἀνέμενον ἀπάντησιν εἰς τήν ἐπιστολήν μου, ἡ ἀπάντησις ἦλθε καί αὕτη ἦτο τό πραξικόπημα.

Κατά τήν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπέστρεφον ἀπό τήν θερινήν μου κατοικίαν εἰς Τρόδος, ὅπου διῆλθον τό «γουήκ ἔντ» καί κατὰ τήν 8ην πρωϊνήν εὐρισκόμεν εἰς τό γραφεῖον μου εἰς τό προεδρικόν μέγαρον. Μετά ἡμίσειαν ὥραν, ὑπεδεχόμενην εἰς τήν αἴθουσαν ὑποδοχῆς ὁμάδα παιδιῶν καί κορασίων, μελῶν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας τοῦ Καΐρου, τά ὁποῖα ἦλθον εἰς Κύπρον ὡς φιλοξενούμενά μου ἐπὶ τινας ἡμέρας. Μόλις εἶχα χαιρετήσῃ αὐτά, ὅτε ἠκούσθησαν οἱ πρώτοι πυροβολισμοί. Ἐντός δευτερολέπτων οἱ πυροβολισμοί κατέστησαν συχνότεροι καί ἔν μέλος τῆς προεδρικῆς φρουρᾶς μέ ἐπληροφόρησεν ὅτι τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα καί τάνκς διῆλθον τό περιτοίχισμα καί εὐρίσκοντο ἐντός τοῦ προαυλίου τοῦ προεδρικοῦ

μεγάρου, τό ὁποῖον ἐσειετο ἀπό βλήματα ολμων. Ἡ καιαυτασις κατέστη συντόμως κρίσιμος. Προσεπάθησα νά συνδεθῶ τηλεφωνικῶς μέ τό ΡΙΚ διά νά μεταδώσω εἰδικήν ἀπό ραδιοφώνου ἀνακοίνωσιν ὅτι τό προεδρικόν μεγάρου ὑφίστατο ἐπίθεσιν, ἀλλ' ἀντελήφθην ὅτι αἱ τηλεφωνικαί γραμμαί ἀπεκόπησαν. Ὁ σφοδρός βομβαρδισμός ἐμεγάλωνεν ἀκόμη περισσότερον. Πῶς ἐσώθη ἡ ζωή μου φαίνεται ὡς θαῦμα τῆς θείας προνοίας. Ὅταν ἀκολούθως, εὐρέθην εἰς τήν περιοχὴν τῆς Πάφου, ἀπηυθύνθη πρὸς τόν λαόν τῆς Κύπρου ἔκ τινος ἐπιτοπίου ραδιοσταθμοῦ, πληροφορήσας τοῦτον ὅτι ζῶ καί ὅτι θά ἀγωνισθῶ μετ' αὐτοῦ κατά τῆς δικτατορίας τήν ὁποίαν προσεπάθει νά ἐπιβάλη τό Ἑλληνικόν καθεστῶς.

Εὐγνώμονεῖ τούς Ἀγγλους!

Δέν σκοπῶ νά καταναλώσω τόν χρόνον τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας μέ τήν προσωπικήν μου περιπέτειαν. Ἀπλῶς ἐπιθυμῶ νά προσθέσω ὅτι κατὰ τήν δευτέραν ἡμεραν τῆς ἐνόπλου ἐπιθέσεως τά τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα καί τάνκς ἐκινούντο πρὸς τήν Πάφον, ἐνῶ ταυτοχρόνως μικρόν πολεμικόν σκάφος τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς ἤρχισε νά βομβαρδίζῃ τήν Μητρόπολιν Πάφου, ὅπου διέμενον. Ὑπό τὰς περιστάσεις ταύτας, εὖρον φρόνιμον νά ἐγκαταλείψω τήν Κύπρον παρά νά πέσω εἰς χεῖρας τῆς Ἑλληνικῆς Χούντας.

Εἶμαι εὐγνώμων πρὸς τήν Βρεττανικὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία διέθεσεν ἕν ἐλικόπτερον διά νά μέ περιλάβῃ ἐκ Πάφου, νά μέ μεταφέρῃ εἰς τὰς Βρεττανικὰς Βάσεις καί ἐκεῖθεν δι' ἀεροπλάνου εἰς Μάλταν καί Λονδίνον. Εἶμαι ἐπίσης, εὐγνώμων πρὸς τόν εἰδικόν ἀντιπρόσωπον τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ ΟΗΕ καί τόν Διοικητὴν τῆς Εἰρηνευτικῆς Δυνάμεως ἐν Κύπρῳ διά τό ἐνδιαφέρον τό ὁποῖον ἐπέδειξαν διά τήν ἀσφάλειάν μου. Ἡ παρουσία μου εἰς τήν αἴθουσαν ταύτην τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας κατέστη δυνατή χάρις εἰς τήν παρασχεθεῖσαν πρὸς ἐμὲ βοήθειαν ὑπὸ τῆς Βρεττανικῆς Κυβερνήσεως καί τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως Δρος Βάλντχαϊμ, τῶν ὁποίων

τό ζωηρόν ενδιαφέρον δι' ἐμέ καί διά τήν κρίσιμον κατάστασιν πού ἐδημιουργήθη ἐν Κύπρῳ, συγκινεῖ πᾶσαν χορδήν τῆς καρδίας μου.

Δέν γνωρίζω εἰσέτι ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς Κυπριακῆς κρίσεως, τῆς προκληθείσης ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος. Φοβοῦμαι ὅτι ὁ ἀριθμός τῶν θυμάτων εἶναι μέγας καί ὅτι αἱ ὕλικαί καταστροφαί εἶναι βαρεῖαι. Ὅ,τι ὅπωςδὴποτε ἀποτελεῖ τό ἄμεσον ενδιαφέρον μας, ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶναι ὁ τερματισμός τῆς τραγωδίας.

"Ὅταν ἔφθασα εἰς τό Λονδίνον, ἐπληροφορήθην τό περιεχόμενον ὁμιλίας τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς χούντας εἰς τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη. Ἐξεπλάγην διὰ τόν τρόπον μέ τόν ὅποιον καταβάλλουν προσπάθειας νά ἐξαπατήσουν τήν διεθνή κοινήν γνώμην. Χωρίς ἐρύθημα, ἡ Ἑλληνική Χούντα καταβάλλει προσπάθειας νά ἀπλοποιήσῃ τήν κατάστασιν, ἰσχυριζομένη ὅτι δέν ἐνέχεται εἰς τήν ἔνοπλον ἐπίθεσιν καί ὅτι οἱ ἐξελίξεις τῶν τελευταίων ὀλίγων ἡμερῶν ἀποτελοῦν ἐσωτερικόν θέμα τῶν Ἑλληνοκυπρίων.

Εἰσβολή

ἔξωθεν

Δέν πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἀποδέχονται τούς ἰσχυρισμούς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος. Τό πραξικόπημα δέν συνέβη ὑπό τοιαύτας περιστάσεις, ὥστε νά θεωρῇται ἐσωτερικόν ζήτημα τῶν Ἑλληνοκυπρίων. Ἀποτελεῖ καθαρῶς εἰσβολήν ἔξωθεν, κατά κατάφωρον παραβίασιν τῆς ἀνεξαρτησίας καί κυριαρχίας τῆς Δημοκρατίας τῆς Κύπρου. Τό ἀποκαλούμενον πραξικόπημα ἦτο ἔργον τῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν πού στελεχώνουν καί διοικοῦν τήν Ἐθνικήν Φρουράν. Πρέπει ἐπίσης νά τονίσω τό γεγονός ὅτι τό Ἑλληνικόν στρατιωτικόν ἀπόσπασμα (ΕΛΔΥΚ) ἀποτελούμενον ἐξ 950 ἀξιωματικῶν καί ὀπλιτῶν καί σταθμεῦον ἐν Κύπρῳ δυνάμει τῆς Συνθήκης συμμαχίας, διεδραμάτισε πρωταγωνιστικόν ρόλον εἰς τήν ἐπιδρομικήν ταύτην ὑπόθεσιν ἐναντίον τῆς Κύπρου. Ἡ κατάληψις

τοῦ ἀεροδρομίου ἐξωθι τῆς πρωτευούσης διεξήχθη ὑπὸ ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῆς ΕΛΔΥΚ πού ἦσαν ἐστρατοπεδευμένοι πλησίον τοῦ ἀερολιμένος.

Εἶναι ἀρκετόν νά δηλώσω ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου ὅτι μερικαὶ φωτογραφίαι ἐμφανιζόμεναι εἰς τόν διεθνή τύπον δεικνύουν τεθωρακισμένα καὶ τάνκς ἀνήκοντα εἰς τὸ Ἑλληνικὸ ἀπόσπασμα τὸ εὐρισκόμενον εἰς Κύπρον. Ἐξ ἄλλου, οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν Ἑθνικὴν Φρουράν διηθύονον αὐτάς τὰς ἐπιχειρήσεις, αὐτοὶ ἐστρατολόγησαν πολλὰ μέλη τῆς τρομοκρατικῆς ὁργανώσεως ΕΟΚΑ Β', τὴν ὁποίαν ἐξώπλισαν μέ ὅπλα τῆς Ἑθνικῆς Φρουρᾶς.

Ἐάν οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν Ἑθνικὴν Φρουράν δέν ἦσαν ἀναμειγμένοι, πῶς δικαιολογεῖται τὸ γεγονός ὅτι μεταξὺ τῶν θυμάτων εἰς τὰς μάχας περιλαμβάνοντο Ἕλληνες ἀξιωματικοί, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα μετεφέρθησαν εἰς Ἑλλάδα, διὰ νά ταφοῦν ἐκεῖ; Ἐάν οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ δέν διεξήγαγον τὸ πραξικόπημα, πῶς δικαιολογεῖται τὸ γεγονός τῶν νυκτερινῶν πτήσεων Ἑλληνικῶν ἀεροπλάνων μεταφερόντων εἰς Κύπρον προσωπικόν μέ πολιτικάς ἐνδυναμσίας καὶ ἀγόντων πίσω εἰς Ἑλλάδα νεκροὺς καὶ τραυματίας. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ πραξικόπημα ὁργανώθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς χούντας καὶ διεξήχθη ὑπὸ Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν τῆς Ἑθνικῆς Φρουρᾶς καὶ ὑπὸ ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως ἡ ὁποία σταθμεύει εἰς Κύπρον καὶ ὡς τοιοῦτο μετεδόθη ὑπὸ τοῦ τύπου εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον.

Τὸ πραξικόπημα ἐστοίχισε πολλήν αἵματοχυσίαν καὶ ἀφῆρεσε πολλὰς ζωάς. *Ἀντεμετωπίσθη δι' ἀποφασιστικῆς ἀντιστάσεως τῶν νομίμων δυνάμεων ἀσφαλείας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου.* Δέν δύναμαι μετὰ βεβαιότητος νά εἶπω ὅτι ἡ ἀντίστασις καὶ ἡ ἀντίδρασις τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κύπρου ἐναντίον τῶν συμωμοτῶν θά τερματισθῇ μέχρι τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν δημοκρατικῶν δικαιωμάτων του. *Ὁ Κυπριακὸς λαὸς οὐδέποτε θά ὑποκύψῃ εἰς τὴν δικτατορίαν,* παρ' ὅλον ὅτι πρὸς στιγμὴν ἡ κτηνώδης βία τῶν τεθωρακισμένων καὶ τῶν τάνκς δυνατόν νά ἐπικρατήσῃ.

Μετά τὸ πραξικόπημα οἱ πράκτορες τοῦ Ἑλληνικοῦ καθεστώτος ἐν Κύπρῳ διώρισαν ἓνα καλῶς γνωστόν κακοῦργον, τόν Νίκον Σαμψών ὡς πρόεδρον, ὁ ὁποῖος ἀκολούθως διώρισεν ὡς

υπουργούς γνωστά στελέχη καί υποστηρικτάς τῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως ΕΟΚΑ Β'.

Ὅμιλῃ περί εἰσβολῆς

Δυνατόν νά υποστηριχθῇ ὅτι ὅ,τι συνέβη ἐν Κύπρῳ εἶναι μία ἐπανάστασις καί ὅτι μία κυβέρνησις ἐγκαθιδρύθη ἐπαναστατικῶ δικαίῳ. Αὕτῃ δέν εἶναι ἡ περίπτωσις. Δέν ἔγινε ἐπανάστασις εἰς Κύπρον, ἡ ὁποία θά ἡδύνατο νά θεωρηθῇ ὡς μία ἐσωτερικὴ ὑπόθεσις. Ἦτο μία εἰσβολή, ἡ ὁποία παρεβίασε τὴν ἀνεξαρτησίαν καί τὴν κυριαρχίαν τῆς Δημοκρατίας. Καί ἡ εἰσβολή συνεχίζεται ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν Ἕλληνες ἀξιωματικοί εἰς Κύπρον. Τά ἀποτελέσματα τῆς εἰσβολῆς θά εἶναι καταλυτικά διὰ τὴν Κύπρον, ἐάν δέν ὑπάρξῃ ἐπ' αὐτοῦ εἰς τὴν συνταγματικὴν ὁμαλότητα καί ἐάν αἱ δημοκρατικαὶ ἐλευθερίαι δέν ἀποκατασταθοῦν.

Διὰ νά παραπλανήσῃ τὴν διεθνὴ κοινὴν γνώμην, τὸ στρατιωτικόν καθεστῶς τῆς Ἑλλάδος ἀνεκοίνωσε χθὲς τὴν σταδιακὴν ἀντικατάστασιν τῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς. Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα δέν εἶναι ἡ ἀντικατάστασις τῶν ἀλλ' ἡ ἀποχώρησις τῶν Ἑ χειρονομία τῆς ἀνακλήσεως ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς παραδοχῆς ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοί οἱ ὑπηρετοῦντες τώρα εἰς τὴν Ἐθνικὴν Φρουράν, ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διεξήγαγον τὸ πραξικόπημα. Αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοί, ὅπως δὴ ποτε, δέν ἐνήργησαν ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ἀλλὰ κατόπιν ὁδηγίων ἐξ Ἀθηνῶν. Οὕτω ἡ Ἐθνικὴ Φρουρά θά παραμείνῃ πάντοτε ἐν ὄργανον εἰς χεῖρας τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστώτος καί εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας ἀντιλαμβάνονται αὐτὸ τὸ παιγνίδι.

Δέν θέλει τὴν Ἐνωσιν

Δυνατόν νά λεχθῇ ὅτι ἦτο ἡ Κυπριακὴ Κυβέρνησις ἡ ὁποία προσεκάλεσε τοὺς Ἕλληνας ἀξιωματικούς, διὰ νά ἐπανδρώσουν

τήν Ἐθνικὴν Φρουράν. *Λυποῦμαι νὰ εἶπω ὅτι ἦτο σφάλμα μου νὰ δώσω εἰς αὐτοὺς τόσῃ ἐμπιστοσύνην. Κατεχράσθησαν αὐτὴν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀντὶ νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν προστασίαν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς κυριαρχίας καὶ τῆς ἑδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς νῆσου, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κατέστησαν ἐπιδρομεῖς.*

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ εἶπω ὅτι ἡ πολιτικὴ τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστώτος ἐν Ἑλλάδι ἔναντι τῆς Κύπρου καὶ ἰδιαίτερώς ἔναντι τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου ὑπῆρξεν ἀνειλικρινής. Ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω ὅτι ἦτο διπλοπρόσωπος πολιτικὴ.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον διεξήγοντο συνομιλίας μεταξύ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τούρκων τῆς Κύπρου πρὸς ἐξεύρεσιν εἰρηνικῆς λύσεως τοῦ Κυπριακοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον πολλάκις ἀπασχόλησε τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας καὶ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως καὶ δύο συνταγματολόγοι ἐξ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας παρηκολούθουν τὰς συνομιλίας. Τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ἐπανειλημμένως διὰ τοῦ ἔτους ἀνένεωσε τὴν θητεία τῆς εἰρηνευτικῆς δυνάμεως ἐν Κύπρῳ ἐκφράζον ἐκάστην φορὰν τὴν ἐλπίδα διὰ μίαν σύντομον λύσιν τοῦ προβλήματος.

Δέν δύναται νὰ λεγθῇ ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε πρόοδος τῶν συνομιλιῶν ὑπῆρξεν ἱκανοποιητικὴ. *ΑΛΛΑ ΠΩΣ ΗΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΥΠΑΡΞΗ ΠΡΟΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΣ, ΟΤΑΝ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΕΡΙ ΚΥΠΡΟΥ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΗΤΟ ΔΙΠΛΟΠΡΟΣΩΠΟΣ;* Εἶχε συμφωνηθῇ ὑφ' ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν ὅτι αἱ συνομιλίας διεξήγοντο μέ βάσιν τὴν ἀνεξαρτησίαν. Τὸ καθεστῶς τῶν Ἀθηνῶν ἐπίσης συνεφώνησεν εἰς αὐτό καὶ πολλάκις ὁ Ἕλληνας Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν ἐδήλωσεν ὅτι ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ θέματος ἦτο σαφής. Ἐάν οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, πῶς τὸ στρατιωτικόν καθεστῶς τῆς Ἑλλάδος ἵδρυσεν καὶ ὑπεστήριξε τὴν τρομοκρατικὴν ὀργάνωσιν τῆς ΕΟΚΑ Β', τῆς ὁποίας σκοπὸς ἐδηλώθη ὅτι ἦτο ἡ ἑνωσις τῆς Κύπρου μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἀπεκάλουν ἑαυτοὺς «ἐνωτικούς»;

Ἐντὸς τῶν στρατοπέδων τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς, οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ συνεχῶς μέ κατηγόρουν ὅτι ἂν καὶ ἡ ἑνωσις ἦτο ἐφικτὴ, ἡ πραγματοποιήσις τῆς ὑπενομεύετο ὑπ' ἐμοῦ. Ὅταν τοὺς ὑπενθυμίζετο ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶχε καταστήσει τὴν θέσιν τῆς καθαρὴν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὅτι αὕτη ὑπεστήριξε τὴν ἀνεξαρτησίαν ἡ

ἀπάντησις των ἦτο ὅτι δέν ἔπρεπε νά δίδεται προσοχή εἰς τοὺς λόγους τῶν διπλωματῶν. Ὑπό τοιαύτας συνθήκας πῶς ἦτο δυνατόν διά τās συνομιλίας νάκαταλήξουν εἰς θετικόν ἀποτέλεσμα; *Η ΔΙΠΛΟΠΡΟΣΩΠΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΗΤΟ ΕΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΚΩΝ ΕΜΠΟΔΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΟΝ ΤΩΝ ΣΥΝΟΜΙΛΙΩΝ.*

Ὑπό τὰ περιστάσεις αἵτινες ἔχουν δημιουργηθῇ εἰς Κύπρον δέν δύναμαι νά προῖδω τήν προοπτικήν συνομιλιῶν. Θά ἔλεγον μᾶλλον ὅτι οὐδεμία τοιαύτη προοπτική ὑπάρχει. Συμφωνία, εἰς τήν ὁποίαν θά κατέληγον οἱ συνομιλίας θά ἔστερεῖτο ἀξίας διότι δέν ὑπάρχει ἐκλελεγμένη ἡγεσία νά ἐπιληφθῇ τοῦ θέματος. *Τό πραξικόπημα τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστώτος τῆς Ἑλλάδος συνιστᾷ ἀνάσχεσιν τῆς προόδου τῶν συνομιλιῶν πρός λύσιν.* Ἐπί πλέον, θά εἶναι μιά συνεχῆς πηγὴ ἀνωμαλίας εἰς Κύπρον αἱ συνέπειαι τῆς ὁποίας θά εἶναι βαρεῖαι καί θά ἔχουν προεκτάσεις ἐάν ἡ κατάστασις ἐπιτραπῇ νά συνεχισθῇ ἐπὶ βραχὺ διάστημα.

Ποιῶ ἔκκλησιν εἰς τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας νά πράξουν ὅ,τι δύνανται διά νά δώσουν τέρμα εἰς τὴν ἀνώμαλον κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη διά τοῦ πραξικοπήματος τῶν Ἀθηνῶν. Καλῶ τό Συμβούλιον Ἀσφαλείας νά χρησιμοποίησιν ὅλους τοὺς τρόπους καί τὰ εἰς τὴν διάθεσίν του μέσα, ὥστε ἡ συνταγματική τάξις ἐν Κύπρῳ καί τὰ δημοκρατικά δικαιώματα τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου νά ἀποκατασταθοῦν ἄνευ καθυστερήσεως.

Προαγωγός
τῆς εἰσβολῆς

ΚΑΘΩΣ ΕΧΩ ΗΔΗ ΔΗΛΩΣΕΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΙΣ ΚΥΠΡΟΝ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΝ ΥΠΟΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΕΠΗΡΕΑΖΟΝΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ. ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΕΙΣΒΟΛΗ ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΝΕΠΕΙΩΝ ΤΗΣ ΘΑ ΥΠΟΦΕΡΗ ΟΛΟΣ Ο ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ. Τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη ἔχουν μίαν εἰρηνευτικὴν δύναμιν σταθμεύουσαν εἰς Κύπρον. Δέν εἶναι

δυνατόν ὁ ρόλος αὐτῆς τῆς εἰρηνευτικῆς δυνάμεως νά εἶναι ἀποτελεσματικός ὑπό συνθήκας στρατιωτικοῦ πραξικοπήματος. Τό Συμβούλιον ᾽Ασφαλείας πρέπει νά καλέσῃ τό στρατιωτικόν καθεστώς τῆς Ἑλλάδος νά ἀνακαλέσῃ ἐκ Κύπρου τοὺς Ἑλλη- νες ἀξιωματικούς τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὴν Ἑθνικὴν Φρουράν καί νά θέσῃ τέρμα εἰς τὴν εἰσβολήν αὐτοῦ εἰς Κύπρον.

Πιστεῦω ὅτι ὅσα ἐξέθεσα ἐνώπιόν σας, σᾶς ἔδωσα μίαν εἰκόνα τῆς καταστάσεως. Δέν ἔχω ἀμφιβολίαν ὅτι μία κατάλλη- λος ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου ᾽Ασφαλείας θά θέσῃ τέρμα εἰς τὴν εἰσβολήν καί θά ἀποκαταστήσῃ τὴν παραβιασθεῖσαν ἀνεξαρτησίαν τῆς Κύπρου καί τὰ δημοκρατικά δικαιώματα τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου.»

Μετά ἀπ' αὐτό τό κείμενο, χρειάζεται κανεῖς νά συνέλθῃ κάπως! Κι ἀφοῦ συνέλθῃ, νά ἀναλογισθῇ, μέ τρόπο καί ἀγανάκτησι συγχρόνως, *Πόσα ψέγματα μᾶς λένε κι ἀπό πότε καί ὥς πότε!*

Χρειάζεται ὅμως ἀκόμη ν' ἀναφερθῇ καί ὁ διωγμός ποῦ ὑπέστη τά τελευταῖα χρόνια ἡ Ἑλληνικὴ Διασπορά ἀπὸ τὴν Σιωνιστικὴ Διασπορά.

Ἄς ἀναφερθῇ λοιπόν, ὅτι μέχρι τό 1956, ἡ μεγαλύτερη συμπαγῆς Ἑλληνικὴ παροικία ἐκτός Ἑλλάδος, μετὰ τίς Η.Π.Α., ἦταν στήν *Αἴγυπτο*. Τό καθεστώς τοῦ Νάσσερ, ἀφοῦ εἶχε διώξει ὅλους τοὺς ξένους, φαινόταν πρὸς στιγμὴν νά διστάζῃ γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν Παροικία. Ὁ λόγος ἦταν σοβαρός: Ἄφ' ἑνὸς μὲν, οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἀγαπητοὶ στήν Αἴγυπτο, γιατί ποτέ δὲν εἶχαν περιφρονητικὴ καὶ δεσποτικὴ συμπεριφορά «ἀφεντάδων» πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἄφ' ἑτέρου, ὁ μέγας ἀριθμὸς τους καί ἡ διασπορά τους μέσα σέ ὅλες τίς κοινωνικὲς διαστρώσεις καί σέ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ἦταν πολύτιμος γιὰ τὴν τεχνολογικὴ προαγωγή τῶν Αἰγυπτίων. Τέλος, ὁ σπουδαιότερος λόγος τοῦ δισταγμοῦ τοῦ Νάσσερ ἦταν μιά *προοπτικὴ*: Ἐάν π.χ. οἱ Ἕλληνες, σέ ἀντάλλαγμα τῆς ἐκεῖ ἀνενόχλητης παραμονῆς τους, δέχονταν νά ὑπηρετοῦν στὸν Αἰγυπτιακὸ Στρατό, θά ἦταν δυνατόν νά ἐπανδρῶνουν τά σύγχρονα ὅπλα ἀποτελεσματικώτε-

ρα από τούς Αίγυπτίους καί, συγχρόνως, νά γίνουν οί εκπαιδευταί τους, κάνοντας ἔτσι τήν «οἰκονομία» πολλῶν «ἐνοχλητικῶν» ξένων εκπαιδευτῶν (π.χ. Ρώσων ἢ Ἀγγλῶν)!

Τά σχέδια αὐτά τοῦ Νάσσερ δέν ἔμειναν ἄγνωστα στίς μυστικές ὑπηρεσίες τοῦ Ἰσραήλ, οὔτε τοῦ Σιωνισμοῦ. Καί ἀνησύχησαν πολύ. Καί πολύ «συμπτωματικά», ἀποκαλύφθηκε σκοτεινά «μιά σκοτεινή καί ἀνεξιχνίαστη ἀκόμη ὑπόθεσις κατασκοπείας» στήν ὁποία φέρονταν ἀναμειγμένοι καί Ἕλληνες! Ἡ ἀντίδρασις ὑπῆρξε ἄμεση καί γνωστή: Ἡ Ἑλληνική Παροικία διώχθηκε...

Γιά τήν ὑπόθεσι αὐτή, ὑπῆρχε μιά περίεργη ἐπιστολή τοῦ Νάσσερ πρὸς τόν Σοφ. Βενιζέλο, στήν ὁποία ὁ Νάσσερ ἐξηγοῦσε πολλά, παραδεχόμενος τήν παγίδευσί τῆς ὑποθέσεως ἀπό τό Ἰσραήλ, ἀλλά προσθέτοντας, ὅτι ἡ κατακραυγή στήν Αἴγυπτο ἦταν πολύ μεγάλη γιά νά τήν ἀγνοήση. Ἡ ἐπιστολή αὐτή, περιέργως — ἐνῶ ὁ Σοφ. Βενιζέλος τήν εἶχε δεῖξει στόν Γ. Παπανδρέου — χάθηκε μετὰ τόν θάνατό του! Περίεργη «σύμπτωσης»...

Ὅσο γιά τά ὑπολείμματα τῆς παροικίας τῶν Ἑλλήνων στήν Βασιλεύουσα, εἶναι γνωστά τά γεγονότα τοῦ Σεπτεμβρίου, 1955, γιά τά ὁποία οἱ Ἑλληνικές ραγιαδοκυβερνήσεις δέν... μίλησαν καθόλου! Ἔτσι οἱ Τοῦρκοι συνέχισαν ἔκτοτε τό «ἔργο» τους, ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, *χωρίς ὅμως ποτέ νά πειράζουν τοὺς Ἑβραίους τῆς Πόλης (ὅπως πάντα)!*...

Στόν «Ἑλληνικό βορρᾶ» (20.7.1966) διαβάζουμε:

«Ὁ ἀρχιρραβῖνος τοῦ Ἰσραήλ Γαβριήλ Νισσίμ, ἐμφανιζόμενος ὡς διαπρύσιος κῆρυξ τοῦ... τουρκικοῦ φιλελευθερισμοῦ, διέψευσεν ὅτι οἱ Τοῦρκοι καταπιέζουν τοὺς ὁμογενεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τονίζων ὅτι «οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν Ἑλλήνων στεροῦνται λογικῆς βάσεως»!

Ἀλλά καί στήν Ἑλληνική Διασπορά τῶν Η.Π.Α., τήν τόσο ἐνοχλητική γιά τόν Σιωνισμό ἔχει διαπιστωθῇ ὁ ἐμφανὴς πόλεμος τοῦ Σιωνισμοῦ ἐναντίον τῆς καί τά «προφυλακτικά» μέτρα πού παίρνει, ὥστε νά μὴν τῆς ἐπιτρέψει κανένα ἀποφασιστικό πλεονέκτημα.

Ἐκτός ἂν εἶναι κι αὐτό «σύμπτωσης», ὅτι ὁ ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ἀλλά καί συνειδήσεως, ἀντιπρόεδρος τῶν ΗΠΑ Σπύρος Ἀγκνιου, ἐξαναγκάσθηκε σέ παραίτησι, τό 1973, κάτω

από κατηγορίες πού ξεετόξευσαν έναντίον του δυό κυρίως εφημερίδες, ή «*Ουάσινγκτων Πόστ*» καί ή «*Νιού Γιόρκ Τάϊμς*» (τί περίεργο, καθαρά έβραϊκές καί σιωνιστικές!), έβραϊκής ιδιοκτησίας καί μέ Έβραίους δημοσιογράφους καί οι όποιες ήταν στήν αϊχμή τής έναντίον του έκστρατείας, ώς τήν παραίτησί του... Τό γεγονός ότi ή υπόθεσις «έγινε» ένα χρόνο πρίν από τήν τραγωδία τής Κύπρου καί 8 μήνες πρίν από τήν παραίτησι τοῦ Νίξον, είναι τουλάχιστον καταπληκτικό, αν σκεφθῇ κανείς πολιτικά καί λογικά: Πράγματι, αν ό Νίξον — γιά τελείως διαφορετικούς λόγους, όπως π.χ. τό ότi βοήθησε τούς Αϊγυπτίους στήν εξαπόλυσι τοῦ πολέμου τοῦ Κιππούρ καί στήν νίκη τους άρχικά, μέ αποκοίμισμα τῶν ισραηλινῶν ύπηρεσιῶν ασφαλείας γιά τίς κινήσεις τῶν αϊγυπτιακῶν στρατευμάτων καί μέ ένα ήλεκτρονικό σκάφος έξω από τό Πόρτ Σάιντ, πού άλλωστε καταβύθισαν οι Έσραηλινοί, χωρίς νά διαμαρτυρηθοῦν οι ΈΑμερικανοί! —, αν λοιπόν ό Νίξον «έπρεπε» νά πέση, έπρεπε — γιά τούς Σιωνιστάς — πρῶτα νά πέση ό Έγκνιου, γιά νά μή γίνη αὐτός Πρόεδρος τῶν ΗΠΑ, τήν στιγμή πού ό Σιωνισμός προετοίμαζε τήν τραγωδία τής Κύπρου, τήν όποία βέβαια, ό Έγκνιου ως Πρόεδρος, δέν θά άφηνε νά γίνη! Έπιπλέον, καλό ήταν, όταν θά γίνονταν αὐτά, νά... μήν ύπάρχη πραγματικός (έκλεγμένος) Πρόεδρος στίς ΗΠΑ. "Όπως κι έγιναν!

Τέλος, δέν μπορούμε νά παραβλέψωμε τίς προσπάθειες τοῦ Σιωνισμοῦ, κατά τά τελευταία χρόνια, γιά νά διεισδύση στήν Κρήτη, μέ πρόσχημα τίς επενδύσεις σέ πρότυπες άγροτικές εκμεταλλεύσεις άφ' ενός, τήν διείσδυσι του μέσω εταιριῶν πετρελαίων πού έλέγχουν όμόφυλοί του, στά κοιτάσματα πετρελαίου τοῦ Αϊγαίου άφ' έτέρου!

Πράγματι ή «Έσσεάνικ», πού άρχισε τίς γεωτρήσεις καί ή «Έξιντένταλ» πού τίς προχώρησε, είναι καί οι δυό έβραϊκές «συμπτωματικά»! Συνάμα, ή «Έσσεάνικ καί σία» κατόρθωσαν όπως είναι γνωστό πιά, νά σταματήσουν, μέ ... διώξεις δικαστικές, τήν προσπάθεια πού έκαμε ή Έλληνική εταιρεία ΧΡΩΠΕΙ, γιά νά άντλήση τό ύπάρχον άφθονο πετρέλαιο τής Ζακύνθου! Έο ιδιοκτήτης της Σοφιανόπουλος, Πατριώτης καί Έντισιωνιστής, βρήκε άντιμέτωπό του τόν ύπουργό Έβερετ, πού τοῦ άπηγόρευσε τίς περαιτέρω έρευνες, μέ διάφορα νομικά προσχήματα. Έο Έβερετ είναι γιός τοῦ πρῶην άρχηγού τής Έστυνομίας στήν

Κατοχή καί τήν Ἀπελευθέρωσι, ὁ ὁποῖος ἔδινε σέ ὅλους τούς Ἑβραίους τῶν Ἀθηνῶν πλαστές νέες ταυτότητες, μέ ἑλληνικά ἢ ἑλληνοποιημένα ὀνόματα καί ἀναφέροντας σάν θρήσκευμα, «χριστιανός ὀρθόδοξος»! Ὡς, ἔσωσε χιλιάδες Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι ἄλλωστε ... κράτησαν οἱ περισσότεροι τά «νέα ὀνόματά τους» γιά λόγους γνωστούς πιά καί σέ πολλές χῶρες ἐπαναληφθέντας. Ἐξ ἄλλου, εἶναι ἐπίσης γνωστό, ὅτι οἱ Ὑβερτ δέν εἶναι Ἑλλήνες, ἀλλά Βαυαρικῆς καταγωγῆς καί ἴσως ὄχι μόνον αὐτῆς! Καί διερωτᾶται κανεῖς μήπως σ' αὐτά ὀφείλεται τό πασίγνωστο γεγονός (ἐπανελημμένα ἀναφερθέν στίς ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως) ὅτι ὁ σημερινός Ὑβερτ ἐκλέγεται μέ μόνιμη «προῖκα» τίς χιλιάδες ψήφους τῶν Ἑβραίων τῶν Ἀθηνῶν «μονοκοῦκκι» (17.000 περίπου!). Καί διερωτᾶται κανεῖς ἀκόμη τί καί ἂν σχέσις ὑπάρχη μέ τό θέμα τῆς ΧΡΩΠΕΙ! Ἑρωτήματα χωρίς ἀπάντησι, ἀλλά λογικά εὐσταθοῦντα...

Καί εἶναι ἄραγε «σύμπτωσις» τό ὅτι τά πετρέλαια τοῦ Αἰγαίου (ὄχι καί τόσο πολλά ὅπως φαίνεται) ἤλθαν στήν ... κατάλληλη στιγμή γιά νά δικαιολογήσουν διεθνῶς καί νά ἀνοίξουν καταλλήλως τήν ὄρεξι τῶν Τούρκων γιά τόν ἐπεκτατισμό τους; Γιατί τόσον καιρό δέν «βρίσκονταν», παρ' ὅλο πού οἱ Γερμανοί, στήν κατοχή, τά εἶχαν ἐπισημάνει καί εἶχαν μάλιστα ἀφήσει (!) καί ὀλόκληρη μελέτη, μέ χάρτες, γιά τα κοιτάσματα πετρελαίου στήν Ἑλλάδα; Καί γιατί οἱ ἔρευνες τῶν πετρελαίων δέν γίνονται πῶς βαθειά — στά 4500-5000 μ. μέϊον — καί σταματοῦν ὅλες στίς 3000-3500 μ. μέϊον; Μήπως γιατί οἱ Γερμανοί εἶχαν ἀναφέρει τότε ὅτι τά πετρέλαια τῆς Ἑλλάδος εἶναι σέ βάθος 4500 μ. καί ὁ σκοπός εἶναι ἀκριβῶς «νά μήν βρεθοῦν»; Εἶναι γνωστό ὅτι τό 1964, ἔγινε γεώτρησης στήν Κλεισούρα Μεσσολογγίου καί — κατά λάθος κατέβηκε στίς 4.600μ. Καί... βρῆκε πετρέλαιο! Τό ὁποῖο... σφραγίσθηκε μέ τήν δικαιολογία, «ἀντιοικονομικοῦ κόστους»! Τότε... Ἀλλά τώρα εἶναι πάντα «ἀντιοικονομικό»; Ἡ μήπως εἶναι... ἐνοχλητικό; Μήπως δέν πρέπει νά βρεθῇ τό πετρέλαιο, πού ὑπό τίς σημερινές συνθῆκες, θά ἔδινε στήν Ἑλλάδα καί στόν Ἑλληνισμό ἕνα ἀποφασιστικό στοιχεῖο ἀναπτύξεως, ἀνεξαρτησίας καί ρόλου στόν κόσμον;

Ὅσο γιά τήν περίεργη ὑπόθεσι τοῦ ἀναβρασμοῦ πού, κατά καιρούς καί πολύ μεθοδικά καί ἐπανελημμένα — γιά νά εἶναι

τυχαῖος — παρατηρεῖται στὴν Κρήτη καθὼς καὶ οἱ περίεργες προπαγάνδες γιὰ μιὰ... αὐτονομία (!) ποὺ ἐμφανίζονται κατὰ καιροῦς, φαίνονται νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἐναρμονισμένες μέ τὰ ὅσα παραπάνω ἀναφέρθηκαν γιὰ τὴν εὐκαιρία διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος, μέ... παρακράτησι τῆς Κρήτης ἀπὸ τὸν Σιωνισμό!

Πολλὰ καὶ διασταυρούμενα στοιχεῖα ἐμφανίζονται κατὰ καιροῦς:

Ἡ «Ἀθηναϊκή» (26.6.75) ἀναφέρεται σέ πληροφορίες ὅτι ἀπὸ τὸ 1963 ἤδη (!) οἱ Ἰσραηλινές ὑπηρεσίες κατέστρωσαν σχέδια γιὰ αὐτονομιστικὴ κίνησι στὴν Κρήτη, ἐκμεταλλευόμενες τὸν τοπικισμό (ἰσχυρό) καὶ τὸ συναισθηματικὸ στοιχεῖο τῆς μακρᾶς διακυβερνήσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν — ἀκόμη; — λεγομένη «ἀντιβενιζελικὴ παράταξι», τὴν ὁποία θεωροῦν (;) «ἐχθρική» πρὸς τὴν Κρήτη!

Ἡ πολύκροτη ὑπόθεσις τῆς Συμβάσεως «Λίττον» (ἐβραϊκῆς), ποὺ ἀφοροῦσε καὶ σέ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξι τῆς Κρήτης (δηλαδὴ διείσδυσι τοῦ σιωνιστικοῦ κεφαλαίου), φαίνεται νὰ ἦταν ἄλλη μία ὑποπτη προσπάθεια τοῦ Σιωνισμοῦ. Εὐτυχῶς ἀπέτυχε τότε, ἀλλά, ὅπως φαίνεται, μόνο προσωρινά! Γιατί τὴν διαδέχθηκε ἀργότερα ἄλλη (καθαρά Ἰσραηλινὴ αὐτὴ καὶ μέ συμμετοχὴ Ἑβραίων τῆς Ἑλλάδος) ἐταιρεία, ἡ «Ἀκριτέθ» ἡ ὁποία ἐπέτυχε σχεδὸν μονοπώλεια στὰ χαρούπια καὶ στὰ κρασιά! Ἐπίσης φαίνεται ὅτι μέ τὴν εὐκαιρία τῆς «ἀξιοποιήσεως», ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ πολλοὶ Ἑβραῖοι τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῶν ΗΠΑ!

Πάλι κατὰ τὴν «Ἀθηναϊκή» τῆς 8.1.76, ἰδρύθηκε, τὸ 1971, στὸ Ἰσραὴλ ἓνας Ὁργανισμός, μέ διεθνῇ παραρτήματα, γιὰ νὰ προπαγανδίσῃ τὴν αὐτονομία «τῶν Κρητικῶν» καὶ «τῶν Μακεδόνων»! Συγχρόνως ἀκούγονται ὑποπτες φῆμες γιὰ δημιουργία... «Κρητικοῦ Κόμματος». Χωρὶς νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ τίς πάρῃ στὰ σοβαρά, ἐν πρώτης ὄψεως τουλάχιστον, εἶναι φανερό, πὼς χρειάζεται μεγάλη ἐπιφύλαξις καὶ δυσπιστία σέ ὅτιδήποτε ἐβραϊκὸ ὑπάρχει στὴν Κρήτη. Καὶ γιὰ νὰ τὸ πῇ κανεὶς καθαρά: «Ἐξω τὰ Ἰσραηλινὰ συμφέροντα καθὼς καὶ τὰ ἄλλα ξένα, ἀπὸ τὴν Κρήτη». Καί, παρεμπιπτόντως, μήπως γι' αὐτὰ τὰ γραφόμενά της, διώχθηκε τόσο πολὺ ἡ «Ἀθηναϊκή» ὥστε νὰ... κλείσῃ;

Στὴν Ἱερουσαλὴμ — στὸ Πανεπιστήμιο — ἰδρύθηκε μυστηριωδῶς μιὰ ἔδρα «Ἱστορίας τοῦ Ἑβραϊσμοῦ τῆς Ἑλλάδος», μέ

καθηγητή κάποιον *Τομπίας 'Ανκόρι*, ό όποίος μέ τό πρόσχημα τών «μελετών γιά τούς 'Εβραίους τής 'Ελλάδος», περιδιαβάξει όλη τήν 'Ελλάδα καί... τήν Κρήτη! 'Υπάρχει καί μιά θεωρία του, πού άνέπτυξε σέ βιβλίό του, ότι ή καταγωγή του πολιτισμού τής Κρήτης είναι... *φοινικική* καί, συνεπώς, *σημιτική* καί, συνεπώς, *έβραϊκή*! 'Ο τίτλος του είναι χαρακτηριστικός: «*Κρέτα Γιουντάϊκα*»... Δηλαδή, πλήρης άντιστροφή τής αλήθειας, όπως είδαμε στήν άρχή του κειμένου αυτού!

'Ακόμη, ό 'Εβραίος *Νταβίντ Χόλντεν*, έγραψε «σύγγραμμα», όπου επαναλαμβάνονται οί γνωστές θεωρίες του όμοφύλου προπάτορος του Φάλλμεράϋερ, γιά τήν ... άνυπαρξία τής 'Ελληνικής Φυλής!

Σέ πολλές άθηναικές εφημερίδες υπάρχουν λεπτομέρειες τής εμφάνισης αύτονομιστικών συνθημάτων καί προκηρύξεων στήν Κρήτη, ως καί άποστολών έντύπου προπαγανδιστικού ύλικού από τό ... Παρίσι, γιά τό ίδιο θέμα. («'Ελευθεροτυπία» 4.8.75 — «Καθημερινή» 6.9.75 — «'Απογευματινή» 8.12.75) — «Νέα» 23, 26, 27.8.76 — «Βραδυνή» 26.8.76 — «'Αθηναϊκή» 7.8.76 — «'Εθνικός Κήρυξ» 27.6.75) *Κάτι πολύ σοβαρό γίνεται.*

'Αλλά καί άνοικτά, υπάρχει προπαγάνδα. 'Υπάρχει μιά τοπική εφημερίδα, μέ προμετωπίδα μόνιμη «ή Κρήτη γιά τούς Κρητικούς». Καί λέγεται... «'Εθνική Φωνή», άνήκει δέ σέ κάποιον *Γ. Βολουδάκη*, μασσώνο βεβαίως! Τέλος, στήν επιθεώρησι «Νέοι 'Ανθρωποι» (27.9.80), σέ έπιστολή άναγνώστου (πού έκαμε μήνες νά φθάση!) καταγγέλλονται τά εξής:

'Υπάρχουν μερικά σαφείς ένδείξεις περί τής γοργής μετατροπής τής 'Ελλάδος εις δορυφόρον του 'Ισραήλ καί πειθήνιον έντολοδόχον του Τέλ-'Αβίβ. Σās τίς παραθέτω:

α) Πρό διμήνου τό κράτος του 'Ισραήλ ώργάνωσε εις τά Χανιά τής Κρήτης (ως νά έπρόκειτο περί έβραϊκού έδάφους) κρατικήν έκθεσιν γεωργικού έξοπλισμού, λιπασμάτων καί άγροτικών έφοδίων, ήτοι ειδών άνταγωνιστικών πρός τά αντίστοιχα ήμέτερα τοιαύτα. 'Η άδεια έδόθη άγνωστον πώς καί μέ άπόλυτον μυστικότητα, ό δέ 'Ελληνικός Τύπος ούδέν έγραψε διότι ούδέν έπληροφωρήθη. Μόνον, δέ, μετά τήν λήξιν τής έκθέσεως έγνώσθη τό πρωτοφανές παράδοξον αυτό γεγονός, από έν άχρουν καί άοσμον (διά τόν φόβον των... 'Ιουδαίων) ειδησάριον τής «Ναυτεμπορικής». Λέγεται ότι ή άδεια έδόθη τή πίεσει κορυφαίου κυβερνητικού παράγοντος, έννοουμένου του 'Ισραήλ, λόγω συγγενείας

ἐξ ἀγκιστείας μέ ἐβραῖον κατέχοντα, καί αὐτόν, κορυφαίαν θέσιν εἰς μέγαλον κρατικόν ἑλληνικόν Ὅργανισμὸν Δημοσίας Ὡφελείας. (Σ.Σ.: Πῶς ξαναβρίσκονται οἱ ἴδιοι πάντα!)

β) Ἡ κυβέρνησις τοῦ Ἰσραήλ, ἀφανῶς καί ὑπὸ ἑλληνοφανῆ κάλυψιν (παρεχομένην ἀπερισκέπτως ἀπὸ ἀδιστάκτους Ἑλλήνας κερδοσκόπους), ἔχει ἀποκτήσει τεραστίας ἐκτάσεις καί ἐπιχειρήσεις εἰς τὴν Κρήτην, ἔνθα ἐνεργεῖ μεθοδικὴν οἰκονομικὴν διεισδυσιν, μέ σκοποὺς δολίους, ἄν κρίνῃ τις ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι, ἀπὸ τίνος χρόνου, κυκλοφοροῦν μεταξὺ τῶν Σιωνιστῶν εἰς Ἰσραήλ, χάρται περιλαμβανοντες εἰς τὰ ὅρια τοῦ «μείζονος Ἑρέτζ Ἰσραέλ» ὄχι μόνον τὴν ὥς ἄνω ἑλληνικὴν μεγαλόνησον, ἀλλὰ καί μέγα τμήμα τοῦ Αἰγαίου καθὼς καί τὴν Κύπρον.

Ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν «κινήσεών» τοῦ Σιωνισμοῦ μέχρι σήμερα, ὑπῆρχε ἡ δημιουργία ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, τῶν τουρκικῶν διεκδικήσεων καί ἡ πολὺ παράξενη κίνησις γιὰ τὴν... αὐτονομία τῆς Κρήτης! Τίποτα δέν φαίνεται νὰ σταματᾷ τὴν ἀκόρεστη ἐχθρότητά του πρὸς ὅτιδήποτε ἑλληνικό.

Καί ὁ Ἑλληνισμός, ἀντὶ νὰ ἐξουδετερώνῃ τίς νέες αὐτές προσπάθειες, ἀντὶ νὰ θυμᾶται τὰ παθήματα καί νὰ τὰ κάνῃ μαθήματα, θυμούμενος τὴν Κύπρον... καθεύδει! Καί δέν ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἡ Τουρκία εἶναι — ὅπως πάντα — ἀπλό ἐκτελεστικό ὄργανο τοῦ Σιωνισμοῦ ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Τὸ ἐρώτημα πού τίθεται ἐπίσης εἶναι, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ φαντάζωνται οἱ Σιωνισταί, ὅτι ἡ Ἑλλάς θά ἀφήσῃ ποτέ νὰ παραβιασθοῦν τὰ ὅσια καί ἱερά τοῦ ἐδάφους τῆς, ἀφοῦ εἶναι κράτος, μέ ἰσχυρές Ἑνοπλες Δυνάμεις καί Κυβέρνησι!

Ἀλλὰ ἐδῶ ὑπεισέρχεται τὸ «νέο γεγονός». Εἶναι βέβαιο, ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια ἐξαπολύθηκε ἐκστρατεία ἐναντίον ὅλων τῶν στοιχείων πού θά μπορούσαν νὰ ὑπερασπίσουν τὴν Ἑλλάδα. Ὅτι εἶναι ἐθνικιστικό, διώκεται. Ὅτι εἶναι πατριωτικό διώκεται. Ὅτι δέν εἶναι «ἀριστερό» διώκεται. Ὅτι δέν εἶναι διεθνιστικό διώκεται. Ὅτι δέν εἶναι «προοδευτικό» (μέ ὀρισμένη μονόπλευρη ἔννοια) διώκεται!

Οἱ διάφοροι ἐξοργιστικοὶ νόμοι ὑπὲρ τῶν Χιλιαστῶν στό Στρατό καί ὑπὲρ τῶν... «ἀντιστασιακῶν» γιὰ μειωμένες θητεῖες, ἢ τῶν τάδε ἢ δεῖνα κατηγοριῶν γιὰ... 6 μῆνα μόνο θητείας, δέν βοήθησαν καθόλου στό ἠθικό! Ὅπως δέν βοήθησε — ἢ μᾶλλον ἐβλάψε κατὰ κόρον — τὸ ὅτι σήμερα, ὅποιοσδήποτε μπορεῖ νὰ

γίνη αξιωματικός (ἔφεδρος τουλάχιστον), ἔστω κι ἂν εἶναι ἐναντίον κάθε ἐννοίας Πατρίδος!

“Ὅλα ἀξίζουν ὅτι ἀξίζει τό Ἡθικό! Αὐτή τήν ἀπλῇ ἀλήθεια, δέν φαίνεται νά τήν καταλαβαίνουν οἱ Ἕλληνες... Λησμονοῦν ὅτι κάποτε, κάποιος εἶπε: «Ἡ Κύπρος εἶναι μακρυνά! Ποιός ἐγγυᾶται ὅτι αὖριο, δέν θά ἀκουσθῇ ὅτι «ἡ Κρήτη εἶναι μακριά», ἡ Χίος, ἡ Λέσβος, ἡ Σάμος, ἡ Ρόδος εἶναι μακρυνά», «ἡ Θράκη, ἡ Μακεδονία εἶναι μακρυνά»

Λησμονοῦν, ὅτι ἔναν Ἰούλιο μαῦρο, τοῦ 1974, ἡ Ἑλλάς βρέθηκε ξεκρέμαστη, χωρίς καν κυβέρνησι (εἶχε ἐξαφανισθῇ!) μπροστά στοὺς Μογγόλους... Λησμονοῦν ὅτι «κάποιοι» μετέτρεψαν μιά προετοιμασμένη, μερική ἐπιστράτευσι (πού μπορεῖ νά διεκπεραιωθῇ ἄνετα μέσα σέ 24 ὥρες) σέ γενική ἐπιστράτευσι (δηλαδή σέ δομή πού χρειάζεται 6 ἐβδομάδες διαδικασιῶν!) ἀκριβῶς γιά νά γίνη χάος στὸν μηχανισμό ἀμύνης τῆς χώρας!... Λησμονοῦν τήν προπαγάνδα θραύσεως τοῦ ἠθικοῦ τῶν ἐπιστράτων, μέ τό πρόσχημα τῆς ἀνυπαρξίας ὅπλων, πού ἐγινε ἀπό τοὺς ἰδίους μηχανισμοὺς καί γιά τὸν ἴδιο λόγο... Λησμονοῦν ὅτι τήν ὥρα πού οἱ Τούρκοι δῆλωναν καί κατέστρεφαν τήν Κύπρο, ὁ ὑπουργός Μαῦρος μιλοῦσε καί χαριτολογοῦσε μέ τὸν Τσαγλανγιαγκίλ στὴν Γενεύη... Καί ἡ ἐφημερίδες του σιωνομασσωνισμοῦ ἀσχολήθηκαν μέ τήν «χούντα» καί τήν ἀποθάρρυνσι κάθε ιδέας ἀντιδράσεως, σκορπίζοντας παντοῦ τήν ἄποψι ὅτι «εἴμαστε ἄοπλοι»! Λησμονοῦν ὅτι «κάποιοι» διέταξαν τὸν στόλο νά ἐπιστρέψῃ, ἐνῶ τὰ νέα ὑποβρύχια καί οἱ πυραυλάκατοι θά μπορούσαν νά εἶχαν βυθίσει τήν τουρκικὴ νηοπομπή μέσα σέ 25 λεπτά τό πολύ, χωρίς δυνατότητα ἀντιδράσεως τῶν Τούρκων...

Λησμονοῦν ὅτι *χωρίς μετώπισθεν δέν ὑπάρχει μέτωπο!*

Χρειάζεται ἐδῶ μιά γενική παρένθεσις: Ὁ Σιωνισμός μπόρεσε νά ἐπιτύχῃ τὰ ἀποτελέσματα αὐτά, ἀνά τοὺς αἰῶνες, γιατί βρῆκε πάντα ἀφελεῖς, συμφεροντολόγους ἢ καί καμμιὰ φορὰ πράκτορες! Χωρίς αὐτοὺς, πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δέν θά εἶχαν γίνεи. Ἀλλὰ μερικά τουλάχιστον, θά εἶχαν γίνεи ὅπωςδῆποτε... Τό ὅτι ὁ Σιωνισμός εἶναι ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος, εἶναι φυσικό καί παραδεκτό, ἐφ' ὅσον πρόκειται γιά τοὺς δύο μεγαλύτερους σέ διάστασι Λαοὺς τῆς Ἱστορίας, μέ φυσικό ἐπακόλουθο τήν ἀντιμετώπισι. Τό ὅτι ὅμως ὑπῆρξαν Ἕλληνες πού πωληθήκαν ἢ προσεχώρησαν, βάζει σέ πολλές σκέψεις, δεδομένου ὅτι

ὑπῆρξαν καί 'Εβραῖοι πού πούληθηκαν καί πρόδωσαν τούς ὁμοφύλους τους! "Ίσως αὐτό νά εἶναι τό ἀντιστάθμισμα τῆς Φύσεως, γιά τά προτερήματα καί τίς ικανότητες πού τόσο ἀπλόχερα ἔδωσε στούς δύο αὐτούς Λαούς...

Πάντως ὅμως, πρὸς τό παρόν, εἶναι δυστυχῶς περισσότεροι οἱ "Ελλήνες πού πρόδωσαν, παρά οἱ 'Εβραῖοι, ὅπως φαίνεται ἀπ' ὅλα αὐτά. Καί, αὐτόματα, ἔρχεται ἐπὶ τάπητος τό «πῶς». "Ερχεται δηλαδή τό μεγάλο θέμα τῆς ποδηγετήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἀπό τόν Σιωνισμό.

Καί βασικό στοιχεῖο τοῦ θέματος, ἰμάντας μεταδόσεως εἶναι ὁ Μασσωνισμός!

'Ο Παγκόσμιος Μασσωνισμός εἶναι τό μεγαλύτερο ὄπλο τοῦ Σιωνισμοῦ. Μεγαλύτερο ἀπό τήν δική του «διεθνή τῆς διασποράς» καί ἀπο τήν οἰκονομική του δύναμι. Γιατί ἀπευθύνεται πιά ὄχι στούς λίγους «ἐκλεκτούς τοῦ Θεοῦ» ὁμοφύλους μόνο, οὔτε στούς ἀκόμη λιγώτερους οἰκονομικούς παράγοντες. 'Απευθύνεται σέ μᾶζες ἀνθρώπων, πού ἀποτελοῦν τόν κοινωνικό σκελετό, τόν κρατικό σκελετό, τόν πνευματικό σκελετό τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. Μέ τήν ἀλληλεγγύη καί ἀλληλοβοήθεια πού ἐξασφαλίζει διεθνῶς στά μέλη του (πρᾶγμα τό ὁποῖο μαζί μέ τό δόγμα τῆς «παγκόσμιας ἀδελφότητος», τοῦ ἐπιτρέπει νά μιᾷ γιά... φιλανθρωπικούς σκοπούς!) ἀποτελεῖ πόλο ἑλξεως γιά μεγάλο ἀριθμό ἀτόμων μέ πολύ λίγο ἀδελφικούς σκοπούς! 'Από τό 1715 πού ἱδρύθηκε (κατά κάποιον τρόπο σάν διάδοχο σχῆμα τοῦ περιφήμου «Τάγματος τῶν 'Ιπποτῶν τοῦ Ναοῦ», παίροντας πολλές ἀπό τίς μυσταγωγίες καί τελετουργικά του) χρησιμοποιήθηκε σάν ἰμάντας μεταδόσεως τῆς Σιωνιστικῆς 'Ιδεολογίας γιά μιᾷ «παγκόσμια ἀδελφική κοινωνία, χωρίς σύνορα καί διαφορές, χωρίς φυλές καί ἔθνη, χωρίς δοξασίες, ἥθη, ἔθιμα, παραδόσεις ιδιόμορφες, χωρίς θρησκείες διαφορετικές, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μεγάλου 'Αρχιτέκτονος τῆς Οἰκουμένης (τοῦ «Θεοῦ»), ἐκπροσωπούμενου ἀπό τούς «ἐκλεκτούς» του (δηλαδή αὐτούς!)... "Ἐγινε ὁ ἰμάντας τοῦ 'Ισοπεδωτισμοῦ...

'Η ταυτότητα τῶν ιδεῶν αὐτῶν μέ τά διακηρυσσόμενα στά «Πρωτόκολλα τῆς Σιών» (1897) εἶναι καταπληκτική. Καί ἡ πορεία πού ἀκολούθησε ἡ ἀνθρωπότητα ἀπό τό 1789, μέ τό σύστημα ιδεῶν καί θεσμῶν πού τῆς ἐπεβλήθηκαν, εἶναι ἀκριβῶς σ' αὐτά τά πλαίσια.

Μέ δύο λόγια, ὁ Σιωνιστικός Μασσωνισμός (τεκτονισμός ἑλληνικά) ἐπιδιώκει τήν Ὁμοιομορφία, τόν Συμμορφωτισμό, τήν ὑποταγή σέ κελεύσματα «ἐκλεκτῶν», τήν ἀπαλλαγὴ δηλαδή τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' αὐτά πού τόν διαφοροποιοῦν ἀπό τά ἄλλα ζῶντα εἶδη: τήν κρίσι, τήν σκέψι, τήν ἀπόφασι, τήν πρωτοβουλία, τήν διαφοροποίησι τοῦ αὐτοῦ, τοῦ λαοῦ, τοῦ ἔθνους, τῆς φυλῆς!

Ἔτσι, ἔρχεται σέ πλήρη καί ὁλοκληρωτική ἀντίθεσι μέ τόν Ἑλληνισμό, τό Πνεῦμα, τήν Σκέψι, τήν Φιλοσοφία πού ἀνέπτυξε, ἡ ὁποία ἀναζητεῖ συνεχῶς τήν ἔννοια τῆς Ἀρετῆς καί τῆς Τελειοποιήσεως τοῦ Ἀνθρώπου. Ἔτσι, ὁ Μασσωνισμός, ἀπό ἰδέα καί ἀπό κυριαρχία Σιωνιστική ὑποκινούμενος, εἶναι μοιραῖα καί ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένα, ἐχθρός τῆς ἐννοίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ...

Τό θέμα εἶναι τεράστιο καί πολὺπλευρο καί δεν εἶναι τοῦ παρόντος κειμένου σκοπός νά ἀναλυθῇ τελείως, ἀλλά ἄλλου, εἰδικωτέρου κειμένου. Τό γεγονός εἶναι — καί τά προηγούμενα κεφάλαια τό ἀποδεικνύουν — ὅτι ὁ Μασσωνισμός εἰσέδυσσε στήν Ἑλλάδα, μαζί μέ τό πολιτικό σύστημα πού ἐπέβαλε ἤδη ἀπό τήν Ἐπανάστασι, ἀπό τό ἐξωτερικό καί εἰδικά τήν Ἀγγλία καί τήν Γαλλία, μέ σκοπό, τήν ποδηγέτησι καί τήν τελική ἀφομοίωσι τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Ἡ ἀνθρώπινη ματαιοδοξία, φιλοδοξία καί μανία σταδιοδρομίας ἦταν ἡ λεωφόρος πού τοῦ ἄνοιξε τόν δρόμο. Ἡ ἐξασφαλισμένη μέσω αὐτοῦ διεθνῆς ὑποστήριξις, ἔκαμε τήν μεγίστη πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων πού φιλοδοξοῦσαν νά παίξουν κάποιο δημόσιο ρόλο, νά ἐνταχθοῦν σ' αὐτόν. Καί νά δράσουν, λίγο ἢ πολύ, σύμφωνα μέ τίς ἰδέες «του» καί τίς ἐπιταγές «του», θέτοντας σάν κύριο σκοπό καί μέλημα τήν εὐδαιμονία τῶν αὐτῶν καί τήν προαγωγή τῆς ἰδέας τῆς παγκόσμιας «δημοκρατίας» τῆς ὁμοιομορφίας, τοῦ συμμορφωτισμοῦ καί, ἰδίως τοῦ Ἰσοπεδωτισμοῦ, χωρίς «ξεπερασμένες» ἀντιλήψεις περί «ἔθνους καί φυλῆς», ἢ συμφερόντων καί ἐπιδιώξεων τους!

Πολλοί βέβαια παρασύρθηκαν σ' αὐτόν τόν κατήφορο, γιατί δέν μπορούσαν νά πιστέψουν, νά παραδεχθοῦν τήν φοβερή πραγματικότητα, τήν *κρυφή πραγματικότητα*, πού γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπό τόν 30ο βαθμό καί πάνω, ὅπως τουλάχιστον φαίνεται, ὁπότε ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἤδη τόσο ἐκτεθειμένος ἀπό τά προηγούμενα, ἢ τόσο ἐμποτισμένος πιά, ὥστε δέν μπορεῖ, ἢ δέν θέλει νά κἀν πίσω. Πάνω σ' αὐτό βασίζονται καί οἱ προπαγανδιστικές

προσπάθειες του Μασσωνισμού: «Δέν μπορεί, λένε, όλοι αὐτοί οί πασίγνωστοι καί μεγάλοι ἄνδρες όλων τῶν εἰδικοτήτων, όλων τῶν ἐπαγγελμάτων, όλων τῶν ἱστορικῶν μεγεθῶν, νά ἔκαμαν λάθος καί μόνο οί ἄλλοι, οί ἀποτυχημένοι συχνά, νά ἔχουν δίκιο!»

Ἔωλο ἐπιχείρημα, ὑπό τό φῶς τῶν προηγουμένων, ἐφ' ὅσον ὁποῖος δέν ὑποκύπτει στήν «ἐπικρατοῦσα ἰδεολογία τοῦ Συμμορφωτισμοῦ καί τοῦ Ἴσοπεδωτισμοῦ» ὁποῖος δέν προσχωρεῖ στήν «Ἀδελφότητα», δέν ἔχει πολλές πιθανότητες νά ἐπιτύχη ὁτιδήποτε! Ἐκτός ἂν οἱ περιστάσεις τῆς παρακμῆς πού προάγεται ἔτσι, τοῦ ἀνοίξουν κάποιο δρομο. Συνέβη κατά καιροῦς. Καί οἱ ἐξαιρέσεις αὐτές συνήσπισαν ὅλη τήν «διεθνή» ἐναντίον τους!

Ἡ φωνή τοῦ Ἰωνα Δραγούμη: «Κάτω ὁ Μασσωνισμός», εἶναι φωνή πού βοᾷ στ' αὐτιά τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικισμοῦ. Καί καμμιά παράθεσις καταλόγων ἀτόμων μέ δημόσια ζωή, λίγο ἢ πολύ ἐνσωματωμένων στό Σύστημα, λίγο ἢ πολύ δούλων, λίγο ἢ πολύ θυμάτων, δέν μπορεί ν' ἀντισταθμίση τήν φωνή τοῦ Γίγαντα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικισμοῦ, πού ἔπεσε δολοφονημένος ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἀπό σφαῖρες ὑποκινουμένων πιθήκων...

Τό ἀποτέλεσμα ὅμως — ἀλλοίμονο — δέν ἀλλάζει:

Ὁ Σιωνισμός ἐλέγχει τήν Ἑλλάδα καί τόν Ἑλληνισμό μέσω τοῦ Μασσωνισμοῦ! Τήν ποδηγετεῖ, τήν ὁδηγεῖ ἐκεῖ πού θέλουν οἱ «πάτρωνές» του: στήν ἀπορρόφησι, τήν ἀφομοίωσι, τήν ἀνυπαρξία...

Πολλοί ἀφελεῖς, θεωροῦν περίεργο τό ὅτι ὁ πολιτικός κόσμος τῆς χώρας ἀποδείχθηκε τόσο ἀνάξιος τῆς ἀποστολῆς του, τόσο ἀνίκανος στούς χειρισμούς|του, τόσο ὑποταγμένος στήν ξενοκρατία. Μερικοί τό δικαιολόγησαν σάν ἀποτέλεσμα τοῦ μικροῦ μεγέθους καί βάρους τῆς Ἑλλάδος, σέ ἐποχές τεραστίων κρατῶν καί συνασπισμῶν, στούς ὁποίους ἡ Ἑλλάς, κατ' ἀνάγκη, πρέπει νά κινῆται.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πολύ ἀπλούστερη: *Ὁ πολιτικός κόσμος τῆς Ἑλλάδος — καί ὄχι μόνο αὐτῆς — ζεῖ, ὑπάρχει, ἐξαρτᾶται, ἀπό τήν «διεθνή» τοῦ Σιωνομασσωνισμοῦ!* Ὅποιαδήποτε ἐνδειξις πρωτοβουλίας, αὐτοβουλίας, κάποιου, θά θέση σέ κίνησι μηχανισμούς κοινοβουλευτικῶν ἀριθμῶν, ἐλεγχομένων ἀπό τόν Μασσωνισμό — ἂν ὑπάρχη Κοινοβούλιο — ἢ συνωμοτικῶν μηχανισμῶν

ἀνατροπῆς — ἂν ὑπάρχει προσωποπαγῆς δικτατορία! Παραδείγματα τελευταῖα: *Ὁ Γ. Παπανδρέου δέν ἦταν Μασσῶνος*. Ἀνετράπη ὅταν θέλησε νά σταθῇ ἀντίθετος στήν προδιαγεγραμμένη ἀπό τόν Σιωνισμό μοίρα τῆς Κύπρου! *Ὁ Γ. Παπαδόπουλος* — παρ' ὅλα ὅσα κακοθεληταί διαδίδουν — δέν ἦταν Μασσῶνος. Ἀνετράπη ὅταν θέλησε νά ὑψώσῃ ἀνάστημα στό Ἰσραήλ καί τόν Σιωνισμό τῶν Η.Π.Α.! *Ὁ Δ. Ἰωαννίδης δέν ἦταν Μασσῶνος*. Ἀνετράπη ὅταν παρασύρθηκε στήν παγίδα τοῦ πραξικοπήματος τῆς Κύπρου ἀπό τόν ἴδιο τόν Σιωνισμό καί τούς ὑποτακτικούς του, γιά νά γίνῃ αὐτό πού ἤθελε ὁ Σιωνισμός. Ἄλλοι ὅμως, δίπλα σ' αὐτούς τούς τρεῖς, ἦσαν Μασσῶνοι... τό λιγώτερο!.

Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ ἄλλοτε, ὁ Μασσωνισμός εἶναι παντοῦ διάχυτος μέσα στόν πολιτικό κόσμος, στά πολιτικά κόμματα, στά κρατικά σώματα, στόν κρατικό μηχανισμό, στήν οἰκονομία.

Προέδροι Δημοκρατίας πού ἐμφανίζονται στήν Συναγωγή, ἀλλά ὄχι στήν Μητρόπολι γιά νά γιορτάσουν τήν Πολεμική Ἀρετή τῶν Ἑλλήνων, Πρωθυπουργοί πού εἶναι πασίγνωστοι Μασσῶνοι, ὑπουργοί πού ἐκδίδουν ἐφημερίδες τοῦ Κ.Ι.Σ. καί ἄλλοι πού κατάγονται περίεργα! Κρατικοί Λειτουργοί, ἱεράρχες(!!) ἐπαγγελματίες, ἀπαρτίζουν μᾶζα ἀθελήτων ἐχθρῶν ἢ θεληματικῶν ὑπονομευτῶν.

Καί ὅλοι μαζί, δοξάζουν τούς ὑπηρέτες τοῦ «ξένου σώματος»! Ἐκείνου πού ἀδίστακτα ὁμολογεῖ τήν φυλετική του ἀναζητήσι «καθαρότητα» (τήν ὁποία ὅμως ἀρνεῖται σέ ὅλες τίς ἄλλες φυλές καί τούς ἄλλους λαούς!), ἀπαγορεύοντας τούς μικτούς γάμους, μέ ἀπόφασι τοῦ Κ.Ι.Σ. καί τοῦ ὁποίου ἡ βαθεῖα νοοτροπία ἐμφανίζεται ἄρκετά καθαρά σέ ἄρθρο κάποιας Νίνας Μπατῆ(!), στό περιοδικό τῆς «Ἑβραϊκῆς Νεολαίας Ἀθηνῶν» (!!!), ἀρ. 37 (Ἀπρ.-Μάιος 1980), μέ τίτλο «Προβληματισμός» (σελ. 9 καί 13). Διαβάζει κανεῖς:

«Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι κάθε βράδι τοῦ Πέσσαχ ἐπαναλαμβάνουμε τούτη τή φράση: «Καί τοῦ χρόνου στήν Ἱερουσαλήμ». Τό ὄνειρο τῆς ἐπιστροφῆς μας στόν τόπο ὅπου ἀφήσαμε ἕναν κατεστραμμένο ναό τοῦ Σολομώντα ἀφιερωμένο στόν ἕνα καί μοναδικό μας Θεό στριφογύριζε μέσα

στή σκέψη μας στά χρόνια τῆς ἀκούσιας ἐξορίας μας, ὅσον καιρό ἀποτελούσαμε τούς Ἑβραίους τῆς Διασπορᾶς. Τώρα, ἔχουμε ξαναγυρίσει πίσω. Τό Ἰσραήλ, τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ, ἔγινε πραγματικότητα καί δέν ἔμεινε μόνο τό ὄνειρο κάποιων Ἑβραίων πού ἤθελαν μέ ὅλη τους τήν ψυχή τήν ἐπαναπάτριση. Παρ' ὅλα αὐτά πολλοί ἀπό μᾶς ὄχι μόνο ἀρνοῦνται νά μεταναστεύσουν, ἀλλά ἀρνοῦνται καί τήν ὑπαρξη καί τοῦ κράτους μας, ναί λέω τοῦ «μας», γιατί ἂν οἱ πρόγονοί μας δέν εἶχαν καταφέρει νά ἐπιζήσουν μ' ὅλα τὰ ἀμέτρητα πογκρόμ ἐναντίον τους καί δέν εἶχαν κατορθώσει νά διαφυλάξουν τόν πολιτισμό τους, τὰ ἦθη καί ἔθιμά τους καί τήν ἐβραϊκή γλώσσα, ἐμεῖς οἱ ἀπόγονοι θά εἶχαμε γίνει ἕνα μέ τούς καταδιώκτες μας. Δέν κάνω βέβαια σιωνιστική προπαγάνδα, ἄλλωστε οἱ πολιτικές πεποιθήσεις τοῦ καθένα εἶναι προσωπικές καί ἔχει τό δικαίωμα νά πιστεῦει σ' ὅ,τι θέλει κι ἂν θέλει. Ἄν κοιτάξουμε καλά τήν ἱστορία μας, τήν ἱστορία τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ, θά ἐνισχύαμε τή γνώμη μας, ὅτι δύο δρόμοι ὑπάρχουν γιά τόν κάθε Ἑβραῖο ἢ ἀλιγιά ἢ ἡ ἀφομοίωση, καί ὅλοι καταλαβαίνουμε τί σημαίνει καί τί ἀποτελέσματα ἔχει ἡ ἀφομοίωση. Ὅ,τι δέν κατάφεραν χιλιάδες Χίτλερ τό κάνουμε μόνοι μας. Ὅχι βέβαια ὅτι δέν ὑπῆρχαν μικτοί γάμοι χρόνια πρίν κι οὔτε εἶναι ἰδιαίτερα εὐχάριστο νά παντρεύονται πρῶτα ξαδέρφια μεταξύ τους, ὅπως ἔκαναν παλιά, γιά νά διατηρήσουν τόν ἐβραϊσμό τους. Τό ὅτι εἴμαστε μιά ἐθνικοθηρησκευτική μειονότητα ἀνάμεσα σέ μιά μεγάλη πλειοψηφία ἀλλόθρησκων κάνει τή θέση μας ἀκόμα πιό δύσκολη. Γεγονός ὅμως εἶναι ὅτι καί οἱ Χριστιανοί καί οἱ Μουσουλμάνοι καθώς καί ἐμεῖς οἱ Ἑβραῖοι πού διαμένουμε στήν Ἑλλάδα δέν καταγόμαστε ἄμεσα ἀπό τούς ἀρχαίους Ἕλληνες. Κι αὐτό γιατί οἱ Χριστιανοί προέρχονται ἀπό τούς Ρωμαίους εἰδωλολάτρες καί τούς μονοθεϊστές Ἑβραίους πού ἀλλαξοπίστησαν, οἱ Μουσουλμάνοι γιατί κατά κύριο λόγο κατάγονται ἀπό τούς Ἀραβες, πού εἶναι σημίτες, καί οἱ Ἑβραῖοι γιά τή μακρόχρονη ἱστορία τους. Τελικά εἶναι εὐγλωττη ἡ ἀπορία «ποιοί πρέπει νά ὀνομάζονται λοιπόν Ἕλληνες». Ἀκόμα πιό εὐκόλη ἡ ἀπάντηση. «Μά φυσικά

ὅσοι μένουν στήν Ἑλλάδα, γεννήθηκαν στήν Ἑλλάδα, καί ἔχουν σά μητρική τους γλώσσα τά ἑλληνικά». Αὐτό ὅμως εἴμαστε κι ἐμεῖς.

Κάποτε δέν εἶχαμε καμιά πατρίδα καί τώρα ἔχουμε 2. Μένει σέ μᾶς νά διαλέξουμε ποιά ἀπό τίς δυό τους προτιμᾶμε. Νά ξέρουν ὅμως ὅσοι μένουν στήν Ἑλλάδα ὅτι ἡ πλειοψηφία ὑπερισχύει πάντα. Κι ἴσως φτάσουν κάποτε στό σημεῖο νά μήν ὑπάρχουν οὔτε σά μειονότητα. Ἀπό τήν ἄλλη, τό Ἰσραήλ εἶναι μικρό καί δέ μπορεῖ νά χωρέσει ὅλα τά ἑκατομμύρια Ἑβραίων τοῦ κόσμου. Ἐτσι στό Ἰσραήλ θά πᾶνε μόνο ὅσοι ἔχουν τήν ἔντονη ἐπιθυμία νά διαφυλάξουν τήν ἐβραϊκή τους παράδοση».

Τό κείμενο αὐτό εἶναι *συγκλονιστικά ἀποκαλυπτικό*. Ἄς *προσέξουμε*: α) «τό κράτος μας» εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς ξένης ὑφῆς, ιδιότητος καί ὑπακοῆς τῶν Ἑβραίων τῆς Ἑλλάδος (ἀλλά καί τοῦ Κόσμου)! β) «ἄν δέν (...) θά εἶχαμε γίνει ἕνα μέ τούς καταδιωκτες μας» εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς ἐπιδιώξεώς τους νά μείνουν «καθαροί» καί ξένο σῶμα! Κατά τά ἄλλα «δέν κάνω σιωνιστική προπαγάνδα». Μᾶς παίρνουν γιά κουτούς... γ) Ἔπεται *καταδίκη* τῶν *μικτῶν γάμων*, τούς ὁποίους ὅμως προπαγανδίζουν γιά ὅλους τούς ἄλλους, μέ πρόσχημα τήν... «ἰσότητα τῶν φυλῶν» καί τήν *καταδίκη* τῶν «φυλετικῶν διακρίσεων!» δ) «Εἴμαστε *ἐθνικοθησκευτική μειονότητα*, εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς *ἐθνικότητος* καί ὄχι μόνο τῆς διαφορετικῆς θρησκείας, πού χρησιμοποιοῦν γιά νά παρουσιάζωνται σάν θύματα... θρησκευτικῆς μισαλλοδοξίας! ε) «*Εὐγλωττη ἡ ἀπορία ποιοί πρέπει νά ὀνομάζονται λοιπόν Ἕλληνες*». Καί ἡ ἀπάντησις: «*Μά φυσικά ὅσοι μένουν στήν Ἑλλάδα, γεννήθηκαν στήν Ἑλλάδα καί ἔχουν σά μητρική τους γλώσσα!*» Ἐπιφανειακά, ἀναφέρεται στούς Ἑβραίους. Ἀλλά προσθέτει τό δηλητήριο: «*Αὐτό ὅμως εἴμαστε ΚΙ ἐμεῖς*». Αὐτό τό ΚΙ «ὑποδηλώνει ὅτι δέν εἶναι μόνον αὐτοί πού ἀπλῶς ὀνομάζονται Ἕλληνες, σάν... ἀπορία εὐγλωττη! Εἶναι καί οἱ Ἕλληνες πού... ἀπλῶς ὀνομάζονται Ἕλληνες γιατί γεννήθηκαν ἐδῶ, ζοῦν ἐδῶ καί μιλοῦν ἑλληνικά! Δηλαδή ἡ ἐπανάληψις τοῦ δηλητηρίου τῆς θεωρίας τοῦ Φαλμεράϋερ... στ) ... «*τώρα ἔχουμε 2 (πατρίδες)*. Χωρίς σχόλια! ζ) Καί τελειώνει μέ τήν ἀπειλή ὅτι «*ἡ πλειοψηφία ὑπερισχύει πάντα*», συνεπῶς... ἀλιγιά δηλαδή ἐπιστροφή. (Μακάρι!)

Τό κείμενο αυτό αποτελεί πλήρη επαλήθευσι όλων σχεδόν τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Ἀντισιωνισμοῦ. Καί — εὐτυχῶς — προέρχεται ἀπό Σιωνίστρια καί ἀπευθύνεται σέ Σιωνιστάς, ὁ.ἔ.δ.

Σύμφωνα μέ βιβλία ἄλλα, πού ἀσχολήθηκαν μέ τά θέματα αὐτά («Ἑλληνική Ἀφύπνις — Μασσωνοκρατία 1955-1979» — «Σαρκοφάγοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ» — «Σιωνιστικές Συνωμοσίες», παρ' ὅλες τίς ἐνδεχόμενες σχετικές ὑπερβολές, παρ' ὅλες τίς — βέβαιες — πολιτικές διαφωνίες καί διαφοροποιήσεις πού μπορεῖ κανεῖς νά ἔχη μέ ὀρισμένες τοποθετήσεις, ἐρμηνεῖς καί γενικεύσεις πού κάνουν, ὁ Ἑθνικός Κίνδυνος εἶναι θανάσιμος. Κι αὐτό εἶναι ἀναμφίβολο. Τά γεγονότα καί οἱ πολιτικοκοινωνικές ἐξελίξεις εἶναι ἀρκετή ἀπόδειξις γι' αὐτό. Γιά νά μή μιλήσουμε γιά τόν οἰκονομικό στραγγαλισμό.

Οἱ μορφές καί οἱ παραλλαγές τῶν πολιτικῶν κομμάτων, σήμερα ἤ αὔριο, τά προσωπεῖα πού θά φορέσουν, οἱ δημαγωγικές καί πολιτικές «τοποθετήσεις» τους, δέν ἔχουν καμμία οὐσία. Εἶναι ὅλα παρακλάδια τοῦ ἰδίου κορμοῦ: τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου τῆς Παρακμῆς. Ὅσα λένε, ὅσα γράφουν, ὅσα φωνάζουν, ὅσα ὑπόσχονται, ὅσα ὑπονοοῦν, δέν εἶναι παρά «ἀποπροσανατολιστικά ρεμπέτικα» τῆς κατωτάτης ὑποστάθμης καί τῆς θλιβρώτερης ἐμποροκρατικῆς σειρᾶς! Τραγουδοῦν τήν «Φωνή τοῦ Κυρίου τους»... Δέν μπορεῖ κανένας Ἑλληνας νά περιμένῃ τίποτα ἀπ' αὐτά. Μόνο ἐξάρτησι καί ὑποταγή στό «διεθνές κατεστημένο» τῶν «Διεθνῶν» τοῦ Καπιταλιστικοῦ Σοσιαλισμοῦ καί τῆς ἄλλης ὀψεώς του τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Καπιταλισμοῦ, μπορεῖ νά περιμένῃ! Σέ τελευταία ἀνάλυσι, τοῦ κοινοῦ ἀφεντικοῦ τους: τοῦ Σιωνισμοῦ...

Διασπαθίζοντας τίς οἰκονομικές καί πλουτοπαραγωγικές δυνατότητες καί τό δυναμικό τοῦ Ἑλληνισμοῦ γιά μικροκομματικούς καί προσωπικούς σκοπούς, θυσιάζοντας στόν «Χρυσό Μόσχο» τοῦ εὐκόλου «χάρτινου χρυσοῦ» τῆς σπατάλης καί τοῦ ἐλλείμματος πού χρηματοδοτεῖται μέ ἐλλείμματα, τῶν δανείων πού χρηματοδοτοῦνται μέ δάνεια καί τῆς φορολογικῆς ἀσφυξίας γιά τήν ἱκανοποίησι τῶν «Σάϋλωκ» τοῦ διεθνοῦς δανεισμοῦ, ἐξευτελίζεται συνεχῶς ἡ Πατρίδα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ, ἡ Γενέτειρα τῆς Σκέψεως, ἡ Αἰχμή τῆς Μεγάλης Φυλῆς...

Τό σύγχρονο «Δόγμα Ἀλληλοεξαρτήσεως» εἶναι ἀπάτη τῆς «Διεθνούς» τοῦ Σιωνισμοῦ. «Ἀλληλοεξάρτησις» θά πῇ Οἰκονομική Ἐξάρτησις. Καί Οἰκονομική Ἐξάρτησις θά πῇ Ἑθνική

Ἐξάρτησις. Καί Ἐθνική Ἐξάρτησις θά πῃ Ἀνθρώπινη Ἐξάρτησις. Ὅλα εἶναι μιὰ ἀλυσίδα. Τραβᾷς τόν ἕνα κρίκο. Βγαίνουν πίσω του καί ὅλοι οἱ ἄλλοι, μέ τήν σειρά τους! Καί Ἀνθρώπινη Ἐξάρτησις θά πῃ Ἀποκτήνωσις... Θά πῃ Κυριαρχία τοῦ Διεθνoῦς Σιωνισμοῦ...

Μικρό παράδειγμα τῆς πολιτικῆς ἐξαρτήσεως στήν ὁποία περιῆλθε ἡ Ἑλλάς τελευταῖα. Γιά νά μπῇ στήν ΕΟΚ, οἱ Ὁλλανδοί, μέ ἐκπρόσωπό τους τόν πρωθυπουργό Ἀγκτ, ἔφεραν σοβαρές ἀντιρρήσεις, γιατί κατά τήν γνώμη τους, ἡ Ἑλλάς δέν προστάτεψε ἀρκετά τήν «ἀνεξιθρησκεία» ὡς πρός τούς... Χιλιάστας (!) καί τήν «ἐλευθερία δικαιωμάτων» ὡς πρός τούς... ὁμοφυλοφίλους! Καί μόνο μετά ἀπό «ἀγνώστου ἀποτελέσματος» — ἀλλά εὐκολονοήτου — ταξιδίου τοῦ Ἀγκτ στήν Ἀθήνα, ἐδέησε ἡ Ὁλλανδία νά ἐπικυρώσῃ τήν ἔνταξι τῆς Ἑλλάδος στήν ΕΟΚ. Τελευταία! Μικρές «συμπώσεις». Ὁ Ἀγκτ εἶναι Ὁλλανδοεβραῖος καί ἡ Ὁλλανδία ἔχει τήν πιό φιλοσιωνιστική πολιτική ἀπό ὅλα τά εὐρωπαϊκά κράτη. Ἀλλά καί τά περισσότερα ναρκωτικά τοῦ κόσμου!

Τέλος, ψιθυρίζεται «πολύ σοβαρά», ὅτι γιά νά γίνῃ δεκτὴ ἡ Ἑλλάς στήν ΕΟΚ, χρειάσθηκε νά ὑποσχεθῇ(!) ὅτι... δέν θά θελήσῃ νά ἀρνηθῇ τήν μελλοντική ἔνταξι τῆς Τουρκίας! Δηλαδή, *μόνη ἡ Ἑλλάς δέν θά εἶχε τό ἀναφαίρετο, καταστατικό ἀπό τήν Συνθήκη τῆς Ρώμης, δικαίωμα τοῦ «βέτο»*. Αὐτό δέν εἶναι πιά ἐξάρτησις, εἶναι δουλεία καί ραγιαδισμός μέ συνθήκη. Κι ἂν δέν εἶναι ἀλήθεια, εἶναι βέβαιο, ὅτι μ' αὐτό τό πολιτικό κατεστημένο, ἡ Ἑλλάς δέν θά τολμήσῃ νάκάμῃ χρῆσι τοῦ δικαιώματός της! «Ἡ φωνή τοῦ κυρίου του(ς)» προστάζει...

Τό Μέλλον

Ἄλλά ὁ Ἑλληνισμός ἔχει ἀκόμη πολλά ἀποθέματα δυναμικῆς ἐνεργείας. Τό ἀπέδειξε μέ τόν ἀπίστευτο τρόπο πού μπόρεσε νά συνέλθῃ ἀπό τά κτυπήματα τοῦ 1922 τοῦ 1949, τοῦ 1974. Τό ἀπέδειξε μέ τήν ἄνθησι πού ἔδωσε σέ μερικούς ἀνθρώπινους τομεῖς, τῶν τεχνῶν καί τῶν ἐπιστημῶν. Τό ἀπέδειξε — ἰδίως — μέ τήν *Ἀναγέννησι τῆς Πνευματικῆς καί Πολιτιστικῆς Ἀκτινοβολίας του*, πού παρτηρεῖται ἤδη σέ ὅλη σχεδόν τήν Εὐρώπη, σάν δράσις κατά τῆς Παρακμῆς της.

Στήν 3σχιλιετῇ πάλῃ τοῦ Πνεύματος μέ τήν Ὑλῃ, εἶναι φανερό ὅτι τό Πνεῦμα ξεκίνησε μειονεκτικά. Σάν Πνεῦμα, εἶχε δυνάμεις πού τοῦ ἐπέτρεψαν νά κινητοποιήσῃ Ζωϊκό Φῶς καί Ἰσχύ, νά καταγάγῃ θριάβους καί νά ἐπιζήσῃ Συμφορῶν... Ἄλλά τό Πνεῦμα δέν ξέρει τί νά κάμῃ στούς Θριάμβους, ξέρει μόνον νά χαλιναγωγῇ τίς Συμφορές... Ἡ Ὑλῃ εἶχε καί ἔχει πλεονεκτήματα... Ἀπευθύνεται στά 9/10 τῶν Ἀνθρώπων καί στά 5/10 τοῦ Ἀνθρώπου. Δέν γνώρισε ποτέ τήν συμφορά, μόνο τήν παροδική Ἀδυναμία... Ἄλλά ξέρει τί νά κάμῃ τοῦς Θριάβους, γιατί εἶναι Κύριος μέ δούλους... Τό Πνεῦμα εἶναι Πεμπτουσία Κυρίων...

Τό Πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ πάλεψε μέ τήν Ὑλῃ τοῦ

Σιωνισμού. Ἀπευθύνθηκε στους Ὀλύμπους τῶν Ἀνθρώπων καί τοὺς χάρισε τὴν Ἀθανασία τῶν Θεῶν. Ἡ Ὑλὴ τοῦ Σιωνισμού ἀπευθύνθηκε στὰ Τάρταρα τῶν Ἐνστίκτων καί τοὺς δάνεισε τὴν εὐδαιμονία... Πόσοι προτιμοῦν τὴν Ἀθανασία τῶν Θεῶν καί πόσοι τὴν εὐδαιμονία τῶν Ἐνστίκτων; Ἡ ἀριθμητικὴ εἶναι γέννημα τοῦ Πνεύματος, ἀλλὰ μετράει τὴν Ὑλὴ... Καί εἶναι ἀδυσώπητη.

Ὁ Ἑλληνισμός, πρὸς τὸ παρὸν ἔχασε μία μάχη τοῦ μέ τόν Σιωνισμό. Ἀπὸ Κυρίαρχο Πνεῦμα καί Φωτοδότης τῆς Ἀρετῆς δύο Ἡπείρων καί πέντε Θαλασσῶν ἔγινε κύτταρο ἑνὸς καρκινοπαθοῦς ὀργανισμοῦ.

Δέν εἶναι παρηγοριά τὸ ὅτι δέν εἶναι ὁ μόνος χαμένος. Δέν εἶναι ἱκανοποίησις τὸ ὅτι οἱ Σταυρωταί του, οἱ Μεγάλες Δυνάμεις κάθε ἱστορικῆς στιγμῆς, σταυρώθηκαν καί σταυρῶνται ἀκόμη μέ τὴν σειρά τους!

Ὁ Ἑλληνισμός δέν μπορεῖ νὰ ἀρκεσθῇ σὲ ἓνα φιλοσοφικὸ μοιρολόϊ τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων δικαίωσης. Εἶναι Δύναμις καί Ἰσχύς, ἀκόμη καί στὰ στενά του ὅρια, γιατί δέν ἔχει ἀκόμη χάσει τὴν Μαγιά του. Δέν μολύνθηκε ἀκόμη τὸ κύτταρό του ἀπὸ τὸν καρκίνο!

Εἶναι ὅμως πολὺ κοντά...

Ἀποστολὴ τοῦ εἶναι, τώρα ἀκριβῶς πού ἡ Ὑλὴ θριαμβεῦει, νὰ καταγγεῖλῃ τὴν ἀνόσια ἔνωση τῆς Ὑλῆς μέ τὸ Πνεῦμα πού ἐπιχειρεῖται σήμερα. Νὰ εἶναι Σκεπτόμενος καί ὄχι Φερέφωνο... Νὰ εἶναι Λαὸς Κυρίων καί ὄχι Ἰσοπέδων Μετριοτήτων...

Χρέος τοῦ εἶναι νὰ πολεμήσῃ μέ τὴν Σκέψι, μέ τὴν Ἀνάλυσι, τὴν Σύνθεσι, τὸ Ἀξίωμα, τὸ θεώρημα καί νὰ δείξῃ πάλι τὸν δρόμο στὰ πρόβατα πού πᾶνε γιὰ σφαγὴ.

Ὅσο ὑπάρχει Ἑλληνισμός «Ἀτόφιός σ' αὐτὴ τὴν γωνιά τῆς Γῆς», ὁ Σιωνισμός ξέρεי πὼς ἡ Νίκη τοῦ εἶναι προσωρινή. Γι' αὐτὸ καί ποτέ, ἀπὸ τὸ 1922, δέν ἐθεώρησε ὅτι ὁ πόλεμός του ἐτελείωσε... Καί συνέχισε καί συνεχίζει τὴν ἐπίθεσί του κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος μέ τὸ καθημερινὸ καί ἀνελέητο σφυροκόπημα τῆς προπαγάνδας του... Κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου μέ τὴν ἀσταμάτητη προσπάθεια ἀφελληνισμοῦ... Κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους μέ τὴν Τουρκία, τὴν πολιτικὴ καί οἰκονομικὴ διείσδυσι... Δηλητηρίασε καί θὰ δηλητηριάξει...

... "Όσο υπάρχουν "Άνθρωποι... Καί όχι κτήνη στην ύπηρεσία του... "Όσο υπάρχει Έλληνισμός, ό Σιωνισμός δέν θά κοιμᾶται ἤσυχος.

Ό Σιωνισμός ξέρεi τόν κίνδυνο. Κι ἄλλες φορές ἐνόμισε ὅτι εἶχε καταβάλλει τόν Έλληνισμό καί ἀπατήθηκε. Στόχος του ἐξακολουθεῖ νά παραμένῃ τό Έλληνικό Πνεῦμα, γιατί μόνον αὐτό ἀποτελεῖ πηγή ἀναγεννήσεως... Σήμερα, στήν Γαλλία κυρίως, ἀλλά καί σέ ἄλλες χῶρες τῆς Εὐρώπης ἀναπτύσσεται ἓνα *Νέο Ρεύμα*, μέ σκοπό τήν ἀποκατάστασι καί τήν ἀνανέωσι τοῦ *Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ* καί τῆς *Έλληνικῆς Κληρονομίας* του. Ἡ ἐπιτυχία του εἶναι ἤδη μεγάλη καί συγκεντρώνει ὅλο καί περισσότερους ὁπαδούς, ἀπό ἐπιφανεῖς καί μὴ διανοούμενους, ὡς ἀπλούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἡλικιῶν. Τό *Ρεύμα* αὐτό, πού ὀνομάζεται «*Νέα Καλλιέργεια*» (ἢ «*Νέα Δεξιά*» ἢ ἀκόμη «*Νέα Κουλτούρα*») προσπαθεῖ νά θέσῃ νέες βάσεις στήν σύγχρονη σκέψι, ἀντλώντας τίς ρίζες του ἀπό τήν Έλληνική σκέψι. Ἡ κατὰ πτωσις τῶν «ἐπιχειρημάτων» τῆς ἀριστερᾶς «ἰντελλιγκέντσιας», σέ πλήρη κρίσι πλέον, δημιούργησε ἤδη τό πρόσφορο ἔδαφος.

Αὐτό εἶναι κάτι ἀπαράδεκτο γιά τούς Σιωνιστάς. Εἶναι «συμπτωματικό», ὅτι ἀμέσως μόλις φάνηκε ἡ ἐπιτυχία τῆς «*Νέας Καλλιέργειας*», ἐμφανίσθηκαν καί οἱ «*Νέοι Φιλόσοφοι*», μηδενιστικῶν τάσεων τῆς ἀκροτάτης ἀριστερᾶς... Καί περιέργως ὀνομάζονται ὅλοι μέ γνωστά ἀλλόφυλα ὀνόματα, ὅπως Μπερνάρ Ἀνρί-Λεβύ, Γκλούξμαν, Νέμο, Οὐζούφ κ.ἄ.! Ἀποστολή τους εἶναι ἡ «ὑπερφαλάγγισις τῆς ἀριστερᾶς», μέ μηδενιστικές θέσεις ἔναντι τῶν ἐννοιῶν τῆς Ἐξουσίας, τοῦ Κράτους καί τῆς Κοινωνίας, μέ καταγγελία τοῦ σοσιαλισμοῦ καί τοῦ μαρξισμοῦ ὡς... ἀνεπαρκῶν(!) καί μέ τήν εὐφυᾶ ἰδέα νά φορτώσουν τά ἐγκλήματα τοῦ μαρξισμοῦ ἀδιακρίτως στήν Ἀριστερά καί στήν Δεξιά, μέ τόν ἰσχυρισμό ὅτι αὐτά εἶναι ἐγκλήματα τῆς «ἐξουσίας», ἄρα «ὅλων τῶν ἐξουσιῶν»! Καί νά ὠθήσουν τήν Μεγάλη Φυλή μας πρός τήν τυραννία τοῦ Νόμου τοῦ Μωϋσῆ...

Ἀπώτερος σκοπός τους εἶναι ἐμφανῶς ἡ συγκράτησις τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ *Έλληνικοῦ Πνεύματος* στό προσκήνιο. Ἡ διαφῆμισις καί ἡ προώθησις τῶν «σκέψεων» τους ἦταν τόσο ἄμεση καί τόσο διθυραμβική, ἀπό ὅλους τούς ἐκδοτικούς οἴκους καί τά μέσα ἐνημερώσεως πού ἐλέγχει ὁ Σιωνισμός, ὥστε νά γίνεται

σαφῆς ἡ σύνδεσις καὶ ὁ σκοπός.

Ἔχει λοιπόν ἀπόλυτα δίκιο τὸ «Ταλμούδ», ὅταν γράφῃ καὶ ἀφορίζῃ τοὺς ὁπαδοὺς του καὶ τὰ ἐξαρτηματά του:

«Ἄς εἶναι καταραμένος ἐκεῖνος πού τήν σοφία τοῦ Ἑλλήνος διδάσκει στοὺς γιούς του».

Γιατί ἡ Σοφία τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ὁ Τάφος τοῦ Σιωνισμοῦ...

Εἶναι χαρακτηριστικό τὸ παρακάτω ἀπόφθεγμα, πού σήμερα κυκλοφορεῖ ὅλο καὶ εὐρύτερα καὶ τοῦ ὁποίου ἡ «πατρότης» – δυστυχῶς γι' αὐτούς! – προέρχεται ἀπὸ τοὺς «νέους φιλοσόφους» τοῦ μηδενισμοῦ: «Καλεῖσθε νά προσκυνήσετε στήν Ἀθήνα, ἢ στήν Ἱερουσαλήμ... Διαλέξτε!»

Ἐμεῖς ὅλοι διαλέξαμε ἤδη: «Προσκυνοῦμε στήν Ἀθήνα»...

Ἐπίλογος

Τό γεγονός ὅτι ὁ Ἑλληνισμός καί ἡ Σκέψις του ἔχουν ἀναντίρρητα τήν δύναμι καί τήν ζωτικότητα τῆς «Πηγῆς», τῆς ἀρχέγονης καταγωγῆς τῆς Μεγάλης Φυλῆς, τό ὅτι σήμερα, τήν ὥρα πού ὅλα σείονται καί πέφτουν μέ ὄλο καί ταχύτερο ρυθμό ἐπιταχύνσεως, οἱ «Ἐξαιρέσεις» (ὅπως τοὺς ὀνομάζει ὁ Νίτσε), οἱ ἄνθρωποι πού «ἤξεραν νά μείνουν ἄγρυπνοι ὅλη τήν μεγάλη νύχτα» (ὅπως τοὺς χαρακτηρίζει ὁ Χόφμανσταλ), γυρίζουν τό βλέμμα, τό πνεῦμα, καί τήν καρδιά πρὸς τὴν ἀστείρευτη πηγὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δέν σημαίνει — ἀλλοίμονο — ὅτι ὁ Ἑλληνισμός καί ἡ Ἑλλάς μποροῦν νά ἐξακολουθήσουν νά τὰ περιμένουν ὅλα ἀπὸ τοὺς «ἄλλους», ὅπως ἐπὶ τόσους αἰῶνες ἔκαναν. Αὐτό ἦταν ἐκεῖνο πού τοὺς ἔκαμε νά συρρικνωθοῦν ἀπὸ Ἑλληνισμό σέ Ἑλλαδισμό. Αὐτό εἶναι ἐκεῖνο πού μπορεῖ νά τοὺς μετατρέψῃ ἀπὸ Ἑλλαδισμό σέ Τίποτα...

Εἶναι κρίσιμες οἱ ἱστορικές ὥρες. Ὑπάρχουν στιγμές, πού ἄνθρωποι ἢ ἔθνη ὀλόκληρα βρίσκονται μπροστά σέ μία ἀποφασιστική ἐπιλογή: *Ἡ θ' ἀνεβοῦν στό ἄλγο, ἢ θ' ἀνεβοῦν στό κάρρο!* Τό ἄλγο θά τοὺς δώσῃ τήν δυνατότητα νά καλπάζουν πρὸς τόν ἥλιο, πού ἀνατέλλει πάντα γιά ὅσους ἔχουν ἀκόμη μάτια νά τόν βλέπουν. Τό κάρρο θά τοὺς μεταφέρῃ, ἀργά μέσα ἀπ' τό μούχρωμα, ἄβουλα καί συγκαταβατικά κτήνη, πρὸς τό

σφαγεῖο τῆς Ἱστορίας...

Ἐπάρχουν λαοὶ ποὺ ἔδωσαν πολλὰ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ ἐξαφανισθοῦν, εἴτε τελείως, εἴτε νὰ γίνουν θίασοι σκιῶν. Οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Σουμέριοι, οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Γότθοι εἶναι στὴν πρώτη κατηγορία. Οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Ἀραβες, οἱ Μογγόλοι εἶναι στὴν δεύτερη, μαζί μέ τοὺς Ἰνδιάνους. Οἱ Ἕλληνες ἔδωσαν ἀπλόχερα τὸ Φῶς, ἐπὶ 4000 χρόνια ἤδη. Ἐδωσαν τόσο πολὺ, ποὺ δὲν τοὺς ἔμεινε πιά σχεδὸν καθόλου! Ὁ δαυλὸς ἔγινε λυχναρί. Πόσο λίγο φύσημα χρειάζεται γιὰ νὰ σβύσῃ κι αὐτό;

Ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Σκέψις τοῦ ξαναζοῦν σήμερα, στὴν δυτικὴ Εὐρώπη. Ἀλλὰ τὰ ὑποκατάστατα δὲν εἶναι πάντα ἀρκετά, γιὰτὶ δὲν ἀποτελοῦν παρά μία σκυτάλη καὶ οἱ δρομεῖς δὲν ἔχουν ὅλοι τὴν ἴδια ἀξία. Ἡ Ἑλληνικὴ Σκέψις χωρὶς τοὺς Ἕλληνες, χωρὶς τὸν Μεγάλον Σπόρον ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ δίνει καρποὺς στὴν ρημαγμένη γῆ του, θὰ εἶναι σάν δένδρον σὲ θερμὸ κήπιον, ἀνίκανον ἀντιμετωπίσῃ τὴν δύναμιν τῆς φύσεως, τὴν μόνον δοκιμασίαν ποὺ δείχνει τὴν ἀξίαν του νὰ ζῇ καὶ νὰ γεννᾷ...

Πρέπει ὁ Ἑλληνισμὸς νὰ ζήσει. Γιὰ τοὺς Ἕλληνες, τὴν Φυλὴν μας καὶ γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα. Γιὰτὶ, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἡσίοδος: «Μία εἶναι ἡ Φυλὴ τῶν Ἀνθρώπων καὶ τῶν Θεῶν»...

Γιὰ νὰ ζήσει, πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν παρακμὴ ὅπου τὸν ἔχουν ρίξει καὶ ὅπου τὸν πατοῦν γιὰ νὰ μένῃ.

Γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν παρακμὴ, πρέπει νὰ ξαναζήσει τὸ 21. Διαφορετικόν. Πιο δύσκολον. Πιο βαθύ. Πιο ἄγριο. Πρέπει νὰ τσακίσῃ ἄλλου εἶδους «Τούρκους». Ὁχι Μογγόλους βάρβαρους, πρωτόγονους λεβέντες. Ἀλλὰ μικροὺς τερμίτες δύσμορφους, βακίλλους καὶ μικρόβια. *Τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρέπει νὰ ἐγχειρίσῃ.* Τὸν μανδύα τοῦ Νέσσου πρέπει νὰ βγάλῃ, αὐτόν ποὺ τοῦ φόρεσε ἡ Ἰόλῃ ἡ πανέμορφη, ἡ αἰσθησιακὴ ἐγωπαθὴς, ἡ γεννημένη γιὰ ευχαρίστησιν σκλάβαν τοῦ Ἡρακλῆ. Ὁ μύθος ὁ ἑλληνικὸς μᾶς δίνει τὴν ἀπάντησιν, τὸν δρόμον. Μᾶς δίνει καὶ τὸ τίμημα, τὸ αἰώνιον τοῦ Ὀλύμπου.

Χρειάζεται Ἐπανάστασι ὁ Ἑλληνισμὸς...

Γιὰτὶ, ὅπως εἶπε ὁ Σπένγκλερ «Ἡ ἐποχὴ εἶναι τεράστια, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι παρά πρὸς μικροί. Δὲν μποροῦν πιά νὰ ὑποφέρουν τὴν Τραγωδίαν, οὔτε στὴν σκηνή, οὔτε στὴν ζωὴ. Σκεπτικοὶ καὶ κουρασμένοι, δὲν ἀναζητοῦν παρά τὸ «χάπυ ἔντ»

(τό «καλό τέλος») τῶν ἡλιθίων μυθιστορημάτων πού διαβάζονται στά τραῖνα. Ἐλλά τό πεπρωμένο πού τοὺς πέταξε μέσα σ' αὐτά τά χρόνια, τοὺς πιάνει ἀπ' τό γιὰ καὶ τοὺς κάνει αὐτό πού πρέπει νά τοὺς κάνη, εἴτε τό θέλουν, εἴτε ὄχι. Ἡ ἀνανδρὴ ἐξασφάλις τοῦ τελευταίου αἰῶνος ἐτελείωσε. Ἡ ζωὴ σέ κίνδυνο, ἡ μόνη πραγματικὴ ζωὴ τῆς ἱστορίας, ξαναπαίρνει τὰ δικαιώματά της. Ὅλα ἔγιναν ἀνισόρροπα. Τώρα, οἱ μόνοι ἄνθρωποι πού μετροῦν εἶναι αὐτοὶ πού τολμοῦν, πού ἔχουν τό θάρρος νά βλέπουν καὶ νά παίρνουν τὰ πράγματα ὅπως εἶναι πραγματικά. Ὁ χρόνος ἔρχεται — ὄχι, ἤλθε! — πού δέν θά ὑπάρχη πιά θέσις γιὰ τίς τρυφερές ψυχές, οὔτε γιὰ τό ἰδεῶδες τῶν ἀδυνάτων» (*Ὁσβαλντ Σπένγκλερ: «Τὰ ἀποφασιστικά χρόνια», 1933, σελ. 53*).

Ἀλλά τί Ἐπανάστασι χρειάζεται ὁ Ἑλληνισμός;

Ἐπανάστασι Πολιτιστικὴ πρῶτα... Ἐξω, στά τάρταρα τό δηλητήριο πού τὸν κάνει νά πιστεῦη ὅτι «αὐτό πού πέρασε, πάει καὶ δέν γυρνάει» καὶ σκύβει ἔτσι τό κεφάλι στ' ἀνόσια καὶ ἀνθελληνιστικά κηρύγματα τῶν συγχρόνων Σκοταδιστῶν τοῦ Ἰσοπεδωτισμοῦ. Μέσα του εἶναι ἡ δύναμις πού κάνει τήν σφαῖρα τῆς ἱστορίας νά κυλᾷ, ὅπως ἡ θέλησίς του θάθελε. Μέσα του βρίσκεται ἡ Ἀρχή καὶ ἡ Ἐπαναρχή, τό παρελθόν του σάν παρόν καὶ μέλλον παντοτεινό, σέ μία, διαρκῆ προοπτικῇ, ὅπου ὅλα εἶναι ὅλα, ἐδῶ καὶ τώρα, τό χθές, τό σήμερα, τό αὔριο. Μέσα του βρίσκεται ὁ σπόρος τῶν Ἑλλήνων πού «σέβεται τό Μέγα Θεῖον, ὄχι σάν ἄτομο, ἀλλά σάν οἰκογενειάρχης, σάν μέλος τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων, τοῦ δήμου καὶ τῆς πόλεως» (*Ζάν-Πιέρ Βερνάν στο «Νουβέλ Ὁμπσερβατέρ»*). Μέσα του βρίσκεται τό «Ὅχι», πού τόσες φορές βροντοφώνησε «τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενος»... Ἐξω, στά τάρταρα ἡ Σιωνιστικὴ πνευματικὴ Ὑδρα τοῦ τυφλοσοῦρτη τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ τοῦ ἐκμαυλισμοῦ τοῦ Φιλελευθερισμοῦ, πού θελεῖ τὸν ἄνθρωπο μονάδα ἐξατομismένη, σέ διαρκῇ πάλη μεταξύ του, σέ νόμο τῆς ζούγκλας ἀνθρωποφάγο...

Ἐπανάστασι Πολιτικὴ ὕστερα... Ἐξω, στὸν Ἀδὴ τό πολιτικό σύστημα πού ἐπέβαλε ὁ Σιωνισμός, γαρίζοντας τήν δύναμι σέ ἀσχετοὺς, γιὰ νά τήν διατηροῦν οἱ «σχετικοί» του. Μέσα του βρίσκεται ὁ Ἐθνικισμός, ἡ «ἰδεολογία τῶν ἰδεολογιῶν», αὐτὴν πού σάν λαὸς τήν γέννησε, σάν Ἔθνος τήν καλλιέργησε, σάν

Ἄνθρωπος τὴν νοιώθει. Ἐξω, στὸν Ἄδην ὁ Διεθνισμός τῆς πανσπερμίας καὶ τοῦ «χρυσοῦ χυτηρίου». *Μία εἶναι ἡ Μεγάλη Φυλὴ πού ἔδωσε τὸ Φῶς καὶ εἶναι ἡ Ἑλλάδα ἐκεῖνη πού τὴν γέννησε, μέ ὠδίνες καὶ ἀφαίμαξι.* Μέσα του εἶναι ὁ Ἑθνικισμός διπλός: Ἑλληνικός καὶ Εὐρωπαϊκός. Στὸ παιδί του ἔδωσε τὰ πάντα. Στὸ παιδί του θά ξαναζήση...

Ἐπανάστασι Κοινωνικοοικονομικὴ ἀκόμη... Ἐξω, στὸν Καϊάδα ἡ «δεξιὰ» καὶ ἡ «ἀριστερά», πού διχάζουν τὸ Ἔθνος καὶ τὸν Λαὸ γιὰ λογαριασμό τῶν «ἄλλων». Μέσα του εἶναι ὁ σπόρος ἑνός Λαοῦ, ἑνός Ἑθνους, μιᾶς Φυλῆς ἐνωμένων, ἀδιαιρέτων καὶ ὁμοουσίων. Ἐξω ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ «ἀφῆστε νά γίνουν, ἀφῆστε νά περάσουν» τοῦ Φιλελευθερισμοῦ καὶ ἡ τυραννία τῆς κομματικῆς γραφειοκρατικῆς κάστας τοῦ Μαρξισμοῦ. Ἐξω τὸ «διαίρει καὶ βασίλευε ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς γῆς» τοῦ Σιωνισμοῦ, ὁ παρασιτισμός του, ἡ ρίζα του πού μαγαρίζει «τὰ κόκκαλα τὰ ἱέρα»... Μέσα του θά βρῇ τὴν δύναμι τῆς συνεργασίας, τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς διαφοροποιήσεως, τὴν ἁρμονία τῆς ἀρχέγονης ὀργανικῆς λειτουργίας του ὁ Ἑλληνισμός: *Ἥγεσία-Ἀμυνα-Παραγωγή*, μαζί γιὰ τὸ καλὸ, μαζί γιὰ τὸ κακὸ...

Ἐπανάστασι Συνθετικὴ τέλος... Ὅχι πιά στὴν «θέσι», πού σάπισε ὁλόκληρη καὶ σαπίζει ὅτι ἀγγίζει. Ὅχι πιά στὴν «ἀντίθεσι», πού σάπισε πρὶν καλὰ καλὰ ὠριμάση, ὅπως κάθε στείρα ἄρνησις. Ὅχι στὰ δύο συστήματα καὶ στὸ κίβδηλο νόμισμα μέ τίς δύο ὅψεις τῶν πολιτικῶν του συστημάτων. Μέσα του βρίσκεται ἡ Νέα Σύνθεσις, ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ γι' ἀνθρώπους φτιαγμένη, ἡ Ἀρμονία πού ἤξερε ὅσο ἦταν ἀμόλυντος νά φτιάχνη. Μέσα του γεννήθηκε καὶ μόνον αὐτός, ὁ Ἑλληνισμός, μπορεῖ νά τὴν ἀναγεννήση...

Οὐτοπίες; Ἴσως... Ἀλλὰ ὁ Ἡρακλῆς ἦταν Ἕλληνας καὶ οἱ ἄθλοι του ἑλληνικοί. Καὶ δέν χρειάζεται ἀπαραίτητα «ἕνας Ἡρακλῆς». Πολλοὶ «Ἡρακλεῖδες» εἶναι ἀρκετοί, ἂν ἐνώσουν τίς διάσπαρτες θελήσεις τους σέ μία...

Ἄλλωστε, δέν ὑπάρχει πιά ἄλλη ἐπιλογή. *Ἡ στό ἄλογο, ἢ στό κάρρο...* Ὅσοι προσκυνήσουν τὴν Ἱερουσαλὴμ, τὸ κάρρο τοὺς περιμένει, ὑπομονητικά... Ὅσοι προσκυνήσουν τὴν Ἀθήνα, τὸ ἄλογο τοὺς κοιτάζει ἀνυπόμονα... «*Ὅσοι ζωντανοί*»...

Ἀθήνα, Δεκέμβριος 1980

Ο συγγραφέας γεννήθηκε στην Αθήνα, τό 1933, από οικογένεια πού κατάγεται από την Ίθάκη. Έσπούδασε στο Παρίσι, στο Ίδρυμα Πολιτικών Έπιστημών και κατόπιν στην Γενεύη, στο Ίδρυμα Διεθνών Σπουδών, παρέμεινε και εργάστηκε πολλά χρόνια στη Δυτ. Εύρώπη και στην Αφρική. Έγραψε πολλά άρθρα και μελέτες πολιτικής και οικονομικής φύσεως, τών οποίων ή πολιτική και ιδεολογική τοποθέτησις είναι τελείως αντίθετη μέ τά σημερινά καθοδηγούμενα «ρεύματα» της παρακμής. Έξέφρασε την ουσία της πολιτικής ιδεολογίας του στο βιβλίο «Έλληνική Πρόκλησις». Όλα τά έργα του εκδίδονται και πωλούνται αποκλειστικά στίς εκδόσεις «Έλεύθερη Σκέψις», μόνου αντι-κονφορμιστικού εκδοτικού όργανου στην Ελλάδα.

ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ»

- Έξεδόθησαν:
- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ
 - Α' έκδοσις 1976 (Ανδρέα Δενδρινού)
 - Β' έκδοσις 1977
 - Γ' έκδοσις 1978
 - Δ' έκδοσις επηξημένη 1980
 - ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
 - Α' έκδοσις 1976 (Ίωνος Δραγούμη)
 - Β' έκδοσις 1977
 - Γ' έκδοσις 1978
 - Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ (1976) (Ίωνος Δραγούμη)
 - ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΣΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΟΙΝΟ (1976) (Περικλή Γιαννόπουλου)
 - ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΙΝΔΙΑΝΟΥΣ (1976) (Νίκου Μιλησιού)
 - Η 21η ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΠΕΤΥΧΕΝ (1977) (Ανδρέα Δενδρινού)
 - ΤΙ ΕΣΤΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ (1977) (Αριστείδου Ανδρόνικου)
 - ΤΟ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΝ (1977)
 - Β' έκδοσις 1981 (Ανδρέα Δενδρινού)
 - ΑΠΑΝΤΑ (1977) (Περικλή Γιαννόπουλου)
 - ΔΕΚΑ ΑΡΘΡΑ ΣΤΟΝ ΝΟΥΜΑ (1978) (Ίωνος Δραγούμη)
 - ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ (1978) (Κωνσταντίνου Χατζησταύρου)
 - Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ (1978) (Γεωργίου Γεωργαλά)
 - ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ ΘΕΩΡΙΑ-ΠΡΑΞΙΣ (1979) (Ι. Γκάιμπελς)
 - ΠΙΣΤΙΣ (1979) (Δημητρίου Βεζανή)
 - Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ Η ΕΟΚ (1979) (Δρος Γεωργίου Κωστοπούλου)
 - ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ ΣΤΟΝ ΕΒΡΟ (1979) (Στρατηγού Μιχαήλ Οικονομάκου)
 - ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ (1979) (Γεωργίου Γεωργαλά)
 - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ-ΗΡΩΪΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ (1980) (Ίωάννου Συκουτρή)
 - ΕΘΝΟΚΡΑΤΙΑ ΤΙ ΕΙΝΑΙ-ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ (1980) (Ανδρέα Δενδρινού)
 - ΓΙΑ ΤΗ ΤΙΜΗ-ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΛΗ-ΓΙΑ ΤΟ ΑΙΜΑ (1980) (Γεωργίου Μουσταίρα)
 - ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΩΝ ΑΡΙΩΝ (1980) (Αντρέ Λεφέβρ)
 - ΛΑΪΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΚΟΣΜΟ (1980) (Γεωργίου Γεωργαλά)
 - Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ (1980) (Θεοδώρου Μανιάτη)
 - ΔΑΝΤΣΙΚ (1980) (Αδόλφου Χίτλερ)
 - ΕΚΚΛΗΣΙ ΣΤΗ ΛΟΓΙΚΗ (1980) (Αδόλφου Χίτλερ)
 - ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΥ (1980) (Ι. Φόν Ρίμπεντροπ)
 - Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ (1980) (Ανδρέα Δενδρινού)
 - Η ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ (1981) (Αλαίν Ντέ Μπενουά)
 - 2.000 ΕΤΗ ΓΡΑΙΚΥΛΟΙ-Η ΥΠΑΤΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΥΡΑΣ (1981) (Πάνου Βιγλάρη)
 - ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ-ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ (1981) (Ανδρέα Δενδρινού)
- Υπό Έκδοσιν:
- ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ
Δεκαπέντε χρόνια
 - ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΣΤΑ ΟΡΘΑ
(Αλαίν Ντέ Μπενουά)
 - Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ
(Πάνου Βιγλάρη)
 - ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗ Ή Η ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ
(Μωρίς Μπαρντές)